

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

PORUKA VOJNOG BISKUPA	5
SVETA STOLICA	6
Naviještanje evanđelja trajna je zadaća Crkve	6
Motu proprio pape Franje	8
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	9
Izjava Komisije HBK Iustitia et pax o poštivanju savjesti pri sudjelovanju u pobačaju	9
Priopćenje sa sjednice Vijeća HBK za život i obitelj	9
“Ta ti si među nama, Gospodine, mi se tvojim zovemo imenom” (Jer 14, 9)	10
VOJNA BISKUPIJA	13
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	13
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	13
Zavjetna “alkarska” misa na Gospinu Gradu	13
Proslava Dana Vojnog ordinarijata	14
U ISAF-u proslavljen Dan pobjede i domovinske zahvalnosti	16
XXII. međunarodno vojno hodočašće u Czestochowu	19
Ispraćaj pripadnika 22. HRVCON-a u Afganistan	20
Smjena kapelana u VOB HKoV	21
Posjet ravnatelja lourdskog svetišta	22
General Dolan u posjetu Vojnom ordinarijatu	22
Ukrajinsko vojno hodočašće u Zarwanycu	23
Priprema 21. vojno-redarstvenog hodočašća u Mariju Bistricu	24
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	25
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	35
Dan pristožerne postrojbe – Bojne za specijalna djelovanja	57
Hrvatsko vojno učilište - zaziv Duha Svetoga	59

PORUKA VOJNOG BISKUPA MONS. JURJA JEZERINCA PRIGODOM 21. HODOČAŠĆA HRVATSKE VOJSKE I POLICIJE I HRVATSKIH BRANITELJA U MARIJU BISTRICU

Bog svoju Crkvu poučava, i svakog čovjeka odgaja na mnoge i različite načine. Ne čineći nasilja nad nikim, ne propušta niti jednu priliku da nas uvede u riznicu svoje mudrosti i znanja koje vodi ispravnom odabiru vrijednosti na izgradnju čvrstih stavova i dobrog djelovanja.

Rujan je vrijeme kad učenici ponovno ulaze u škole kako bi obogaćivali svoje znanje novim spoznajama i dodatno učvršćivali već stečena znanja. Kao da s njima, okupljajući se oko Učitelja i slušajući njegovu Riječ, i mi, njegovi učenici, prolazimo isto iskustvo svaki put kad se kao živa zajednica nađemo u slavljenju liturgije.

U Popričesnoj molitvi 25. nedjelje kroz godinu (C) nalazimo zaziv: *Odgajaj nas neprestano uredbama svoga milosrđa, da plodove otkupljenja donosima i u otajstvima i u vladanju; a u Zbornoj: Bože, sav si svoj zakon sveo na ljubav prema tebi i bližnjemu. Daj da vršimo tvoje zapovjedi i postignemo vječni život. Eto nadahnuća, putokaza i zadaće. Eto smisla djelovanja svakom istinskom učeniku i cijelom „razredu“.*

Kada je Gospodin Isus ispričao prisporodu o nepravednom upravitelju, nije htio pohvaliti njegovo djelo nego njegovu dovitljivost. Snalazljivost u određenim životnim okolnostima, kako bi se postigao željeni cilj. A vremena nema na pretek. Netko je zgodno rekao: *Dok čovjek na početku svog života puže s njim puže i njegovo vrijeme, kad čovjek prohoda i vrijeme hoda; kad uđemo u zrelu dob vrijeme trči, a kad ostarimo ono leti.* Zaključak je jasan: što smo svjesniji vrijednosti vremena, svjesniji smo i njegove prolaznosti.

Upravo je stoga važno iskoristiti sve darove koje smo primili da bismo izgrađivali *civilizaciju ljubavi* kako je volio reći blaženi Ivan Pavao II., što je samo drugo ime za Kraljevstvo Božje.

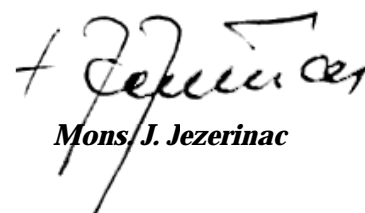
Da se mi, zajednica vjernika okupljena u partikularnoj Crkvi – Vojnom ordinarijatu, trudimo svjedoče i ove naše *Obavijesti* koje registriraju samo neka, ona najvažnija događanja u slavljenju Svevišenjega i činjenju dobra bližnjima. Stoga svima zahvaljujem na uloženom trudu, i potičem na daljnji ustrajan rad.

Pred nama je blagdan svetoga Mihovila, zaštitnika naših policajaca, i nekoliko naših policijskih i vojnih kapelanija, tj. vjernika koji njima pripadaju. Radujemo se tom blagdanu, jer u liku tog nebeskog zaštitnika imamo nadahnuće za osobni i zajednički trud oko pravde i mira u svijetu i našem društvu.

Pred nama je i naše nacionalno hodočašće Hrvatske vojske i policije u Mariju Bisticu. Proživljeno iskustvo daje nam za pravo misliti da će i ovogodišnje hodočašće biti na duhovno obogaćenje mnogih osoba koji će u njemu uzeti učešće. Utječemo se našoj nebeskoj majci za zagovor kako bismo služili dobru svakog čovjeka i cijele društvene zajednice. I zahvaljujemo za već primljena dobra.

Kršćanska asketika usmjerava: valja se služiti materijalnim, prolaznim i varljivim dobrima – a ne služiti im. Samo se Bogu služi, koristeći ta ista dobra za ostvarivanje djelotvorne ljubavi prema bližnjima. Tako prolazna dobra donose neprolaznu vrijednost: zajedništvo s Bogom.

Mons. J. Jezerinac

U Zagrebu, 23. rujna, na dan sv. Jeronima,
crkvenog oca i naučitelja

Naviještanje evanđelja trajna je zadaća Crkve

Poruka pape Franje za Svjetski misijski dan 2013.

Draga braćo i sestre, ove godine slavimo Svjetski misijski dan na samom završetku Godine vjere, koja predstavlja važnu prigodu za jačanje našeg prijateljstva s Gospodinom i našega hoda kao Crkve koja hrabro naviješta evanđelje. U vezi s tim želim predložiti neka razmišljanja.

1. Vjera je dragocjeni dar Boga, koji otvara naša srca da ga možemo upoznati i ljubiti. On želi ući u odnos s nama da nas učini dionicima samog svog života i naš život učiniti smislenijim, boljim, ljepšim. Bog nas ljubi! Vjera, međutim, treba biti prihvaćena, a to znači da traži naš osobni odgovor, hrabrost da se uzdamo u Boga, da živimo njegovu ljubav i budemo zahvalni za njegovo beskrajno milosrđe. To je, nadalje, dar koji nije pridržan malobrojnima, već se nudi obilno. Svi bi morali uzmoći iskusiti radost da ih Bog ljubi, radost spasenja! I to je dar koji se ne može zadržati samo za sebe, već ga treba dijeliti s drugima. Ako ga želimo zadržati samo za sebe, postat ćemo izolirani, besplodni i bolesni kršćani. Naviještanje evanđelja je sastavni dio Kristova učenja i trajna zadaća koja pokreće čitav život Crkve. "Misionarski polet jasan je znak zrelosti crkvene zajednice" (Benedikt XVI., Apost. pobud. *Verbum Domini*, 95). Svaka je zajednica "zrela" kada ispovijeda vjeru, slavi je s radošću u liturgiji, živi ljubav i neprestano naviješta Božju riječ, izlazi iz vlastitih okvira da Radosnu vijest donese i na "periferije", prije svega onima koji još uvijek nisu imali priliku upoznati Krista. Snaga naše vjere, na osobnoj i zajedničkoj razini, mjeri se također sposobnošću njezina prenošenja drugima, njezina širenja i življenja u ljubavi, svjedočenja onima s kojima se susrećemo i koji dijele s nama životni put.

2. Godina vjere, pedeset godina od početka Drugog vatikanskog koncila, predstavlja poticaj čitavoj Crkvi na novu svijest o njezinoj prisutnosti u suvremenom svijetu i njezinu poslanju među narodima i nacijama. Misionarstvo nije nešto što bi se ticalo samo zemljopisnih područja, već se ono tiče i naroda, kultura i pojedinih osoba, upravo zato što se "granice" vjere ne protežu samo kroz mjesta i ljudske tradicije, već i kroz srce svakog muškarca i svake žene. Drugi vatikanski koncil je na poseban način istaknuo kako misionarska zadaća, zadaća širenja granica

vjere, pripada svakom kršteniku i svim kršćanskim zajednicama: "Budući da Božji narod živi u zajednicama, osobito u biskupijskim i župnim, te se u njima na neki način pokazuje kao vidljiv, to i njima pripada da pred narodima svjedoče za Krista" (Dekr. *Ad gentes*, 37). Svaka je zajednica zato pozvana i poslana prigrliti poslanje koje je Isus povjerio apostolima da budu "svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje" (Dj 1, 8), ne kao neki sporedni aspekt kršćanskog života, već kao njegov bitni aspekt: svi smo pozvani prolaziti putovima svijeta zajedno s našom braćom i sestrama, ispovijedati i svjedočiti svoju vjeru u Krista i postati navjesticitelji njegova evanđelja. Pozivam biskupe, prezbitere, prezbiterstva i pastoralna vijeća, sve odgovorne osobe i skupine u Crkvi da u pastoralnim i odgojno-obrazovnim planovima i programima dadnu istaknuto mjesto misijskom vidiku, svjesni da vlastito apostolsko zauzimanje nije potpuno ako ne teži za tim da pruža svjedočanstvo za Krista pred svim narodima i nacijama. Misionarstvo nije samo neka programska dimenzija u kršćanskom životu, nego također paradigmatička dimenzija koja se tiče svih aspekata kršćanskog života.

3. Često djelo evangelizacije nailazi na prepreke, i to ne samo izvanjske, već i unutar same crkvene zajednice. Katkad u naviještanju Kristove poruke svima i pomaganju ljudima našeg doba da ga susretnu nedostaje žara, radosti, hrabrosti, nade. Još ima onih koji smatraju da naviještanje istine evanđelja predstavlja napad na slobodu. Pavao VI. u vezi s tim jasno kaže: "Sigurno da bi pogrešno bilo kada bi nešto naturalni savjesti svoje braće. Ali je sasvim nešto drugo ako se toj savjesti, u punoj jasnoći i posvemašnjem poštivanju slobode izbora, ponudi evanđeoska istina i spasenje u Isusu Kristu... Daleko od toga da je to napad na vjersku slobodu: to je poštivanje te slobode" (Apost. pobud. *Evangelii nuntiandi*, 80). Moramo uvijek imati hrabrosti i radosti predlagati, uz uvažavanje i poštivanje drugoga, susret s Kristom, i biti blagovjesnici. Isus je došao među nas da nam pokaže put spasenja i povjerio nam je poslanje da to spasenje obznanimo svima, sve do nakraj zemlje. Često imamo priliku vidjeti kako se nudi i ističe u prvi plan nasilje, laž, zabludu. Prijeko

je potrebno da u našem dobu kroz naviještanje i svjedočenje zasja pred svima dobar život evanđelja, i to iz same Crkve. Važno je u vezi s tim ne zaboraviti temeljno načelo koje vrijedi za svakog vjerovjesnika: ne može se naviještati Krista bez Crkve. Evangelizacija nije nikada neki izolirani, pojedinačni, privatni čin, nego je uvijek crkveni. Pavao VI. je pisao da "dok neki neznatni propovjednik, kateheta ili pastir u nekom najudaljenijem kraju propovijeda Evanđelje, okuplja svoju malu zajednicu ili podjeljuje neki sakrament, čak i osamljen on čini djelo Crkve". On to djelo "obavlja u jedinstvu s poslanjem Crkve i u njeno ime, a ne poslanjem koje bi sam sebi pripisivao ili po svom osobnom nadahnuću" (isto, 60). A to daje snagu poslanju i pomaže svakom misionaru i vjerovjesniku osjetiti da nikada nije sam, već da je dio jednog Tijela oživljenog Duhom Svetim.

4. U našem dobu, uslijed rastuće seljivosti i lakoće komunikacije putem novih medija došlo je do miješanja naroda i razmjene znanja i iskustva. U potrazi za poslom čitave se obitelji sele s jednog kontinenta na drugi; profesionalne i kulturne razmjene, turizam i slične pojave potaknuli su velika seljenja ljudi. Zbog toga je ponekad teško, čak i za župne zajednice, znati tko živi stalno a tko privremeno na pojedinom području. Nadalje, u sve većem broju tradicionalno kršćanskih krajeva povećava se broj onih koji ništa ne znaju o vjeri, koji su ravnodušni prema vjeri ili se priklanjaju drugim vjerovanjima. Nerijetko se događa da su se neki kršćani svojim načinom života udaljili od vjere, zbog čega su potrebiti "nove evangelizacije". Tome se pridodaje činjenica da radosna vijest Isusa Krista nije još uvijek doprla do velikog dijela čovječanstva. Živimo, usto, u krizi kojom su pogođena razna područja života, ne samo ekonomija, financije, prehrambena sigurnost i okoliš, već i duboki smisao života i temeljne vrijednosti koje pokreću čovjeka. I ljudski je suživot označen napetostima i sukobima koji izazivaju nesigurnost i teškoću da se pronađe put koji vodi prema trajnom miru. U tim složenim prilikama, gdje se čini kao da su se nad obzorom sadašnjosti i budućnosti nadvili prijeteći oblaci, još je urgentnije hrabro nositi u svaku stvarnost Kristovo evanđelje, koje je navještaj nade, pomirenja, zajedništva, navještaj Božje blizine, njegova milosrđa, njegova spasenja; navještaj da je snaga Božje ljubavi kadra pobijediti tmine zla i voditi nas putom dobra. Muškarci i žene našeg doba trebaju sigurno svjetlo koje rasvjetljuje njihov put i koje jedino susret s Kristom može dati. Donesimo ovome svijetu, svojim svjedočanstvom i ljubavlju, nadu što je daje vjera! Misionarstvo Crkve nije prozelitizam, već svjedočanstvo života koje rasvjetljuje put, koje

donosi nadu i ljubav. Crkva – ponavljam to još jednom – nije neka karitativna udruga, poduzeće ili nevladina organizacija, već je zajednica osoba, nadahnutih Duhom Svetim, koji su živjeli i žive čudesni susret s Isusom Kristom i žele s drugima podijeliti to iskustvo duboke radosti, poruku spasenja koju nam je Gospodin donio. Duh Sveti je taj koji vodi Crkvu na tome putu.

5. Želim sve potaknuti da postanu nositelji Kristove vijesti i na poseban sam način zahvalan misionarima i misionarkama, prezbiterima fidei donum, redovnicima i redovnicama i sve brojnijim vjernicima laicima koji, prihvaćajući Gospodinov poziv, napuštaju svoju zemlju da pronose evanđelje u druge krajeve i kulture. Ali želim također istaknuti kako su same mlade Crkve velikodušno uključene u slanje misionara Crkvama koje se nalaze u teškoćama – nerijetko su to Crkve drevnih kršćanskih korijena – donoseći tako svježinu i zanos kojim one žive vjeru koja obnavlja život i daje nadu. Živjeti u toj univerzalnoj dimenziji, odgovarajući na Isusov nalog: "Pođite i učinite mojim učenicima sve narode" (Mt 28, 19), je bogatstvo za svaku krajevnu Crkvu, svaku zajednicu jer davati misionare i misionarke nije nikada gubitak, već dobitak. Pozivam sve one koji osjećaju taj poziv da odgovore velikodušno na glas Duha Svetoga, već prema vlastitom životnom stanju, i da se ne plaše biti velikodušni s Gospodinom. Pozivam i biskupe, redovničke obitelji, zajednice i sve kršćanske udruge da, dalekovidno i uz pažljivo razlučivanje, pružaju potporu misijskom pozivu ad gentes i pomažu Crkvama koje trebaju svećenike, redovnike i redovnice i vjernike laike, jačajući tako kršćansku zajednicu. A ta bi pozornost trebala biti prisutna također među Crkvama koje se nalaze u sastavu iste biskupske konferencije ili regije: važno je da Crkve koje su bogatije zvanjima velikodušno pomažu one koje trpe zbog pomanjkanja istih.

Ujedno pozivam misionare i misionarke, napose prezbitere fidei donum i vjernike laike da s radošću žive svoju dragocjenu službu u Crkvi na koju su pozvani i da donose svoju radost i iskustvo Crkvama iz kojih dolaze, spominjući se kako Pavao i Barnaba na završetku svog prvog misijskog putovanja "pripovjediše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere" (Dj 14, 27). Oni mogu postati svojevrsno sredstvo "povratka" vjere, donoseći svježinu mladih Crkava, kako bi Crkve drevnog kršćanstva ponovno pronašle oduševljenje i radost dijeljenja vjere u jednoj razmjeni koja je uzajamno obogaćivanje u nasljedovanju Gospodina.

Briga za sve Crkve, koju rimski biskup dijeli sa subraćom biskupima, nalazi svoj važni izraz u radu Papinskih misijskih djela, koja imaju za

cilj buditi i produbljavati misijsku svijest svakog krštenika i svake zajednice, dozivajući u svijest potrebu dublje misijske izgradnje čitavog Božjeg naroda i jačajući osjetljivost kršćanskih zajednica za snažnije širenje evanđelja u svijetu.

U mislima sam, na kraju, s kršćanima koji, u raznim dijelovima svijeta, doživljavaju teškoće u otvorenom ispovijedanju vlastite vjere i priznavanju i uživanju prava da vjeru žive dostojanstveno. To su naša braća i sestre, hrabri svjedoci – još brojniji od mučenika u prvim stoljećima – koji apostolskom ustrajnošću podnose razne sadašnje oblike progona. Nerijetki riskiraju također vlastiti život da ostanu vjerni Kristovu Evanđelju. Želim zajamčiti svoju molitvenu blizinu osobama, obiteljima i zajednicama koje trpe nasilje i netrpeljivost i ponavljam im Isusove utješne rije-

či: “ja sam pobijedio svijet!” (Iv 16, 33).

Benedikt XVI. je pozvao: “Neka ‘riječ Gospodnja trči i proslavlja se’ (2 Sol 3, 1): neka ova Godina vjere učini sve čvršćim odnos s Kristom Gospodinom, jer je samo u njemu naša budućnost izvjesna i samo u njemu imamo jamstvo istinske i trajne ljubavi” (Apost. pismo *Porta fidei*, 15). To je ujedno i moja želja za ovogodišnji Svjetski misijski dan. Od srca blagoslivljam sve misionare i misionarke i sve one koji prate i podupiru tu temeljnu zadaću Crkve da naviješta evanđelje diljem svijeta, a da mi, služitelji evanđelja i misionari, uzmognemo doživjeti “slatku i okrepljujuću radost naviještanja” (Pavao VI., Apost. pobud. *Evangelii nuntiandi*, 80). ■

Iz Vatikana, 19. svibnja 2013., svetkovina Duhova

Motu proprio pape Franje

Promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja, materijalnog i moralnog, zahtijeva duboko promišljanje o pozivu ekonomskih i novčarskih odjela i o njihovoj sukladnosti s ostvarenjem općega dobra. Iz tog razloga Sveta Stolica, sukladno sa svojom naravi i poslanjem, sudjeluje u naporima međunarodne zajednice usredotočenima na promidžbu cjelovitosti, stabilnosti i razvidnosti ekonomskih i novčarskih odjela i u prevenciji i borbi protiv kriminalnih radnji.

U kontinuitetu s u tom okviru poduzetim radnjama mojega prethodnika Benedikta XVI., polazeći od *Motu proprio* od 30. prosinca 2010. za suzbijanje i borbu protiv nezakonitih radnji na financijskom i novčarskom području, želim obnoviti zauzimanje Svete Stolice u usvajanju načela i primjeni pravnih sredstava koja je razvila međunarodna zajednica, prilagođujući još više institucionalni ustroj u svrhu prevencije i borbe protiv pranja novca, financiranja terorizma i širenja oružja za masovno uništavanje.

Ovim apostolskim pismom u obliku motu proprija usvajam sljedeće odredbe.

Članak 1

Uredi Rimske kurije i druga tijela i ustanove ovisne o Svetoj Stolici, također i neprofitne organizacije koje su pravna kanonska osoba i imaju sjedište u Državi Gradu Vatikanu, dužni se poštivati zakone Države Grada Vatikana u predmetu koji se tiče:

a) mjera za suzbijanje i borbu protiv pranja novca i financiranja terorizma;

b) mjera protiv subjekata koji prijete miru i međunarodnoj sigurnosti;

c) mudrog nadzora tijela koja profesionalno obavljaju djelatnost financijske naravi.

Članak 2

Tijelo za financijsko informiranje nadležno je za mudro bdijenje nad tijelima koja profesionalno obavljaju djelatnost financijske prirode.

Članak 3

Nadležni pravni organi Države Grada Vatikana imaju jurisdikciju u navedenim područjima također i glede Ureda i drugih tijela i ustanova ovisnih o Svetoj Stolici, kao i neprofitnih organizacija, koje su priznate kanonskim pravnim osobama i imaju sjedište u Državi Grada Vatikana.

Članak 4

Ustanovljen je Odbor za financijsku sigurnost sa svrhom da usklađuje nadležna Tijela Svete Stolice i Države Grada Vatikana glede sprječavanja i borbe protiv pranja novca, financiranja terorizma i umnažanja oružja za masovno uništavanje. Odbor je ustrojen Statutom, priloženim ovom Apostolskom pismu. Određujem da se ovo Apostolsko pismo u obliku *Motu proprio* objavi u vatikanskom dnevniku *Osservatore Romano*.

Nalažem da sve što je određeno ima punu i trajnu vrijednost, također ukidajući sve nespojive odredbe, polazeći od 10. kolovoza 2013. godine. ■

Objavljeno u Rimu, iz Apostolske palače, 8. kolovoza 2013. godine, prva godina pontifikata

Izjava Komisije HBK *Iustitia et pax* o poštivanju savjesti pri sudjelovanju u pobačaju

Ovih dana hrvatsku je javnost zatekla vijest da je gospođa Jaga Stojak, primalja, dobila otkaz jer je odbila sudjelovati u pobačaju u kninskoj državnoj bolnici. Podržavajući nadležne u bolnici u povlačenju odluke o nepravedno danom otkazu, podsjećamo na bitne okolnosti koje treba uzeti u obzir obzirom na ovaj slučaj.

Ustav Republike Hrvatske jamči svakome slobodu savjesti i vjeroispovijesti. Odbijanje svakog, pa i medicinskog osoblja da sudjeluju u pobačaju, glas je savjesti, a u mnogim slučajevima i praktični odraz vjeroispovijesti osobe koja time odbija sudjelovati u ubojstvu nerođenog djeteta.

I Zakon o sestrinstvu daje medicinskim sestrama pravo na priziv savjesti te pravo odbiti zdravstvenu njegu, ako se to ne kosi s pravilima struke. Nigdje nije izneseno da je odbijanjem sudjelovanja primalje u prekidu trudnoće, koji je počela provoditi kninska bolnica, bilo ugroženo zdravlje ili život majke, a očito je da je ista osoba više puta ranije odbila sudjelovati u prekidima trudnoće.

Zakon o primaljstvu ne sadrži priziv savjesti, no nigdje u opisu djelatnosti primalje ne predviđa prekid trudnoće, već opisuje sadržaje zdravstvene skrbi o majci i djetetu.

Upozoravamo da je ustavno pravo poje-

dinca iznad zakona, te je otkaz dan na ovaj način, iako je povučen, ne samo protuzakonit nego i protuustavan.

I konačno, više smo puta isticali u svojim izjavama da zakoni lišeni vrijednosnog sustava, a osobito oni koji promiču kulturu smrti, trebaju biti zamijenjeni onima koji potiču na zaštitu čovjeka u cjelini, i to od rođenja do smrti. U ovom je slučaju hrabrim odbijanjem da sudjeluje u prekidu nerođenog života primalja, gospođa Jaga Stojak, pokazala svima kako pojedinac, kada skupi hrabrosti, može učiniti nešto dobro, usprkos sustavu koji zagovara pravo izbora pojedinca nasuprot prava djeteta na život. Nadamo se da je ovim hrabrim činom gospođa potaknula i svakog od nas na promišljanje o jednom od temeljnih pitanja o kojemu se kod nas šuti: kad počinje život, te što činimo da ga zaštitimo?

“Što god ste učinili jednom od moje najmanje braće, meni ste učinili” (Mt 25, 40), poručio nam je Isus, a na nama je da razmislimo o njegovim riječima i prepoznamo svoga brata, bez obzira kako malen i bespomoćan bio. ■

U Zagrebu, 16. kolovoza 2013.

+Vlado Košić, predsjednik Komisije HBK “Iustitia et pax”

Priopćenje sa sjednice Vijeća HBK za život i obitelj

Sjednica Vijeća HBK za život i obitelj održana je u subotu 24. kolovoza 2013. u sjedištu Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu pod predsjedanjem krčkog biskupa Valtera Župana. Sjednica je sazvana radi osvrta na nedavno objavljeni nacrt Obiteljskog zakona, ali i kako bi se raspravilo o rezultatima završene javne rasprave o tezama Obiteljskog zakona i tezama Zakona o socijalnoj skrbi kojoj su članovi Vijeća dali svoj doprinos.

Nakon uvodne molitve i pozdravnih riječi biskupa Župana, vijećnici su detaljnije upoznali s rezultatima javne rasprave o tezama Obiteljskog zakona te Zakona o socijalnoj skrbi koji su objavljeni na stranicama Ministarstva socijalne politike i mladih. Što se tiče osvrta HBK

na teze Obiteljskog zakona vijećnici su uočili da je na svaku točku, uz kraće ili duže obrazloženje, napisano prihvaća li se ili ne primjedba, odnosno prijedlog. To upućuje na zaključak da je svaka točka uistinu i razmatrana. Ipak, vijećnici su ostali zatečeni činjenicom da nije prihvaćena primjedba da je održivost braka važna ne samo zbog dobrobiti djece, nego i zbog samih bračnih partnera i čitavog društva te da nedostaje jasan prioritetni naglasak na očuvanje braka kako u preventivnom tako i u kurativnom smislu.

Vijećnike je osobito neugodno iznenadilo što se javna rasprava o Nacrtu provodi u vrijeme kada najveći broj građana koristi godišnji odmor, unatoč tome što je upravo ta primjedba HBK bila prihvaćena. Dokaz tome je da se u danom

obrazloženju, vidljivom na internetskim stranicama Ministarstva, izrijekom navodi da bi nacrt trebao biti u raspravi do 15. rujna 2013. Uzimajući u obzir veličinu dokumenta (nacrt zajedno s obrazloženjima ima ukupno 318 stranica), opseg promjena u odnosu na postojeći Obiteljski zakon s kojim se mora usporediti te nadasve važnost ovog organskog zakona vijećnici smatraju da bi se rasprava o nacrtu trebala produljiti bar do kraja rujna. Na kraju donesen je zaključak o načinu i dinamici sastavljanja osvrta na nacrt Obiteljskog zakona.

Razmatrajući sudbinu primjedbi HBK na teze Zakona o socijalnoj skrbi vijećnici su iznenađeni što ih je predlagatelj sve odbacio, očito osvrćući se samo na uvodnu načelnu primjedbu o uopćenosti objavljenih teza, a da ostale vrlo konkretne i konstruktivne primjedbe i prijedloge uopće nije uzeo u obzir. Uz to, za razliku od onih

upućenih na teze Obiteljskog zakona, primjedbe HBK kao niti drugih pravnih i fizičkih osoba, ovdje nisu objavljene u cijelosti. Stoga, zainteresirana javnost niti ne može imati uvid u njihovu opravdanost i argumentiranost.

Dr. Petar Krešimir Hodžić, voditelj Ureda HBK za život i obitelj, tijekom sjednice ukratko je izvijestio vijećnike o novostima i aktualnim zbivanjima, a kratka rasprava povela se o dovršenju prijevoda studijskog vodiča za proučavanje teologije tijela u studijskim skupinama u župama; o situaciji oko uvođenja zdravstvenog odgoja; o Europskoj građanskoj inicijativi „Jedan od nas“ za koju će se 22. rujna organizirati Europski potpisni dan te o Obredu blagoslova djeteta u majčinoj utrobi na engleskom jeziku koji je Kongregacija za bogoštovlje i disciplinu sakramenta Svete Stolice odobrila Američkoj biskupskoj konferenciji u prosincu 2011. ■

“Ta ti si među nama, Gospodine, mi se tvojim zovemo imenom” (Jer 14, 9)

Poruka mons. Đure Hranića, predsjednika Vijeća HBK za katehizaciju, na početku školske i katehetske godine 2013./2014.

Uklesan u povijest hrvatskoga naroda

Odvijeka se narod na ovim prostorima dičio svojom kršćanskom vjerom. Već prvi pisani redak “Az, v ime Otca i Sina i Svetago Duha” očituje da je kršćanska vjera u Trojedinoga Boga uklesana u same temelje hrvatskoga jezika i kulture te da ona od početka predstavlja životnu inspiraciju njegova religioznog, političkog i kulturnog života. I danas, stoljećima nakon tih prvih pisanih riječi, o kršćanskoj se vjeri u Hrvatskoj govori i piše. O njoj je riječ ne samo u crkvenim medijima. Ona nije predmet razmišljanja niti samo učenih teologa. Po vjeronauku u školi ponovno je, kroz posljednjih dvadesetak godina, prisutna i unutar hrvatskog odgojno-obrazovnog sustava (unatoč tome što neki još danas drže da je taj sustav područje privilegiranog promišljanja i proizvoljnog utjecaja vladajućih na političkoj sceni). Uz izvorno mjesto svoga rasta, života i slavljenja, kao što je to župna zajednica, kršćanska vjera danas je česta tema svjetovnih vijesti i internetskih blogova, socioloških analiza i ekonomskih pitanja.

O kršćanskoj vjeri, posebno o Katoličkoj Crkvi, danas se doista mnogo govori. I različito se govori. No, unatoč tome, čini se da je govor o

vjeri sveden na njezinu pojavnost, odnosno na očitovanje vjere u životu pojedinaca i društva, na govor o Crkvi i o njezinu djelovanju, ali da sama vjera ne uspijeva sići u riječ svakodnevnoga života, izreći svoj nutarnji sadržaj i artikulirati samu sebe. Drugim riječima, čini se da svi zajedno zaboravljamo govoriti o Bogu, a ono o čemu se govori i čega su usta mnogih puna ne hrani srce suvremenog čovjeka, temelj svakog pa i našeg društva. Kao da zaboravljamo pustiti Boga da on progovori: u ljudskoj riječi Crkve i kršćana. Kršćanstvo i Crkva kao da se nalaze na granici između dva svijeta: ili se samo u njima vidi spasenje i nada, ili ih se prokazuje kao nemoćne sukrivce za teško stanje čovjeka i društva. Kršćanstvo je ili duboko duhovna stvarnost pojedinca ili je vidljiva stvarnost u umjetnosti i kulturi, koje su ionako “ljubav” tek pojedinih skupina građana. O kršćanstvu govori vjeronauk u školi, ali se njega shvaća kao predmet izoliran unutar zidina jedne učionice. No, istodobno se u drugim prostorijama iste škole o kršćanstvu može govoriti kao o neznanstvenoj te nedostatnoj ponudi za osmišljanje ljudskoga života.

Bog, čije je ime uklesano u povijest ovoga naroda, kao da je postao “stranac u ovoj zemlji” (usp. Jer 14, 8).

“Ta ti si među nama, Gospodine” (Jer 14, 9)

Kad su suša i glad zaprijetile Judeji, prorok Jeremija vapije i razgovara s Bogom: “Zašto si... kao junak koji ne može pomoći? Ta ti si među nama, o Gospodine, mi se tvojim zovemo imenom – nemoj nas ostaviti.” U riječima proroka Jeremije susrećemo na prvi pogled nepokolebljivu sigurnost koja ne ostavlja prostora pitanjima. Tu se odavno spustio oblak religioznog osjećaja i iskristalizirao se u postojani kredo: Ti si među nama, Gospodine! Bog s kojim prorok Jeremija razgovara osobni je Bog. Prorokove dramatične riječi nisu rutina, niti površni govor o Bogu. Nisu niti zaziv nekoj “višoj sili”. Jeremijin Bog je osobni Bog koji se potvrđuje u času ljudske nedaće i sumnje mnogih. To nije Bog “wellness religioznosti”. Bog proroka Jeremije misli ozbiljno!

Ono što su za judejski narod nekoć bile suša i glad, to su danas iznenadne i tragične prirodne nepogode. No, ne samo to. Mnogo je toga što suvremenog čovjeka tjera na rub njegove egzistencije i njegova identiteta. Mnogo je toga što se kao prosvijetljeno predstavlja, veličajući čovjeka i njegovu osobu. Zaslijepljen tom veličinom, čovjek poseže za određivanjem granica Božjem djelovanju u svome životu. To nažalost pokazuju i mnogi zakoni u našoj zemlji.

U takvoj stvarnosti valja si posvijestiti da Bog koji je među nama i kojega možemo dotaknuti (usp. papa Franjo, “Svjetlo vjere”, br. 31) poziva sve nas kršćane, a na poseban način nas koje je najprije pozvao u živo zajedništvo sa sobom, da još više vjerujemo, poput proroka Jeremije; da vjerujemo i u ime onih koji u Boga sumnjaju. Jer “kada vjera slabi, prijeti opasnost da oslabe i temelji čovječnosti” (isto, br. 55).

Kako, dakle, iznova “stranca u ovoj zemlji” spoznati kao živoga Boga među nama (usp. Jer 14, 8-9)?

Evandjelje je Riječ života

Bog je u povijesti svoga prijateljstva s čovjekom na najljepši način progovorio u svome Sinu. O njemu, Isusu iz Nazareta, pripovijedaju evanđelja. Ta Radosna vijest nije samo poruka Isusa Krista nego je ona sama Isus Krist. Evandjelje je tako Riječ života.

Kako bi Radosnu vijest proširio po svem svijetu, Isus šalje svoje učenike ne samo “kao sluge, nego kao prijatelje” (usp. Iv 15, 15). Oni će biti poslani, ali mu se uvijek iznova vraćaju. Drugim riječima, Isus ne treba učenike samo radi toga da naviještaju evandjelje svim ljudima. On zapravo želi svoj život dijeliti s njima. Između Isusa i njegovih učenika nastaje životno unutarnje za-

jedništvo koje ribare čini apostolima, Isusovim učenicima. Upravo po tom životnom zajedništvu s Isusom učenici postaju svjedoci promjene vlastitoga života. U zajedništvu s njim postaju navjesticitelji Istine, a nakon njegove smrti i uskrsnuća ostaju gorljivi zagovornici evanđelja – Riječi života.

U evanđelju se Sin Božji u potpunosti otkrio čovjeku. On više nije stranac ljudskoj spoznaji. On poziva svakog čovjeka u zajedništvo sa sobom. Želi život dijeliti s njim. Štoviše: život je svoj dao za čovjeka. “Kristov život, način na koji on poznaje Oca i njegova stalna i potpuna povezanost s Njim, otvara novi prostor ljudskom iskustvu, koji nam je svima pristupačan” (papa Franjo, “Svjetlo vjere”, br. 18). Kršćanstvo, koje nam se čini kao stvarnost na granici dvaju svjetova, u Isusu Kristu gleda onoga u kojemu ta dva svijeta žive i postaju jedno: neprekinuto zajedništvo s Ocem i želja dijeliti zemaljski život s čovjekom. Ono naviješta utjelovljenoga Sina Božjega u kojemu su izbrisane granice između ovoga svijeta i Božjega kraljevstva. Doista, u Isusu – Riječi života, Bog je s nama.

Klesan u sadašnjost

Draga braćo i sestre u istoj vjeri u Trojedinoga Boga, koji i danas progovara u Isusu Kristu – Riječi života! Katehetsko nastojanje Crkve, i u tom okviru i vjeronauk u školi, otkriva i prepoznaje Boga koji snagom Duha svoga uskrsloga Sina trajno ulazi u našu ljudsku povijest, progovara kroz našu ljudsku riječ, kleše svoje ime u naša srca i uzima naše lice. Šalje nas u svijet i vraća nas sebi u zajednici Crkve.

Drage vjeroučiteljice i vjeroučitelji, vi hodate i djelujete na granici između osobnog, dubokog unutarnjeg odnosa s Bogom i svijeta mladih kojima drugi pokušavaju ponuditi istinu i puninu života. I mladi su, poput vas, putnici na granicama različitih svjetova. Istodobno se, uživajući svijet “playstationa” i računalnih igara, mnoštva reklama i različitih predstavljanja sreće, i oni otvaraju i Riječi koju im vi donosite. Vi ste zaslužni da se o Bogu govori na mjestu na kojemu se o njemu, prema mišljenju nekih, ne bi trebalo govoriti. Upravo vama, pionirima i prvim teolozima djece i mladih, biskupi naše domovine iskreno zahvaljuju. Vi brinete o tome da se riječ Bog ne tabuizira, niti da se zaboravi.

S dubokom vas sviješću pozivamo da i nadalje, iz perspektive kršćanske vjere u Boga, djeci i mladima nudite život u punini i izobilju (usp. Iv 10, 10). Time ćete ispuniti onaj misionarski nalog u svijetu koji vam Crkva svesrdno povjerava u obliku kanonskoga mandata dok vas šalje u

svijet kao izabrane navjestitelje evanđelja, Riječi života. Idite na put s djecom i s mladima i ove školske i pastoralne godine. Na tom putu naviještajte Boga koji ima svoje ime, svoju povijest i svoje lice.

Dragi katehete i katehisticke, vi se na temelju svoga kršćanskoga poziva odazivate želji Crkve te, zajedno sa svećenicima, izražavate spremnost rada u Božjem vinogradu. Kako smo vam zahvalni na svjedočanstvu kojega pružate! Vi, žene i muškarci, očevi i majke, unatoč svim nedaćama i strahovima, usred redovitih svakodnevnih obveza, pokazujete da je pitanje prijateljstva čovjeka i Boga itekako i danas aktualno. To svjedočite najprije kao roditelji, ali istodobno i kao katehete u župnim zajednicama te u drugim oblicima rada s djecom, mladima i odraslima. U vašem se djelovanju očituje sva punina primljenih sakramenata u kojima vas je osobno dotaknuo živi Bog.

Draga braćo svećenici, dragi župnici! Isus je slao učenike da naviještaju njegovu Riječ. Oni su to, kako rekosmo, činili, ali su mu se uvijek vraćali. Zajedništvo s njim, život s njim, bilo je ono što su htjeli međusobno dijeliti. U skladu s poticajem biskupa okupljenih na ovogodišnjoj biskupskoj sinodi o putovima nove evangelizacije, pozivamo vas da i vi učinite svoju zajednicu zajednicom gostoljubivosti! Neka svi marginalizirani nađu u njoj svoj dom, a svi žedni zdenac istinskoga smisla kojemu je jedini izvor Isus Krist.

Dragi učenici i mladi! Sve te riječi, premda upućene različitim naslovnica, najprije su napisane vama. Vi kršćanskoj vjeri dajete novo lice. O njoj često govorite na drukčiji način od uobičajenoga. Zahvaljujem vam što pred nas stavljate tako očitu istinu da pitanje Boga u našem društvu nije "u potpunosti riješeno". Vi, naime, želite ići na put s njim. To nam pokazuje vaša zauzetost u vjeronauku u školi, kao i vaša suradnja u pripravi na sakramente u župnim zajednicama. Osim što ćemo vam na tom putu rado pružati "ruksak" Isusove riječi, htjeli bismo naučiti više slušati vas. Govorite nam, stoga, o Bogu! Svjedočite ga! Ispričajte nam kako ste ga dotakli! Svi mi govorimo o istom Bogu, premda ne uvijek na isti način. Pomozite nam, stoga, da bolje razumijemo vaš svijet: svijet u kojemu Bog nije stranac, svijet koji pripada Isusu, svijet u kojemu žive oni koji se zovu njegovim imenom i to žele i ostati; svijet koji je, premda iz godine u godinu stariji, po vama iz godine u godinu sve mlađi! Željeli bismo da se dogodi i s kršćanskom vjerom: da dok se razvija i "stari", biva mlađom i svježijom!

Svima vama, draga braćo i sestre, na početku nove školske i pastoralno-katehetske godine želim da svjetlo vjere postaje sve jače i sjajnije, da trajno osvjetljava živote vas i vaših bližnjih, kako biste, zajedno s cijelom Crkvom, ispovjedili: "Tati si među nama, Gospodine, mi se tvojim zovemo imenom" (Jer 14, 9). ■

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Vlč. Ilija Jakovljević, 1. srpnja imenovan vojnim kapelanom u Vojnoj kapelaniji "Bl. Alojzije Stepinac" u Zapovjedništvu HKoV-a u Karlovcu razriješen je službe.

Vlč. Vladislav Mandura, kapelan u Vojnoj kapelaniji „Sveti Anđeli čuvari“ u Karlovcu 1. kolovoza imenovan je vojnim kapelanom i u Vojnoj kapelaniji "Bl. Alojzije Stepinac" u Zapovjedništvu HKoV-a u Karlovcu.

Fra Marijan Jelušić, vojni kapelan u Vojnoj kapelaniji "Sv. Petar i Pavao apostoli" u VOB-u u Ogulinu 31. kolovoza razriješen je službe. Vojni ordinarij zahvaljuje fra Marijanu na služenju u dušobrižništvu OS RH.

P. Mirko Vukoja, vojni kapelan u Vojnoj kapelaniji „Sv. Martin Tourski“ u Delnicama 1. rujna imenovan je vojnim kapelanom i u Vojnoj kapelaniji "Sv. Petar i Pavao apostoli" u VOB-u u Ogulinu.

Fra Kristijan Kovačević, policijski kapelan Policijske kapelanije "Sv. Mihovil" za Policijsku upravu splitsko-dalmatinsku sa sjedištem u Splitu 30. rujna razriješen je službe.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima - želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša, a svim kapelanima koji su s nama surađivali zahvaljujemo za pastoralno djelovanje te uspjeh u drugim, povjerenim im službama.

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Zavjetna "alkarska" misa na Gospinu Gradu

Na dan održavanja 298. sinjske alke, u nedjelju 4. kolovoza, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je u crkvi na Gospinu Gradu, brdu ponad Sinja, jutarnju zavjetnu misu u suslavlju sa sinjskim gvardijanom fra Petrom Klapožom te uz sudjelovanje mnoštva vjernika Sinja i Cetinske krajine. Pola sata prije mise iz svetišta u središtu grada, pošao je ophod do crkvice na

brdu, praćen molitvom i pjesmom štovatelja Čudotvorne Gospe Sinjske.

Prije početka misnog slavlja prof. Tomislav Vrančić uveo je vjernike u povijest čašćenja Čudotvorne Gospe, vrativši se u daleku 1715. godinu. U osvit svetkovine Marijina uznesenja na nebo, Veliku Gospu, "šačica" kršćanske vojske na zidinama ponad Sinja, čudesnim zahvatom

Gospe, pobijedila je premoćnu tursku vojsku koja je opsjedala grad, natjeravši je u panični bijeg. A sve se prema legendi dogodilo kada se na zidinama ponad Sinja, koji je branila malobrojna kršćanska vojska, pojavila "bijela gospođa". Od tada pobožni puk Sinja i cijele Cetinske krajine duboko vjeruje da je to bilo na čudesni zahvat nebeske Majke, koja se otada časti kao Čudotvorna Gospa Sinjska, čašćena po svem svijetu gdje god živi puk Sinja i Cetinske krajine sa svojim franjevcima. Uskoro poslije toga i cijela je Cetinska krajina oslobođena od Turaka, rekao je prof. Vrančić.

Uvodeći u misno slavlje, sve nazočne je pozdravio i biskup Jezerinac, čestitavši posebno braniteljima Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan hrvatskih branitelja. U homiliji se osvrnuo na povijesne činjenice, posebno 1687. godinu kada su franjevci s narodom napustili Ramu te bježeći s slikom Gospe Ramske, predvođeni ramskim gvardijanom fra Pavlom Vučkovićem, zaputili se u Cetinsku krajinu. Podsjetio je

na opsadu Sinja u kolovozu 1715., koji je obranjen samo Gospinom zaštitom, te na rujnu 1716. kada je inicijativom branitelja Sinja slika Gospe Ramske okrunjena i prenesena u današnju crkvu – svetište te se otada časti kao Čudotvorna Gospa Sinjska.

U homiliji se biskup posebno obratio alkarima, obvezavši ih da njeguju ono što su i njihovi preci njegovali, a to su ljubav prema Bogu i vjeri, ljubav prema Gospi Sinjskoj i ljubav prema Domovini.

Osvrnuo se također na evanđelje koje govori o pohlepnom čovjeku te nazočnima uputio da "trebamo težiti za onim što je gore, a da nam zemaljsko služi za ostvarenje višeg cilja, a to je na kraju ovozemaljskog života susret s Bogom, gospodarom života i smrti".

Na kraju misnog slavlja gvardijan je zahvalio biskupu na odazivu da predvodi to tradicionalno zavjetno misno slavlje, a alkarima je zaželio "oko sokolovo i čvrstu desnicu" na alkarskom natjecanju. ■

Proslava Dana Vojnog ordinarijata

Misno slavlje povodom Dana Vojne biskupije, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja u ponedjeljak 5. kolovoza u kninskoj crkvi Gospe Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico u koncelebraciji s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom Vojnog ordinarijata p. Jakovom Mamićem, OCD, vojnim i policijskim kapelanima, te kninskim gvardijanom i župnikom fra Markom Duranom, OFM. Na misi su se okupili i generali Ante Gotovina, Mladen Markač i Ivan Čermak, predsjednik Hrvatskog sabora Josip Leko, ministar branitelja Predrag Matić i drugi predstavnici državne i lokalnih vlasti, osobe iz političkog i društvenog života, časnici Hrvatske vojske, branitelji i brojni vjernici.

Prije početka mise riječ pozdrava nunciju D'Erricu uputio je biskup Jezerinac, koji je također pozdravio prisutne, a posebno generale Antu Gotovinu i Mladena Markača.

Uvodeći u misno slavlje nuncij D'Errico je izrazio radost što u svojstvu papina predstavnika može sudjelovati na svečanoj obljetnici.

„S dubokim osjećajima zahvalnosti mislim na 5. kolovoza 1995. godine, kada su hrvatske oružane snage s hrabrošću i domoljubnim zanosom izvojevale pobjedu, koja je odigrala važnu ulogu u izgradnji Hrvatske kao neovisne drža-

ve“, rekao je te naglasio „u znak sjećanja na taj dan, došli su danas ovdje predstavnici najviše državne vlasti, čelnici oružanih snaga, ličnosti iz političkog, diplomatskog, društvenog i kulturnog života. To je zato što sav hrvatski narod osjeća potrebu izraziti duboku zahvalnost onima koji nisu oklijevali prinijeti svoje živote za obranu Domovine“. Posebno je pozvao na molitvu za sve one koji su izgubili živote tijekom oslobađanja, kao i na izraz zahvalnosti onima koji su preživjeli strahote vojnih operacija, braniteljima, koji su posvjedočili svoju ljubav u službi Domovini i tako dali dragocjen i trajan primjer novim naraštajima. Povodom Dana Vojnog ordinarijata, nuncij je sve preporučio zagovoru Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta.

U homiliji biskup Jezerinac je ističući četiri stvarnosti: Dan pobjede, Dan domovinske zahvalnosti, Dan branitelja, i svetkovinu zaštitnicu Vojnog ordinarijata Blaženu Djevicu Mariju – Gospu Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta naglasio kako su to „četiri svetinje, četiri sadržaja od presudne važnosti za ovu zemlju. Svi su oni tako povezani da jedan drugog rađa i opravdava“.

Ova zemlja i Crkva u svojoj je nedavnoj prošlosti iskusila snagu „zmaja“. Upravo danas se spominjemo povijesnog događaja, „Oluje“ iz 1995. godine, u kojoj se zbilo „zbacivanje“ jednog čudnog „ognjenog“ zmaja koji je planirao provesti stravičnu akciju „spaljene zemlje“ na „nebu“

Hrvatske. I ne bi mu dano. „Zbačen“ je snagom slobode i ljubavi, molitve i odlučnosti naših sinova i kćeri koji su priželjkivali dan kada će biti „zbačen tužitelj braće naše koji (nas) je dan i noć optuživao pred Bogom našim“. Uspjeli su, jer „nisu ljubili života svoga – sve do smrti“, rekao je biskup Jezerinac, te upozorio kako se to ne smije zaboraviti, jer je to povijest u kojoj je nastala samostalna država Hrvatska.

Ovo je djelo koje u svojoj najdubljoj jezgri nalazi sva opravdanja sa stajališta morala i etike. I zato je dužnost svih nas čuvati dragocjenost slobode i memorije ovoga dana; njegovati vrijednosti slobode; graditi zemlju u skladu s nevino prolivenom krvi i uloženoj ljubavi; ne dopustiti da sve bude svedeno na ljudsku „odvažnost“ i „oružje“, jer da nije bilo nutarnje motivacije koja je kadra izdržati sva iskušenja smrti, sloboda ne bi bila polučena.

Govoreći o Danu domovinske zahvalnosti, posebno je upozorio na riječ „domovinske“. Ona se simbolično, ali i konkretno, izriče kroz službene predstavnike vlasti, ali zahvalnost je čin svih građana države, jer domovina smo mi. Predstavnici državne vlasti svojim gestama jasno izražavaju stav sveukupnosti građana, te na taj način iznalaze geste koje će odraziti narav i snagu naše sveukupne domovinske zahvalnosti, pojasnio je, te istaknuo kako se u taj kontekst smješta i ovo euharistijsko slavlje.

Nadalje, spominjući treći sadržaj slavlja, Dan hrvatskih branitelja, biskup Jezerinac je posebno se obraćajući braniteljima rekao „vama dugujemo svjedočanstvo snage domoljublja. Vama dugujemo svjedočanstvo snage vjere. Vama dugujemo svjedočanstvo jakosti molitve. Vama dugujemo ljepotu osjećaja slobode. Vama dugujemo osjećaj povijesnog ponosa i dostojanstva. Danas, pri odmaku vremena od povijesnih događaja oslobađanja domovine, lako je pasti u napast nedovoljne pažnje vašem braniteljskom ulogu u stvaranju slobodne Hrvatske. Oprostite nam!“

Naposlijetku, spominjući se zaštitnice Voj-

nog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta podsjetio je kako je ona „poveznica naše sveukupne povijesti. Ona je nadahnjivala pređe naše da se bore za „krst slavni i slobodu časnu“, a bez njezine majčinske ruke nije prošao niti put u slobodu Domovinski rat. Osim što nas je vjerom jačala, ona je u nama gasila želju za osvetom, otklanjala je niske strasti ubijanja i pljačke, mnoge je nadahnjivala da zlim djelima ne počine zlo sebi ni drugima, a žalosna je zbog zlih djela što ih pojedina Kristova braća počinise u obrani zemlje“.

Na kraju homilije biskup Jezerinac se osvrnuo na „novo stanje“ u kojem se po prvi puta slave sva četiri događaja, a to je mjesto Hrvatske kao članice Europske unije.

Događaj „pobjede“ stvara o nama sliku hrabrih, nesebičnih i slobodi privrženih ljudi; događaj „zahvalnosti“ stvara o nama sliku zrelih i odgovornih ljudi koji prepoznaju i priznaju ulogu ispružene prijateljske ruke; događaj „branitelja“ stvara o nama sliku ljudi koji cijene svoju povijest i spremnost obraniti vrednote na kojima je narod nastao i opstao; događaj „zaštitnice“ stvara o nama sliku ljudi svjesnih svojeg korijena i svoje duhovne snage te nam ulijeva mir u dušu. Ova četiri događaja u ovim novim uvjetima moraju u svima nama roditi nadom da možemo više, bolje i drugačije graditi ovu zemlju u zajedništvu europskih naroda, rekao je, te pozvao na molitvu Bogu, da „sve razine hrvatskog društva spoznaju svoje mogućnosti i ulože svoj trud da se u novoj situaciji otvore novi putovi za hrvatsko društvo, a posebno za one najmanje među nama. Neka poraste svijest o ljudskim pravima i slobodama. Neka poraste odgovornost za sve i za pojedinca. Neka u vojsci i policiji, a to je crkva Vojnog ordinarijata, vladaju osjećaji poštivanja različitosti, međusobne solidarnosti i zajedništva. Neka Bog udjeli svima ono svjetlo kojim ćemo vidjeti dobro drugih i pomoći da se ono i dogodi“, zaključio je.

Ma misnom slavlju pjevala je klapa HRM-a „Sveti Juraj“ uz orguljsku pratnju Ivana Bosnara. ■

U ISAF-u proslavljen Dan pobjede i domovinske zahvalnosti

Pripadnici 21. hrvatskog kontingenta u misiji ISAF u Afganistanu, obilježili su Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja te 18. obljetnicu VRO „Oluja“ svečanim postrojanjem svih sastavnica u kampu Marmal, Mazar-e-Sharif, na zračnoj luci KAIA u Kabulu, te svetom misom u kapeli u Marmalu koju je predvodio vojni kapelan kontingenta fra Marko Medo. Uz zapovjednika hrvatskog kontingenta brigadira Krešu Tuškana, na misi je sudjelovao veći broj hrvatskih vojnika. Na postrojanju su dodijeljene i NATO medalje pripadnicima 21. HRVCON-a koji su locirani u području Regionalnog zapovjedništva „Sjever“ (RC North), Mazar-e-Sharif. Među pripadnicima kontingenta medalja je dodijeljena i vojnom kapelanu fra Marku.

Svečanosti i ceremoniji dodjele NATO medalja i certifikata uz zapovjednika 21. HRVCON-a brigadira Krešu Tuškana nazočili su i zapovjednik RC North general bojnik Jorg Vollmer, zamjenik zapovjednika RC North brigadni general Craig Q. Timberlake, načelnik stožera RC North brigadni general Ferenc Korom te zapovjednik baze kampa Marmal brigadni general Peter Klement kao i drugi nacionalni predstavnici u zapovjedništvu RC North te ostali partneri OS RH u području Mazar-e-Sharifa.

Nazočnima su se obratili zapovjednik 21. HRVCON-a i zapovjednik RC North pri čemu je

posebno istaknuta burna povijest stvaranja OS RH i RH u cjelini, kao i značajan doprinos koji u današnjem vremenu daju pripadnici 21. HRVCON-a u operaciji ISAF. ■

Razgovor s fra Markom Medom za vrijeme boravka u Afganistanu, objavljen u Hrvatskom vojniku (broj 427, kolovoz 2013.)

On čeka u redu za tuševе koje dijeli s desetina ma drugih ljudi u stambenom kontejneru vojne baze u Afganistanu, pere šalice poslije prve jutarnje kave, odjeven je u žutu, „pustinjsku“ vojnu odoru pa je izgledom potpuno jednak kao stotine drugih oko njega, pa kad treba pomoći, onome kome treba, on pomoć pruža: bilo strpljivo slušajući i razumijevajući njihove brige, bilo hrabreći ih propovijedanjem i ispovijedanjem - ili šišajući. Onome tko ga ovdje prvi puta vidi, Marko Medo ni malo ne izgleda kao franjevac trećeredac glagoljaš, vojni kapelan u Glavnom stožeru OSRH i Ministarstvu obrane RH i svećenik u 21. hrvatskom vojnom kontingentu koji se nalazi u misiji ISAF u Afganistanu. No, ono što sugovornik već u prvom susretu s fra Markom jasno prepoznaje njegova vedrina, smirenost i ona praktična, na male ali svakodneвно važne stvari fokusirana brižnost prema ljudima koji ga okružuju.

Fra Marko Medo je, otkako je 1998. godine zaređen za svećenika, bio kapelan u Belišću i Kloštru Podravskom, tajnik Provincije franjevac trećeredaca i odgojitelj sjemeništaraca, na postdiplomskom studiju u Rimu magistrirao je pastoralnu teologiju, po povratku iz Rima bio je odgojitelj bogoslova i član uprave provincije, te gvardijan i ekonom samostana. „A onda sam se zaželio promjene pa sam 2011. godine došao u Vojni ordinarijat, i eto, sada sam s pripadnicima 21. HRVCON-a po prvi puta ovdje“, uvodi nas fra Marko u svoju priču koju počinje nakon što je odslužio nedjeljnu večernju misu najprije u vojnoj bazi Mike Spann a zatim u Marmalu u Afganistanu. Tu je, kaže, dva dana nakon dolaska, dočekao i svoj 41. rođendan. Nije ga slavio, zatajio ga je od ostalih i proveo je dobar dio toga dana hodajući sam uokolo, mjerkaajući taj novi svijet u kojeg je tek stigao i vrteći u glavi jednostavno, sasvim ljudsko pitanje: pa je li mi ovo baš trebalo?

A sada, nakon nepuna dva mjeseca Afganistana, imate li odgovor na to pitanje?

Da. Svakoga dana ovdje, u razgovoru s ljudima i u svakodnevnom neposrednim susretima koji su za svećenika jako važni, pronalazim dublji smisao, razloge zašto sam Afganistan trebao iskusiti i zašto želim biti ovdje. Moje prisustvo ovdje, moje druženje i razgovori s ljudima potiču ih na razmišljanje o vrijednostima, o duhovnoj dimenziji, o stvarima o kojima se, u pravilu, ne razmišlja prečesto, a ta duhovna dimenzija je jako važna našim sudionicima u misiji. Ja sam ovdje svećenik i vojnik kao i drugi, ljudima sam prijatelj ali unutar tog prijateljstva unosim i Isusa Krista kao jednu novu dimenziju koju do tada možda nisu poznavali. I to je smisao, to je razlog zašto sam ja u Afganistanu.

Koji su to križevi koje ljudi nose i zbog kojih vam se ovdje najčešće obraćaju? U čemu, dok su u Afganistanu, najviše trebaju vašu pomoć?

Prvi križ koji nose je razdvojenost od obitelji i neiskustvo te razdvojenosti, a onda su dalje problemi vezani uz teškoće i pokušaje osmišljavanja svakodnevnog života ovdje. Posao zna biti naporan, nekome može biti težak način života u kojem moraš dijeliti prostor s puno ljudi, noćne smjene i umor koji se javlja pridonose težem podnošenju problema. Također, nečiji problem može biti strah za goli život, jer mi smo ovdje u ratnoj zoni, pa i strah od različitih zaraza. Možda to nisu toliko križevi koliko svakodnevni izazovi, ali sve su to strahovi koje čovjek ponekad ne može sam osmisliti i potrebna mu je utjeha.

S druge strane, i ja s njima proživljam istu situaciju, iste probleme, ali možda ih razumijem i tumačim na drugačiji način na koji oni do sada nisu razmišljali. Ja, dakle, pokušavam njima osmišljavati kako i na koji način se nositi sa svim tim izazovima, osmišljam situaciju s duhovne strane, a onda i s ljudske strane. Uglavnom, svodi se na

pronalaženje i unošenje duhovnog mira, tolerancije, solidarnosti, razumijevanja i uvažavanja drugoga.

Premda ste svećenik, ovdje boravite gdje i ostali, jedete što i ostali, nemate privilegiju jasno ograničenog radnog vremena ni pravo razlikovati se od ostalih svojom odjećom. Je li u ovakvim okolnostima potpunog suživota, stalnog i tijesnog kontakta s ljudima lakše ili teže obavljati vašu dužnost?

Sigurno da je puno teže nego, recimo, obavljati posao u Ministarstvu obrane, dolaziti ujutro u osam sati, vraćat se kući u četiri sata, i u radnom vremenu se drugima prikazivati u najboljem svjetlu. Ovdje, ja živim s njima 24 sata, svakoga dana dijelim s njima zajedničke tuševe, wc, vide me svaki puta kad izađem zapaliti cigaretu. Ovdje je teže, ali to je za mene izazov biti svećenik i prijatelj njihov. Ovdje, kao svećenik ja sam s njima prijatelj, mislim da me tako doživljavaju, ja njih tako doživljam, a pri tom ne zaboravljam onu svećeničku dimenziju koja je jako važna i unosim je unutar tog prijateljstva. To je zapravo dijeljenje života, lomljenje i dijeljenje svakodnevnog kruha – to nije samo euharistijski kruh, nego se euharistijski kruh prenosi u svakodnevni život, i mi Isusa Krista i to kršćanstvo ovdje pokušavamo uvježbavati svakodnevno, živeći i dijeleći, i u dobru, i u zlu, a to je jako važno. Sv. Ivan Bosco bi rekao: "Volim sve ono što oni vole da bi ono zavoljeli ono što ja volim", tj. Isusa Krista.

Ponekad ću ovdje tako primijetiti da netko puno psuje, ili ću primijetiti nekoga tko je jako daleko od crkve, i s vremenom ću se pribli-

ziti nudeći mu ono što imam, pitat ću ga kako je, pokušat ću mu se približiti pa će on, možda, shvatiti kako ga svećenik ne odbacuje i prihvaća premda psuje ili ne odlazi u crkvu. To je, recimo, za mene izazov. Bez opterećenja što sam ja svećenik, pokušavajući osloboditi krivih predrasuda o svećenicima nastojeći postići prijateljsku naklonost - ali ne zaboravljajući ono što ja jesam. Mislim da u ovakvom obliku pastora ja njih pronalazim na njihovom životnom putu. Dakle, ne očekujem da oni dođu na moje mjesto, u crkvu, već ja idem na njihova mjesta sastajanja, idem za malim čovjekom i živim u njegovoj svakodnevici hvaleći i slaveći Boga. I preko nevezanih razgovora, i druženja, i preko sakramenata, ja nosim, dajem, nudim i pružam Isusa Krista - jedinog spasitelja i otkupitelja čovjeka.

Zar nije odnedavno izabrani papa Franjo upozorio na potrebu baš takvog, budućeg smjera kretanja Crkve? Zar nije on u svojim prvim izjavama najavio kako bi Crkva trebala biti bliža ljudima?

Tako je. To je ono što je novoizabrani papa Franjo I. izjavio i što je jako važno - „siromašna crkva za siromašne“. Dakle, crkvi neki joj zamjeraju to što je bogata. Siromaštvo i bogatstvo treba gledati u širem kontekstu, ali nije mjesto niti vrijeme da trazimo širo značenje. Na početku svoga pontifikata papa Franjo I. ističe: „siromašna crkva za siromašne“, što je vrlo vazno u ovom povijesnom trenutku. Ono što on naznačuje, za to se već zauzimao blazeni papa Ivan Pavao II. ističući: „čovjek je put crkve“. Radost i nada, žalost i tjeskoba današnjeg čovjeka nisu nepoznanica Crkvi, čovjek je put Crkve. Izranjenog čovjeka je potrebno tražiti i pronaći u njegovoj konkretnosti, u njegovoj životnoj stvarnosti. Ja sigurno nikoga neću obratiti jednom propovjedi, koliko god ona bila aktualna i dobra - ali ću ga prije obratiti dobrom gestom, onda kada mu pomognem u malim stvarima, kada ga pitam „kako si?“, „mogu li ti pomoći?“, kada stavim svoje vrijeme njemu na raspolaganje i u najobičnijim stvarima, poput ovih: „hoćeš li da ti napravim kavu?“, „hoćeš da ja operem šalice?“, ili „treba li koga ošišati?“. Bit ću im bliži kada spremno i radosno darujem svoje vrijeme i sve što imam. Kroz male i svakodnevne stvari se otkrivaju velike stvari.

Kad ste već spomenuli šišanje, ovdje ste na glasu i kao jedna od najboljih ruku za šiša-

nje. To ste negdje ranije vježbali, ili ste ovdje otkrili da imate taj talent?

Šišao sam u bogosloviji, nekoliko godina sam šišao u samostanu, nakon toga sam zapostavio taj talent, ali sada, evo, ponovo šišam. I to je dio približavanja ljudima, druženja, pomaganja u malim stvarima, davanja sebe i svog vremena. Šišam ih i razgovaram s njima. I na takav način ljudi se otvaraju i započinje prijateljstvo.

Svake nedjelje ujutro letim helikopterom iz Marmala u kamp Mike Spenn i tamo služim mise, ispovijedam, razgovaram i stojim na raspolaganju našim vojnicima, a ove nedjelje su se neki najavili i za šišanje. Uglavnom, ja sam ovdje leteći fra Marko od kampa Marmala do kampa Mike Spanna, a letim i do Kabula. Obilazim naše pripadnike, slavimo i hvalimo Boga, družimo se i razgovaramo, dijelimo dobro i loše u ovoj napaćenoj i opustošenoj zemlji. Osim vjerskih usluga, postoji usluga šišanja kako su je nazvali Frizerski salon kod fra Marka: „Tri Oče naša“, cijena šišanja. (Lada Puljizević, Hrvatski vojnik) ■

XXII. međunarodno vojno hodočašće u Czestochowu

Od 1991. godine Poljska organizira Vojno hodočašće u svetište Jasna Gora u Czestochowi. S vremenom se hodočašću priključuju i vojske drugih zemalja. Na ovogodišnjem XXII. poljskom vojnom hodočašću, pored pripadnika poljske vojske, sudjelovali su vojnici i policajci iz SAD-a, Latvije, Litve, Njemačke te iz Hrvatske (tri pripadnika Počasno zaštitne bojne - MORH i tri policijska službenika Samostalne službe za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH - MUP). Hrvatsku delegaciju je predvodio dekan Splitskog dekanata i kapelan Vojne kapelanije „Sv. Gabrijel arkanđeo“ don Ivo Topalović.

Hodočašće se sastoji od hodnje iz Warszawe do Czechostowe, od 5. do 14. kolovoza 2013. godine (oko 400 km). Hrvatska delegacija sudjelovala je ove godine po prvi puta te se posljednji dan pridružila hodočašću. Tog dana na Przeprošnem Brdu u blizini Czestochowe bila je svečana euharistija koju je predvodio poljski vojni biskup mons. Josip Guzdek. U svojoj propovijedi biskup je istaknuo „kako je hodočašće vrijeme u kojem se može povjeriti Bogu svoje snove i teška pitanja, vjerujući da je uz njegovu pomoć sve moguće“. Naglasio je kako kršćani ne trebaju samo od Boga tražiti, već ga moraju i slušati. Bog često poziva na uslugu i žrtvu. On je naglasio da su vojnici i časnici dužni ispuniti svoje zvanje, te služiti Bogu, naciji i ljudima. „Ja sam uvjeren da čovjek u uniformi, koji ima autentičnu vjeru može donijeti novu kvalitetu uniformiranoj službi te može biti kvasac evanđelja“, ustvrdio je.

Nakon sv. mise slijedio je završni dio hodočašća – hodnja prema svetištu Blažene Djevice Marije na Jasnoj Gori (oko 15 km). Hodočasnike je predvodio vojnik iz 25. brigade ratnog konjanništva poljskog vojnog kontingenta u Afganistanu koji je nosio križ. Slijedila ga je sva ostala prisutna vojska (oko 1000 ljudi) predvođena orkestrom poljske vojske.

Kao i svake godine, hodočasnici u odorama nailazili su na toplu dobrodošlicu stanovnika Czestochowe. Na ulasku u svetište Jasna Gora zajedničke delegacije položile su vijence na spomenik fra Jerzy Popieluszka i na grob neznanog vojnika. U svetištu su hodočasnike dočekali prisutni biskupi, svećenici, opat samostana te pavlinski redovnici. Nakon sviranja himne, vojno hodočašće je predstavio fra Kamil Szustak. Hodočasnici su potom otišli do kapele Čudotvorne Slike Gospe od Czestochowe, kako bi molili za svoje nakane.

„Gospo od Jasne Gore, sada smo ispred Vašeg lica. Mnogi su iscrpljeni od puta i vrućine. Hodočasnici promišljaju o mnogim stvarima kako bi oblikovali svoja srca prema Bogu i drugima. Mnogi hodočasnici po zagovoru Marije, mogu vidjeti da s Bogom i nemoguće postaje moguće. Mi bi trebali biti instrumenti mira, nadam se u svim dijelovima svijeta te da će naša služba pridonijeti pomirenju suprotstavljenih naroda i država, koje mogu živjeti u međusobnom bratstvu“, naglasio je biskup Josip Guzdek u svojoj molitvi u kapelici Čudotvorne Slike.

Na blagdan Velike Gospe u svetištu je, pred stotinama tisuća vjernika, bila svečana euharistija na otvorenom. Predvodio ju je nadbiskup Celestino Migliore, apostolski nuncij u Poljskoj.

Tijekom svog boravka u Poljskoj hrvatska delegacija bila je toplo dočekaana od vojnika prisutnih zemalja kao i od naroda. Posebna atrakcija, kao i svugdje gdje se pojave, bili su pripadnici Počasno zaštitne bojne u svojoj počasnoj ceremonijalnoj vojnoj odori. Vojnici zemalja prisutnih na hodočašću iskoristili su prigodu te su se u velikom broju fotografirali s njima.

Częstochowa (poljski izgovor: Čestohova) je grad u južnoj Poljskoj u Šleskom vojvodstvu. Unatoč tome, nije u Šleskoj, nego u pokrajini Malopoljskoj. Grad je osnovan u 11. stoljeću. Władysław Opolczyk (Vladislav Opolski), vojvoda od Kalisza, 1382. godine osnovao je pavlinski samostan na Jasnoj Gori. Dvije godine kasnije u samostan je donesena slika Crne Gospe Częstochowske te je tako samostan postao značajno hodočasničko svetište. To je najpoznatije i najposjećenije svetište u Poljskoj. Nalazi se na brdu unutar grada. Prema legendi, Crnu Gospu s Isusom naslikao je sveti Luka na dasci stola kojeg je napravio sam Isus. U 4. stoljeću ovu sliku spasila je sveta Helena i donijela u Carigrad. Ovdje su se dogodila mnoga obraćenja i čudesna ozdravljenja. Za vrijeme ikonoklastičkog pokreta, legenda kaže, bila je skrivena u šumama Poljske i kasnije donesena u Częstochowu. Nakon svih događaja, 1430. godine za tu je sliku izgrađena velika gotička katedrala, a u 17. i 18. st. je uređena u baroknom stilu. Kasnije je s tim svetištem nekoliko puta bila povezana sudbina same Poljske.

Čak su i za vrijeme 2. svj. rata ljudi onamo išli na tajna hodočašća da prikupe duhovnu snagu protiv nacista, a to se događalo još mnogo više kada je Poljska došla pod utjecaj Sovjetskog Saveza. Dolazak u to svetište pape Poljaka, Ivana Pavla II., bez sumnje je odigrao veliku ulogu u svrgavanju komunizma u Poljskoj deset godina kasnije i kasnijem porazu komunizma u Istočnoj Europi i Sovjetskom Savezu. Slika Crne Gospe s Isusom nalazi se u crkvi Rođenja Marijina unutar pavlinskog samostana koja je 1906. proglašena bazilikom. Glavni oltar Uznesenja Marijina je 1728. napravio Jakob Anton Buzzini. ■

Ispraćaj pripadnika 22. HRVCON-a u Afganistan

Pripadnici Oružanih snaga RH koji čine 22. hrvatski kontingent u mirovnoj misiji ISAF, u nedjelju 1. rujna slavili su svetu misu povodom odlaska u mirovnu misiju. U kapelici Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“ u vojarni 91. zrakoplovne baze „Pukovnik Marko Živković“ sv. misu predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s kapelanima vlč. Željkom Savićem, vlč. Zdravkom Barićem i vlč. Ivanom Blaževcem.

U mirovnu misiju u ovoj rotaciji pripadnike OS RH prati vlč. Željko Savić koji je zadužen za njihovu duhovnu skrb. Prigodom ispraćaja vojni biskup je u svojoj homiliji uputio riječi ohrabrenja i potpore na njihovoj novoj dužnosti.

Uvodeći u misno slavlje biskup je pozdravio sve pripadnike Oružanih snaga RH, kao i

pripadnike oružanih snaga Crne Gore, zahvalivši se zapovjedniku 22. kontingenta brigadiru Jozi Matkoviću na pozivu. ■

Smjena kapelana u VOB HKoV

Zbog potreba svoje provincije franjevac trećoredaca (TOR), iz Vojne biskupije kao vojni kapelan VK „Sv. Petar i Pavao apostoli“ u VOB – HKoV otišao je fra Marijan Jelušić. Mjesto vojnog kapelana-poslužitelja preuzeo je p. Mirko Vukoja, vojni kapelan VK „Sv. Martin Tourski“ u BSD i policijski kapelan u PK „Sv. Vid“ .

U utorak 10. rujna u ime vojnog ordinarija u RH mons. Jurja Jezerinca p. Mirka u službu je uveo don Josip Stanić, biskupijski vikar za pastoral. Uz pozdrave i dobre želje zahvalio se novom kapelanu na prihvaćenoj dužnosti, a fra Marijanu iskazao istinsko žaljenje za odlaskom. Djelatnicima vojarne na čelu s bojnikom Goranom Atlijom zahvalio se na dosadašnjoj dobroj suradnji i zaželio nastavak iste s novim kapelanom.

Svoje pastoralno djelovanje u Vojno-obavještajnoj bojni HKoV o. Mirko Vukoja započeo je svetim misnim slavljem te se kroz istu u nekoliko riječi predstavio i približio svoj način pastoralnog rada. U svojoj homiliji p. Mirko naglasio je ljudskost svakog od nas, te naglasio ono što nas čini više ljudima, a to je oprost. Zato, oprostimo jedni drugima ako bude što potrebno za dobiti suradnje i rasta u vjeri u Isusa Krista.

Fra Marijan se uz vidljive emocije zahvalio na svemu i rekao: „Ovo nije rastanak za zbogom,

Priznanje grada Ogulina fra Marijanu

Povodom Dana Grada Ogulina koji se slavi na blagdan Uzvišenja sv. Križa, na svečanoj sjednici Gradskog vijeća održanoj u petak 13. rujna priznanje grada uručeno je donedavnim višegodišnjem župniku ogulinske župe bl. Alojzija Stepinca i ogulinskom vojnom kapelanu fra Marijanu Jelušiću. Kako stoji u obrazloženju odluke, priznanje je dobio za doprinos pastoralnom djelovanju i duhovnom i vjerskom životu vjernika grada, a posebno župe bl. Alojzija Stepinca i Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“ u Ogulinu.

nego jedno doviđenja“. Istom je svima ponudio dobrodošlicu kad se budu nalazili u blizini njegove nove župe na Pehlinu u Rijeci. S djelom vjernika iz vojne kapelanije kao i sa starim zapovjednikom pukovnikom Pericom Turalijom, fra Marijan se pozdravio još tjedan ranije gdje su ga njegovi i vjernici a istom i prijatelji uz zahvalnicu i prigodne darove ispratili u znak zahvalnosti za dušobrižničku i pastoralnu skrb kroz njegovo djelovanje u Vojno-obavještajnoj bojni HKoV. ■

Posjet ravnatelja lourdskeg svetišta

U subotu 7. rujna u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu održan je susret ravnatelja lourdskeg svetišta Francisa Diasa s predstavnicima Vojnog ordinarijata u RH. Na susretu je razmatran koncept vojnog hodočašća u Lourdes koje se održava već 55 godina. Sudjelovali su vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, voditelj MORH-ova Samostalnog odjela za potporu bjn Petar Klarić te s. Marija-Ana Kustura.

Na susretu su predložene tri teme za raspravu na slijedećoj CIP konferenciji koja će biti održana u listopadu u Nizozemskoj, a odnose se na karakter vojnog hodočašća, angažman vojnika na hodočašću te prepoznavanje pojedinih nacija koje sudjeluju na hodočašću. Pozdravljeno

je održavanje same konferencije kao korisno te je ravnatelju svetišta predloženo da se na konferencijama CIP-a također okupljaju i susreću vojni biskupi iz cijelog svijeta, kao i visoki predstavnici oružanih snaga pojedinih zemalja te raspravljaju o temama poput mira, rata, vrijednosti života... ■

General Dolan u posjetu Vojnom ordinarijatu

U nedjelju 8. rujna u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu održan je susret vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca s američkim vojnim kapelanom i generalom vojske SAD-a Patrickom Dolanom. Brigadni general Patrick Dolan katolički je svećenik Vojne nadbiskupije SAD-a te obavlja službu vojnog kapelana u Nacionalnoj gardi Minnesota.

Na susretu su razmatrana pitanja već uspostavljene suradnje između SAD i Republike Hrvatske u pitanjima vojnog dušobrižništva, posebno na područjima održavanja seminara, razmjene iskustava te unaprjeđenja istih. General Dolan izvijestio je sudionike o načinu provedbe vojnog dušobrižništva unutar vojnih struktura SAD-a. Predložena su i tri oblika suradnje: mogućnost stručne izobrazbe vojnih kapelana i pomoćnika kapelana, organiziranje njihove zajedničke izobrazbe te razmjena iskustava rada američkog i hrvatskog dušobrižništva.

Na susretu su sudjelovali generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, voditelj MORH-ova Samostal-

nog odjela za potporu bjn Petar Klarić, stručni savjetnik Marija Vukovojac te pomoćnik vojnog kapelana prč Darko Boban.

Na kraju susreta vojni ordinarij mons. Jezerinac uručio je gostu prigodne darove, nakon čega su se general Dolan i prč Boban uputili na međunarodnu konferenciju AMI (Apostolat Militaire International) koja se održava u Celju u Sloveniji. ■

Ukrajinsko vojno hodočašće u Zarwancyu

U Zarwancy, nacionalnom marijanskom svetištu u Ukrajini 14. i 15. rujna održano je 5. sveukrajinsko vojno hodočašće. Ukrajinski vojni biskup Mychail Koltun pozvao je Vojni ordinarijat u RH da bude gost u njihovom slavlju. U izaslanstvu koje je poslao Vojni ordinarijat bili su vojni kapelan o. Vladislav Mandura i nadnarednik Mladen Bošković.

U četvrtak su krenuli prema prvoj postaji Lavovu udaljenom oko 1000 km gdje ih je dočekala časna sestra bazilijanka te odvela u odvela do sjemeništa i bogoslovije grkokatolika lavovske oblasti. Nakon smještaja sestra Adriana i pomoćnik vojnog kapelana iz Lavova izveli su ih u grad i na večeru. I petak prije podne bio je predviđen za obilazak grada uz sudjelovanje u bogoslužju u grkokatoličkoj katedrali zajedno s kolegom vojnim kapelanom.

Lavov je grad s oko 900000 stanovnika, koji odiše prošlošću i arhitekturom iz vremena Habsburške monarhije. U njemu je 117 velikih crkava. Vojni kapelan je razjasnio da Sovjeti nisu srušili niti jednu. Tijekom cijelog putovanja do Lavova moglo se vidjeti da je standard građevina i kuća u kojima ljudi žive daleko ispod onog u Hrvatskoj, ali svugdje, i u selima i u gradovima, sve su crkve nove i gotovo sve sa zlatnim kupolama i tornjevima. Zlato je obilježje božanstva u orijentalnim crkvama. Objašnjenje za takve nove i obnovljene crkve je da dijaspora neizmerno podupire potrebe Crkve u domovini, a uz to Ukrajinci su jako pobožni i vezani uz svoju Crkvu.

Inače, Ukrajinci su većinom pravoslavci (60%) a oko 10% stanovništva su grkokatolici (oko pet milijuna).

Poslijepodne su u Lavov stigli i gosti iz Njemačke, a s njima i ukrajinski svećenik koji studira u Eichstātu, a kojem je povjerena skrb za hodočasnike iz Hrvatske te su krenuli u Zarwancye. Tamo su dočekani i smješteni u svetištu u bungalovima koji služe za prijem gostiju.

Zarwancya je selo u podnožju jednog brežuljka na Karpatima, oko 180 km udaljeno od Lavova. U toj usjeklini spajaju se šuma i jedna rječica istog imena. Tu je izgrađeno svetište koje Ukrajinci nazivaju svojim Lurdom - prostrano, uređeno i odiše Božjom prisutnošću. Zavjetna slika se ne nalazi u svetištu, koje je na rubu sela, nego u župnoj crkvi. Inače, osnivanje svetišta bazira se na legendi da su mnogi Ukrajinci iz svojih gradova bježali pred navalom tatara (12 st.). Na ovom mjestu je jedan kijevski monah zaspao iscrpljen od puta i usnio Bl. Djevicu Mariju koja mu je u snu rekla da želi da joj tu bude sagrađena crkva. Na tom mjestu je i jedan izvor te svetište ima svoju „svetu vodu“. Današnje svetište je sagrađeno u zadnjih desetak godina i još uvijek se dotjeruje i gradi. Uz svetište je i križni put koji vijuga šumom i brežuljkom iznad prostora svetišta.

Sama proslava hodočašća započela je u subotu susretom s biskupom Mychailom ispred mjesne crkve. Nakon što su ga dočekali vojska i župnik, zajedno su ušli pred lik Majke Božje pred kojim su pjevane litanije (moledan) za sve poginule, nestale i duše u čistilištu. Zatim su položili

vijenac i cvijeće uz spomenik pokojnim pripadnicima svih ratova, a koji se nalazi u blizini župne crkve. Nakon molitve uputili su se u procesiji do svetišta. Na otvorenom oltaru je uslijedila ceremonija otvaranja hodočašća i upućena dobrodošlica gostima.

Popodne je moljen križni put, kao i kod nas na Mariji Bistrici ili u Lurdu, ali uz iznimku što nisu čitani tekstovi kako smo naviknuti nego je uz svaku postaju propovijedao netko drugi. O. Mandura je održao propovijed kod treće postaje.

U večernjim satima služeno je svečano bogoslužje koje je predvodio vojni biskup sa 60-ak svećenika koji nose razne titule i obilježja. Biskup Mychail je inzistirao na tome da se sudjeluje u koncelebraciji u njihovim svećeničkim odorama s tim da su gosti imali počasna mjesta uz biskupa tijekom cijelog hodočašća.

Centralna sveta misa bila je u nedjelju na slobodnom, nakon nje hodočašće je proglašeno zatvorenim, a biskup je gostima uručio prikladne darove. ■

Priprema 21. vojno-redarstvenog hodočašća u Mariju Bistricu

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj u nedjelju 6. listopada 2013. godine organizira vojno-redarstveno hodočašće te hodočašće hrvatskih branitelja u Mariju Bistricu. Tim je povodom u četvrtak 19. rujna u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu održan sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 21. hodočašća u nacionalno marijansko svetište. Sastankom je, nakon pozdrava vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, te uvodnog obraćanja generalnog vikara o. Jakova Mamića i zapovjednika ovogodišnjeg hodočašća brigadnog generala Mladena Fuzula, koordinirao bojniki Petar Klarić te nazočne predstavnike MORH-a, Glavnog Stožera i MUP-a uključene u organizaciju hodočašća, upoznao s dosadašnjom pripremom za hodočašće.

Ministar obrane donio je odluku o održavanju 21. vojno-redarstvenog hodočašća te program hodočašća, a u tijeku je i donošenje zapovijedi Načelnika Glavnog stožera Oružanih snaga RH za provedbu hodočašća.

I ove godine na hodočašću će sudjelovati hrvatski branitelji. Pomoćnica ministra u Ministarstvu branitelja Nevenka Benić izvijestila je o pripremama koje se za nadolazeće hodočašće odvijaju pod okriljem Ministarstva branitelja i obvezama koje je ministarstvo preuzelo.

Predstavnik MUP-a Mato Topić izvijestio je da će MUP osigurati tehničku i ljudsku potporu kao i zadnje godine.

Na sastanku su potom razmotrene brojčane veličine, vrijeme i način postrojavanja ešalona vojske i policije, pojedinosti vezane uz liturgiju i drugo. Dogovoren je i obilazak Marije Bistrice. Za sve hodočasnike koji će na hodočašće doći osobnim automobilima sugerirano je korištenje velikog parkirališta u Mariji Bistrici.

Sastanku su nazočili vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, zapovjednik 21. hodočašća brigadni general Mladen Fuzul, pomoćnica ministra u Ministarstvu

branitelja Nevenka Benić, voditelj MORH-ova Samostalnog odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojniki Petar Klarić, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, djelatnik Samostalne službe MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Mato Topić, djelatnik Zapovjedništva za potporu pukovnik Marinko Nekić, djelatnik Zapovjedno-operativnog središta GS OS bojniki Žarko Anđabaka, djelatnici Vojne policije bojniki Dragan Hodak, stožerni narednik Damir Pavlović i poručnik Goran Jazbinšek, djelatnik Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske natporučnik Oliver Perković, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, te pomoćnici vojnih kapelana satnik Srećko Žmalec i Nenad Veriga. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

11. 07. 2013.

Glavni ravnatelj policije Vlado Dominić otvorio je novu zgradu policijske postaje Novalja. Svečanoj ceremoniji nazočili su ravnateljevi zamjenici: za opću sigurnost Dražen Vitez i za kriminalitet Zvonimir Vnućec, načelnik Ureda glavnog ravnatelja policije Zlatko Koštić, načelnica Sektora za financije i proračun Andreja Benić, gradonačelnik Grada Novalje Ante Dabo i načelnik Policijske uprave ličko-senjske Ante Podnar.

Glavni ravnatelj naglasio je kako je "put prema EU dug gotovo jedno desetljeće hrvatska policija uspješno završila unutarnjom reformom i jačanjem institucionalnih i administrativnih kapaciteta, ali i materijalno-tehničkih, no ne treba smetnuti s uma kako je to bilo moguće isključivo u suradnji sa širom zajednicom, jer moderna hrvatska policija servis je svojim građanima i zajednici u kojoj djeluje svojim društveno odgovornim ponašanjem".

Otvorenje je završeno blagoslovom policijskog kapelana Policijske uprave ličko-senjske Ivana Blaževca, nakon čega je ravnatelj sa svojim suradnicima obišao bivšu zgradu PP koja je preuređena i služi za smještaj policijskih službenika.

15. 07. 2013.

Od 8. do 15. srpnja u vojarni Kovčanje na Lošinju provela je druga grupa mladih, djece djelatnika MORH-a i OS RH. Program koji Vojni ordinarijat uz potporu MORH-a organizira i provodi sedmu godinu zaredom s ciljem da djeci pruži kvalitetan i sadržajan ljetni susret s vršnjacima.

Grupu su sačinjavale 43 djevojke od 15 i 16 godina iz svih krajeva Hrvatske. Sadržaj i program kojima je bilo ispunjeno vrijeme su kombinacija odmora, rekreacije, plesa i duhovnih sadržaja.

Uz posjet znamenitostima otoka i plažama u Malom Lošinju, organiziran je aerobik ples koji je s djevojkama uvježbavala profesionalna plesačica. Kao i prva skupina mladića i ova skupina je posjetila kuću Betanija u Velom Lošinju gdje su časne sestre s djevojkama provele duhovnu koreografiju i ples s temom „Žena na zdencu“. Bio je to višesatni program koji je mnogima bio poticaj za razmišljanje ali i produbljenje vjere.

Grupu su vodili psihologinja Ivana Ščuri, djelatnica Vojnog ordinarijata Brankica Šandro, pomoćnik kapelana Jurica Hećimović i karlovački vojni kapelan vlč. Vlado Mandura.

19. 07. 2013.

U petrinjskoj vojarni „Pukovnik Predrag Matanović“ proslavljen je nebeski zaštitnik Vojne ka-

pelanije „Sv. Ilija prorok“ i 25. godišnjica svećeništva petrinjskog vojnog kapelana don Milenka Majića. Svečano euharistijsko slavlje ispred vojne kapele sv. Ilije Gromovnika predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, uz suslavitelje vojne kapelane Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata, te svećenike Petrinjskog i Sisačkog dekanata na čelu s kancelarom Sisačke biskupije mons. Markom Cvitkušićem.

Na početku misnog slavlja don Milenko uputio je pozdrave biskupu, svećenicima, prisutnim vojnicima, zapovjednicima, obiteljima poginulih branitelja iz 2. gardijske brigade „Gromovi“, predstavnicima policije, vatrogastva, gradskih vlasti Petrinje, ratnim veteranima 2. gardijske brigade „Gromovi“ i 1. gbr „Tigrovi“ te predstavnicima braniteljskih udruga. U pozdravu je istaknuo kako se sv. Ilija borio protiv lažnih i poganskih proroka i u toj borbi pobijedio, a hrvatski vojnik se borio protiv agresora i također pobijedio. Iako je Ilija od sunarodnjaka doživio osudu i nerazumijevanje ipak je uz Božju pomoć nastavio svoje poslanje. I mi smo se u ratu, ali se i danas suočavamo s malodušjem i nerazumijevanjem, no ostvarili smo ciljeve svoje borbe, a i danas vršimo svoje poslanje. Ilijin trud i žrtva na kraju njegova poslanja su nagrađeni, vjerujemo da su trud i žrtva hrvatskih vojnika, osobito onih poginulih također nagrađeni, istaknuo je.

Na kraju propovijedi biskup je čestitao Dan vojne kapelanije zapovjednicima i vojnicima, vjericima kapelanije, a posebnu čestitku i zahvalu izrazio je don Milenku.

Nakon zahvale don Milenka svečanost je nastavljena u časničkom restoranu gdje je dopredsjednik Udruge ratnih veterana 2. gardijske brigade „Gromovi“ pukovnik Željko Čubela zahvalio kapelanu na višegodišnjoj duhovnoj skrbi za pripadnike nekadašnje 2. gardijske brigade „Gromovi“ uručivši mu prigodan dar u ime Gromova.

22. 07. 2013.

Od 15. do 22. srpnja u vojarni Kovčanje na Malom Lošinju ljetno je provela treća skupina mladih čiji roditelji rade u Ministarstvu obrane i Oružanim snagama. Ovu grupu sačinjavale su 43 djevojčice u dobi od 15 i 16 godina. Program je ispunjen sportskim i zabavnim aktivnostima kao i duhovnim sadržajem. Grupu su vodili psihologinja Ivana Ščuri, djelatnica Vojnog ordinarijata Brankica Šandro, pomoćnik kapelana Antun Mandić i zaidarski vojni kapelan o. Ivo Topalović.

Uz uobičajen posjet plažama ova grupa djevojčica imala je organizirani izlet s brodom "Pirat"

na otok Susak i Ilovik, a večer prije odlaska na brodu su imale podjelu diploma za postignuća u sportskim natjecanjima. U duhovnom centru Betanija u Velom Lošinju su sestre Svetog Križa i novakinje s djevojkama provele duhovnu koreografiju i ples na temu "žeđati za vrednotama". U petak u crkvi u Artatoreu slavili su misu za obiteljske nakane sudionica ljetovanja, a nedjeljna sv. misa bila je u anfiteatru vojarnje Kovčanje slavljena za pokojnu Bjanku Dekani, prošlogodišnju sudionicu ljetovanja.

26. 07. 2013.

U organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova i Policijske uprave sisačko-moslavačke obilježena je 22. godišnjica pogibije desetorice hrvatskih policajaca koji su 26. srpnja 1991. godine dali svoje živote u obrani domovine. Zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković, zapovjednik Zapovjedništva specijalne policije Zdravko Janić, zamjenik županice sisačko-moslavačke Zdenko Vahovac, načelnik Policijske uprave sisačko-moslavačke Marko Rašić, zamjenik načelnika Policijske uprave zagrebačke Dubravko Teur, izaslanik općine Dvor Franjo Juranović, predstavnici MORH-a, gradonačelnici i načelnici općina, predstavnici udruga proizašlih iz Domovinskog rata i obitelji poginulih redarstvenika položili su vijence i zapalili svijeće pred spomen-obilježjem poginulim hrvatskim policajcima. Po završetku komemoracije, uz svečanu izvedbu hrvatske himne i pjesme "Oj Hrvatska zemljo sveta" Kulturno-umjetničkog društva „Pounjski pleter“, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je molitvu za poginule hrvatske redarstvenike.

Uz biskupa na komemoraciji su nazočili i policijski kapelan PU sisačko-moslavačke don Milenko Majić te kancelar Sisačke biskupije mons. Marko Cvitkušić.

26. srpnja 1991. godine napadnuta su pounjska sela općine Dvor: Struga Banska, Unčane, Golubovac, Divuša, Kozibrod, Kuljane i Zamlača. Braneći mještane i civile dvorskog Pounja poginula su desetorica pripadnika Ministarstva unutarnjih poslova RH - dvojica pripadnika PU sisačko-moslavačke: Mile Blažević-Čađo i Mile Pušić te osmorica pripadnika PU zagrebačke: Davor Vukas, Branko Vuk, Ivica Perić, Žarko Gundić, Željko Filipović, Mladen Halapa, Zoran Šaronja i Goran Fadljević.

29. 07. 2013.

Odlaskom 4. skupine mladih s Lošinja završeno je ljetovanje mladih u vojarni Kovčanje. I ove godine su bile organizirane 4 skupine (dvije djevojaka i dvije mladića) u dobi od 15 i 16 godina. U posljednjoj grupi su bila 34 mladića iz svih kra-

jeva Hrvatske. Grupu su vodili pomoćnici kapelana Antun Mandić, Daniel Radinović te vojni kapelan vlč. Vlado Mandura.

Održano je nekoliko turnira u kojem su pojedinci i ekipe pokazali svoje sportske sposobnosti. Posjetili su okolne plaže Malog i Velog Lošinja. Kao i u prethodnim grupama vojni kapelan je ponudio za duhovni sadržaj i nedjeljnu sv. misu u kojoj redovito sudjeluju i gosti u vojarni.

Ove godine su sa svim grupama sudjelovali u duhovnom programu koji su ponudile časne sestre križarice iz Velog Lošinja, u kući Betanija. I dečki i djevojke pozitivno su se osvrtni na to iskustvo što pokazuje da su mladi žedni Boga i duhovnosti i da postoje mogućnosti približiti ih tim vrijednostima.

Vojni ordinarijat i ovom aktivnošću pozitivno pokazuje kako je biće našeg naroda protkano kršćanskom tradicijom i živom vjerom koju Hrvati žive i trebaju živjeti u svojim domovima ali i na svojem radnom mjestu. Zbog toga od srca zahvaljujemo svima koji su nesebično prihvatili i omogućili da i ove godine ljetovanje djece bude "pun pogodak" ponajprije za same sudionike a onda i za prisutnost Crkve u sustavu Ministarstva.

30. 07. 2013.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u pratnji predsjednika Zajednice udruga hrvatskih branitelja Domovinskog rata Toma Kačinarija, upravitelja lepoglavske kaznionice Dražena Posavca, predsjednika zagrebačke HVIDR-e Mirka Ljubičića i dopredsjednika Željka Jakovljevića, posjetio je zatvorenike branitelje u lepoglavskoj kaznionici. Biskup redovito posjećuje hrvatske branitelje i druge zatvorenike kako bi im pomogao prebroditi teškoće i udijelio duhovnu snagu. Biskup je predvodio misno slavlje u zajedništvu s lepoglavskim kapelanom Josipom Krčmarom u prepunoj kapeli bl. Alojzija Stepinca. Misno slavlje vokalno instrumentalno je animirao braniteljski bend kaznionice.

01. 08. 2013.

Prošle su pune 22 godine od napada na Policijsku postaju Dalj i tragične pogibije 20 policajaca, 15 pripadnika Zbora narodne garde i pet pripadnika Civilne zaštite. U znak sjećanja na 1. kolovoza 1991. godine u Dalju je proslavljena obljetnica tog tragičnog događaja. Tom prigodom vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s daljskim župnikom vlč. Josipom Kolesarićem, vojnim kapelanima Antom Mihaljevićem i Alojzom Kovačekom te policijskim kapelanom Željkom Rakošcem predvodio je misu za dušicu za daljske žrtve.

Obilježavanje obljetnice započelo je u prostorija-

ma Policijske postaje Dalj otkrivanjem spomen-ploče dvadesetorici poginulih policijskih službenika koju su zajedno otkrili ministar branitelja i izaslanik predsjednika Republike Hrvatske Predrag Matić, zamjenik ministra unutarnjih poslova i izaslanik potpredsjednika Vlade Republike i ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković i kći Željka Svaline, poginulog pripadnika Policijske postaje Dalj Ana-Marija Svalina.

Zamjenik ministra Tonković je podsjetio na veliki zločin i tragediju koja se zbilja upravo u prostorijama u kojima je otkrivena spomen-ploča: „I danas smo opet ovdje kako bi se prisjetili njihove žrtve. Stojimo ovdje pred vama drage obitelji, kojima ne treba nikakav podsjetnik na tu krvavu strahotu, na nenadoknadiivi gubitak i teško zamislivu žrtvu. Vi svoja sjećanja živite i nosite svakodnevno, samozatajno i dostojanstveno. Stojimo danas ovdje pred vama, svjedocima jednog od najtragičnijih ali i najsvjetlijih trenutka hrvatske policije i čitavog Domovinskog rata i vašoj se uspomeni možemo samo pokloniti. Prisjećanje na te teške dane, na neupitnu požrtvovnost i beskompromisno odupiranje nadmoćnom neprijatelju, posebno nama, djelatnicima Ministarstva unutarnjih poslova, daje pravo uvijek i ponovo naglasiti nemjerljivu ulogu hrvatske policije u Domovinskom ratu. Zato je iznimno važno da se na ovoj obljetnici otkriva spomen-ploča upravo hrvatskim policajcima, spomen-ploča na kojoj uz upisana imena napokon možemo vidjeti i lica heroja koji su za slobodu naše Domovine dali ono najvrednije što su imali - svoj život. Ovi ljudi, likom, imenom i prezimenom zaslužni su za europsku današnjicu u kojoj danas živimo“.

Ministar branitelja Matić kazao je kako svima koji vode ovu zemlju preporuča da „u nedostatku svoje, inspiraciju pronađu u žrtvi koju su podnijeli daljski policajci '91. godine. Oni su pokazali profesionalnost, ljubav i ponos. Profesionalnost u očuvanju javnog reda i mira i mjesta koje im je povjereno. Ljubav bez ikakve kalkulacije uz bezuvjetnu žrtvu za svoj dom i službu za koju rade. I ponos zbog kojeg su prije prihvatili poginuti nego predati neprijatelju teroristu svoju policijsku postaju i mjesto koje im je povjereno na čuvanje.“

Upravo iz tih razloga, predsjednik Republike Hrvatske, na prijedlog Državnog povjereništva za odlikovanja i priznanja Republike Hrvatske donio je odluku o dodjeli odlikovanja Red Nikole Šubića Zrinskog Policijskoj postaji Dalj za junački čin njezinih pripadnika u Domovinskom ratu na temelju članka 98. Ustava Republike Hrvatske i članaka 2., 3. i 13. Zakona o odlikovanjima i priznanjima Republike Hrvatske. Odlikovanje je uručio ministar Matić, a u ime Policijske postaje

Dalj, prve policijske postaje u Republici Hrvatskoj koja je primila neko odlikovanje, preuzeo ga je načelnik Jozo Jurković koji je s ponosom zahvalio.

Istoga dana: Na obljetnicu progona i povratka Aljmašana svetu misu na obali Dunava predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji sa župnikom i upraviteljem svetišta Antom Markićem i svećenicima susjednih župa. Misa je slavljena upravo na mjestu odakle su 1. kolovoza 1991. pred srpskim agresorima bježali do Osijeka i gdje su se sedam godina poslije, na isti dan, vratili iz progonstva.

04. 08. 2013.

Na dan održavanja 298. sinjske alke vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je jutarnju zavjetnu misu u suslavlju sa sinjskim gvardijanom fra Petrom Klapežom te uz sudjelovanje mnoštva vjernika Sinja i Cetinske krajine.

Istoga dana: Specijalna policija okupila se u Svetom Roku na proslavi Dana pobjede i domovinske zahvalnosti te Dana hrvatskih branitelja. Tradicionalno, Specijalna policija ovaj veliki blagdan slavi podno Velebita, na kojem su držali položaje tijekom cijelog Domovinskog rata, na kraju ga oslobodivši u Oluji, zajedno sa Svetim Rokom, Lovincem i Gračacem. Ove godine im se pridružio i njihov ratni zapovjednik general Mladen Markač.

Uoči dolaska u Sveti Rok, umirovljeni i aktivni pripadnici Specijalne policije obišli su mjesta pogibija svojih suboraca na Velebitu, pa su vijence položili zadarski Poskoci, bjelovarske Omege, specijalci iz Zagorja, ali iz Osijeka, Vinkovaca, Jarmine, te pripadnici Udruge specijalne jedinice policije BATT - Split.

Potonji su u Sveti Rok došli preko Tulovih Greda i prijevoja Mali Alan, položivši cvijeće i pomolivši se pred spomen-obilježjem svojim poginulim pripadnicima Hrvoju Čovi i Viktoru Lizatoviću. Njima se pridružio i komodor Ivica Tolić, jedan od zapovjednika Treće imotske bojne u Domovinskom ratu, i pripadnik Četvrte gardijske brigade. Prvi put mu je, da je nakon rata, sa specijalcima obišao položaje koje su držali na Velebitu. „Nijedna vojska u povijesti ratovanja nije opstala na Velebitu osim naše Specijalne policije, svaka se prije spuštala s Velebita. To će ostati zapisano u povijesti ratovanja, ne samo u Domovinskom ratu, nego i šire, kod vojnih kroničara“, kazao je. Sveto misno slavlje za poginule i za prisutne predvodio je don Ozren Bizek, koji je misno slavlje služio zajedno s fra Kristijanom Kovačevićem, policijskim kapelanom PU splitsko-dalmatinske i vlč. Ivanom Blaževcem, policijskim kapelanom PU ličko-senjske.

05. 08. 2013.

Povodom 18. obljetnice Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana branitelja u Puli je održan prvi mimohod hrvatskih branitelja Istarske županije na kojem je nazočilo oko 500 učesnika. Mimohodu je prethodila foto izložba o temi: „Istra u Domovinskom ratu“. Na sam dan obljetnice položeni su vijenci na centralnom križu gradskog groblja i na spomeniku poginulim hrvatskim braniteljima Domovinskog rata u parku Franje Josipa u Puli. Blagoslov i molitvu za sve poginule i prisutne dao je vojno policijski kapelan don Ivo Borić. Misu zadušnicu vodio je biskup u miru mons. Ivan Milovan uz ostalo svećenstvo.

Istoga dana: Misno slavlje povodom Dana Vojne biskupije, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja u kninskoj crkvi Gospe Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico u koncelebraciji s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, generalnim vikarom Vojnog ordinarijata p. Jakovom Mamićem, OCD, vojnim i policijskim kapelanim, te kninskim gvardijanom i župnikom fra Markom Duranom, OFM.

06. 08. 2013.

„Obnovimo svoju vjeru u Gospodinovu prisutnost i njegovo božansko porijeklo“, pozvao je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac vjernike na blagdan Gospodinova preobraženja, ujedno i dan početka devetnice u čast Velikoj Gospi u Remetama, koje kao svetište slavi 725. obljetnicu. Biskup je predvodio svečano večernje misno slavlje u koncelebraciji s karmelićanima.

07. 08. 2013.

Pripadnici 21. hrvatskog kontingenta u misiji ISAF u Afganistanu obilježili su Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja te 18. obljetnicu VRO „Oluja“ svečanim postrojavanjem svih sastavnica te svetom misom u kapeli u Marmalu koju je predvodio vojni kapelan kontingenta fra Marko Medo.

10. 08. 2013.

U župi Vivodina svečano je proslavljen blagdan nebeskog zaštitnika sv. Lovre. Misno slavlje predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu mjesnog župnika i policijskog kapelana Andrije Markača i 11 svećenika susjednih župa kao i voditelja Hrvatske katoličke župe bl. Leopolda Mandića iz Mississauga iz Kanade vlč. Ivica Reparinca. Nazočni su bili i načelnik PU karlovačke Tomislav Kotić, njegov zamjenik Ivica Porubić i gradonačelnica Ozlja Gordana Lipšinić.

14. 08. 2013.

Na ovogodišnjem XXII. poljskom vojnom hodočašću sudjelovali su vojnici i policajci iz Hrvatske (tri pripadnika Počasno zaštitne bojne - MORH i tri policijska službenika Samostalne službe za suradnju s vojnim ordinarijatom u RH - MUP).

15. 08. 2013.

Na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije, Veliku Gospu, Policijska kapelanija „Sveti Vid“ za PU primorsko-goransku organizirala je hodočašće u svetište Gospi od Krasna u Krasno. Na hodočašću je sudjelovalo 42 hodočasnika iz PU primorsko-goranske, PU istarske, udruge stradalnika i sudionika Domovinskog rata, Odsjeka za poslove obrane Pazin, kao i članova njihovih obitelji.

Tijekom putovanja u svetište Gospi od Krasna ukratko su razmatrali dva simbola vjere koja zauzimaju sasvim posebno mjesto u crkvenom životu, Apostolsko vjerovanje i Nicejsko-carigradsko vjerovanje. Nakon toga su prikazali slavna otajstva krunice za umiruće, duše koje se nalaze u stanju čišćenja, grešnike, obitelji, Crkvu, Hrvatsku, djelatnike MUP-a i MORH-a, poginule branitelje u Domovinskom ratu i preminule članove obitelji ali također i za iskreno obraćenje. Hodočasnici su pozvani da pristupe i sakramentu pomirenja u svetištu kako bi se mogli istinski susresti s Gospodinom u euharistijskom slavlju. Po dolasku u Krasno imali su mogućnost pripreme za sakrament pomirenja i njegovom pristupanju. Središnje misno slavlje slavio je mjesni biskup mons. dr. Mile Bogović u zajedništvu s brojnim svećenicima biskupije i Riječke nadbiskupije. Na svetoj misi sudjelovalo je veliki broj vjernika iz Gospića, Saborskog, Otočca, Senja, Raba, Rijeke.

Istoga dana: Na inicijativu policijskog kapelana don Ivana Borića svetkovina Velike Gospe svečano je proslavljena u crkvi sv. Germana na Brijunima. Dopuštenjem uprave nacionalnog parka, u večernjim satima na otok je stiglo oko 250 vjernika iz Fažane i susjednih župa, a njima su se pridružili vojnici koji su tamo na službi.

Svečanost je započela misom a završila procesijom do crkvice sv. Roka čiji se spomendan obilježavao sljedećeg dana. Bila je to prva procesija nakon 1940. godine. Prolazeći ispod stoljetnih borovih stabala Pinije, orila se pjesma Zdravo Djevo, koju je pjevao fažanski župni zbor. Misu i procesiju predvodio je vlč. Ilija Jakovljević.

16. 08. 2013.

Na mjesnom groblju u selu Martin kod Našica sahranjen je dragovoljni ročnik Marko Zalović koji je tragično izgubio život tijekom obuke na

vojnom poligonu Gašinci 14. kolovoza. Uz članove najuže obitelji, rodbinu, prijatelje, mještane Martina i Našica, od Marka su se oprostili i brojni pripadnici Oružanih snaga Republike Hrvatske, Markove kolege dragovoljni ročnici, brojni vojnici, dočasnici i časnici. Misnu službu prije sahrane i sam obred sahrane predvodio je mjesni župnik s vojnim kapelanima. Tijekom misne službe i na odru pokojnog Marka Zalovića psalme je otpjevala Klapa HRM "Sv. Juraj", a Orkestar OS RH svirao je pogrebnu glazbu.

Na čelu izaslanstva Oružanih snaga RH bio je general pukovnik Drago Lovrić, načelnik GS OS RH, savjetnik predsjednika Republike Hrvatske za obranu Zlatko Gareljić, zamjenik načelnika GS viceadmiral Ante Urlić, zapovjednik Hrvatske kopnene vojske general bojnik Dragutin Repinc, brigadni general Frane Tomičić i brojni drugi visoki časnici OS RH.

U ime svih pripadnika OS RH na odru pokojnog Marka Zalovića oproštajni govor je održao brigadni general Mladen Fuzul, načelnik stožera Hrvatske kopnene vojske.

18. 08. 2013.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac je u župnom parku "Father Kamber" u Mississaugi, Toronto predvodio misno slavlje na Veliku Gospu uzvrativši na poziv vlč. Mladena Horvata, upravitelja župe Naše Gospe Kraljice Hrvata i tamošnje hrvatske zajednice.

21. 08. 2013.

Australski slikar hrvatskih korijena Charles Billich darovao je četrnaest grafika križnog puta Policijskoj kapelaniji "Sv. Mihovil arkanđeo" u Sjedištu MUP-a i Ravnateljstvu policije. U ime slikara grafike je predao Zoran Gašpar, a preuzeo ih je i u ime MUP-a zahvalio se zamjenik ministra Evelin Tonković.

23. 08. 2013.

Povodom Europskog dana sjećanja na žrtve totalitarnih režima, kod Centralnog križa na Gradskom groblju u Puli don Ivo Borić, kapelan policije i dušobrižnik za vojsku Istarske županije, predvodio je molitvu odrješenja za sve žrtve svih režima. Don Ivo je pozvao sve prisutne da se na trenutak u molitvi prisjete svih onih koji su nevino stradali od bilo kojeg režima, te da se svaka žrtva poštuje i da joj se dadne dolično poštovanje. **Istoga dana:** Prigodom obilježavanja Dana Vojne policije OS RH i nebeskog zaštitnika vojne policije sv. Bartolomeja u vojnoj kapelici administrativnog sjedišta MORH-a "Croatia" služena je sveta misa za sve poginule, nestale i umrle pripadnike vojne policije i hrvatske branitelje. Sveto

misno slavlje predvodio je vojni kapelan vlč. Željko Savić. U misnom slavlju sudjelovao je veliki broj djelatnika vojne policije i djelatnika drugih ustrojstvenih cjelina MORH-a i GS OS smještenih u administrativnom sjedištu "Croatia".

U prigodnoj propovijedi vlč. Savić je naglasio kako je veličina Kristove osobe u činjenici da je tuđi problem bio i njegov problem, tuđa nevolja i njegova nevolja, tuđa bolest i njegova bolest, tuđa patnja i njegova patnja. Isus je evanđeljem htio likvidirati represivne strukture od kojih i danas boluje čitavo čovječanstvo. Jer evanđelje je istina koja oslobađa. Naravno da je time riskirao zamjeriti se onima koji su navodno držali do zakona. Zato ih je i doveo do izbezumljenosti do mjere da su počeli dogovarati što će poduzeti protiv njega i kako ga eliminirati. Upravo zbog toga citirao sam na početku molitvu majke Terezije: „Ako pomažeš ljudima možeš loše proći, nije važno pomaži im. Daješ svijetu najbolje od sebe a on će ti uzvratiti udarcima, nije važno daj najbolje od sebe“.

Ovdje mislimo i prisjećamo se svih kolega koji su dali svoj doprinos u Domovinskom ratu, osobito pripadnike Vojne policije, koji su primijetili da je čovjek u nevolji i koji nisu mogli sjediti prekriznih ruku.

Bili ste svjedoci činjenice da od onih od kojih se očekivala pomoć budući da su bili legalisti, nisu primijetili pred sobom jadan hrvatski narod. No unatoč tome naše branitelje vodila je Isusova rečenica: „Pitam ja vas, jeli dopušteno život spasiti ili izgubiti?“ Još veći problem je kada oni koje si branio, radi kojih si se izložio, za koje si bio spreman dati svoj život ne vrednuju ispravno tvoju žrtvu i ostavljaju te ponekad vjetrometini zaborava i prividne suvremene demokracije. Zato dobro kaže Terezija: "Dobro koje činiš sutra može biti zaboravljeno. Nije važno, čini dobro!" Neovisno o tome što mnogi danas zaboravljaju što je jučer bilo i ne razlikuju više uzroke od posljedica vi ipak nastavite voditi brigu o čovjeku jer je važno život spasiti a ne upropastiti, kazao je na kraju te zahvalio na dobru koje čine.

Istoga dana: Povodom Europskog dana sjećanja na žrtve totalitarnih režima don Ivo Borić, kapelan policije i dušobrižnik vojske za Istarsku županiju, u pratnji don Ilije Jakovljevića, župnika iz Fažane, don Bože Mićanovića, župnika u župi Srdoče iz Rijeke, don Ivana Mićića, župnika u Drveniku, don Vlade Rosića, ravnatelja katoličke škole u Tuzli, posjetili su vojarnu na Brijunima. Susreli su se i razgovarali sa zapovjednikom satnije satnikom Ilijom Puđom, zamjenikom zapovjednika satnije natporučnikom Ivicom Dundovićem, prvim dočasnikom voda nadnarednikom Milanom Županom, zapovjednikom počasno za-

štitnog voda natporučnikom Antom Mrvaljem i drugim vojnicima.

Potom su ispred kapelice sv. Marka Križevčani na izmolili molitvu održenja za žrtve totalitarnih i autoritarnih režima.

24. 08. 2013.

U mjestu Žuta Lokva, u organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova, PU ličko-senjske i općine Brinje, svečano je obilježena 22. godišnjica pogibije četvorice policijskih službenika Policijske uprave ličko-senjske, Policijske postaje Otočac, Policijske ispostave Brinje. Svetu misu zadušnicu za poginule policijske službenike predvodio je vlč. Pejo Ivkić, župnik u Brinju, u koncelebraciji s vlč. Anđelkom Kaćunkom, vlč. Mariom Vazgečem, vlč. Stankom Smiljanićem i vojno-policijskim kapelanom Ivanom Blaževcem.

Uz preživjelog kolegu Darka Murata, obitelji poginulih policajaca, obilježavanju ove obljetnice prisustvovao je i zamjenik ravnatelja policije Zvonimir Vnučec i načelnik Policijske uprave ličko-senjske Ante Podnar, župan Ličko-senjske županije Milan Kolić, načelnik Općine Brinje Zlatko Fumić, predstavnici općinskih i gradskih vlasti, te mještani, koji su na spomen-obilježje položili vijence i zapalili svijeće.

26. 08. 2013.

Drugi dio svog dvotjednog boravka u hrvatskim župama u Kanadi vojni biskup mons. Juraj Jezerinac proveo je, na poziv hamiltonskog župnika Marijana Mihokovića, u hrvatskoj župi Sv. Križa u Hamiltonu.

Biskup je u petak 23. kolovoza u prijepodnevnim satima u pratnji hamiltonskog župnika posjetio hamiltonskog biskupa mons. Douglasa Crosbya u biskupijskom ordinarijatu, a popodne umirovljenog biskupa Anthonya Tonnoza u njegovoj ljetnoj rezidenciji. U razgovoru s biskupom Crosbyem dominirao je razgovor i sjećanje na njegov nedavni posjet Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Naime, biskup Crosby proveo je ovog ljeta 13 dana u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini u pratnji bivšeg hamiltonskog župnika Franje Šprajca. U razgovoru s biskupom Tonnosom bilo je govora o prilikama u Hrvatskoj, koju je biskup Tonnos posjetio u vrijeme Domovinskog rata i bio na biskupskom ređenju biskupa Jezerinca, te o predstojećoj beatifikaciji vlč. Miroslava Bulešića, budući da će biskup Tonnos predvoditi misu u hrvatskoj crkvi sv. Križa na sam dan beatifikacije hrvatskog Romera.

U nedjelju 25. kolovoza biskup je u Hamiltonu predvodio dvije svete mise na hrvatskom jeziku. Na drugoj misi krstio je i dvoje djece, iz obitelji Batušić i Ergović. Poslije druge mise blagoslovio

je nove kipove ispred župne rezidencije: sv. Kateri Tekakwitha i bl. Ivana Merza, koji predstavljaju Crkvu dviju domovina ovdašnjih Hrvata: Kanadu i Hrvatsku. Uz sv. Kateri postavljen je simbol kanadskog Sjevera, eskimski kameni inukshuk, a uz bl. Ivana simbol hrvatske povijesti – teški kameni križ. Inicijativu za nabavku kamena dao je župljanin Bosiljko Boros, predsjednik hamiltonskog ogranka HKD „Napredak“, a kipove je u drvu izradio župljanin Vlado Mutnjaković. Na misi i poslije u svečanosti blagoslova sudjelovala je počasna garda župnog ogranka „Mons. Stjepan Šprajc“ Kolumbovih vitezova.

U popodnevnim satima u ponedjeljak 26. kolovoza biskupa je u zračnu luku ispratio domaćin vlč. Marijan Mihoković.

28. 08. 2013.

Sjedište Mešihata Islamske zajednice u Hrvatskoj posjetio je zapovjednik 22. HRVCON ISAF brigadir Jozo Matković u pratnji vojnog kapelana vlč. Željka Savića koji će sudjelovati u 22. HRVCON-u u Afganistanu.

Domaćin susreta bio je zagrebački muftija dr. Aziz ef. Hasanović. Brigadir Matković zahvalio je muftiji na dugogodišnjoj suradnji u pripremi naših vojnika za odlazak u mirovnu misiju u Afganistan, ističući kako taj aspekt obuke daje toliko potrebne informacije o plemenskom mentalitetu i vjerskoj tradiciji domicilnog stanovništva u Afganistanu, što daje onu primjerenost i profesionalnost u pristupu naših vojnika lokalnom stanovništvu i suradnicima koja je primijećena kod lokalnog stanovništva i suradnika. Brigadir se osvrnuo na svoj nedavni desetodnevni posjet Afganistanu u kojemu je proveo pripremno izviđanje tijekom kojeg je obišao sve sastavnice 21. HRVCON-a u području odgovornosti RC North (kampovi Marmal i kamp Mike Spann), kao i sastavnice u području odgovornosti grada Kabula (zračna luka KAIA, zapovjedništvo misije ISAF, zapovjedništvo IJC ISAF te kampove Black Horse, Phoenix i Integrity).

Muftija je izrazio zadovoljstvo suradnjom s Oružanim snagama RH te se posebno osvrnuo na trenutnu situaciju u Afganistanu ističući krucijalno značenje predstojećih predsjedničkih izbora u Afganistanu te ubrzano povlačenje NATO snaga tijekom 2014. godine.

29. 08. 2013.

Hrvatska policija bila je prva oružana formacija koja je stala u obranu Domovine, u čemu je poseban doprinos, kako u obrani tako i u oslobađanju Hrvatske, dala Specijalna policija“, istaknuo je zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković na obilježavanju Dana sjećanja za po-

ginule pripadnike Specijalne jedinice policije iz Rijeke „Ajkula“, održanoj kod gospićkih spomenika poginulim hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama Domovinskog rata i spomenika prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

Uz zamjenika ministra, počast poginulim pripadnicima Specijalne jedinice policije „Ajkula“, polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća odali su i djeca i obitelj poginulih branitelja, pomoćnica ministra branitelja Nevenka Benić, načelnica Policijske uprave primorsko-goranske Senka Šubat, načelnik Policijske uprave ličko-senjske Ante Podnar, predstavnici Udruge Specijalne jedinice policije iz Domovinskog rata „Ajkula“, delegacija Grada Gospića i Ličko-senjske županije, predstavnici Udruge Specijalne jedinice policije „Tigrovi“ iz Gospića, te pripadnici mladeži Udruge „Ajkula“ iz Rijeke.

Prisutnima su se uz zamjenika ministra obratili i pomoćnica ministra branitelja Nevenka Benić, zatim predsjednik Udruge Specijalne jedinice policije iz Domovinskog rata „Ajkula“ Perica Prpić i župan Ličko-senjske županije Milan Kolić. Riječi molitve za poginule branitelje izrekao je policijski kapelan Ivan Blaževac.

30. 08. 2013.

Svetim misama zahvalnicama: na vojnom poligonu „Gašinci“ 29. kolovoza, kao i u đakovačkoj vojarni „Dračice“ 30. kolovoza, proslavljen je svršetak specijalističke obuke vojnika za prijem u djelatnu vojnu službu u Pješačkoj pukovniji.

Istoga dana: U sklopu obilježavanja Svete nedjelje u Ludbregu održano je 14. hodočašće hrvatske policije u svetište „Predragocjene Krvi Isusove“. Ove su se godine hodočašću djelatnika policijskih uprava varaždinske, međimurske, koprivničko-križevačke, krapinsko-zagorske i bjelovarsko-bilogorske, pridružili i djelatnici Policijske uprave primorsko-goranske, te volonteri Crvenog križa iz Ludbrega.

Kao i proteklih godina i ovog je puta na početku hodočašća, kod župnog dvora Ludbreg, formirana procesija koja se središtem grada uputila prema svetištu, te tu najprije sudjelovala u pobožnosti križnog puta.

Svetu misu je uz koncelebraciju ludbreškog župnika preč. Josipa Đurkana, kapelana policijske kapelanije PU varaždinske Ivica Horvata i velikog broja drugih svećenika, predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij.

31. 08. 2013.

Duhovno-rekreativni tjedan za studente održan je od 25. do 31. kolovoza u vojarni Kovčanje na Malom Lošinju. Projekt je nastao kao nastavak razvoja pastoralne ponude za rad s djecom naših

djelatnika pri Vojnom ordinarijatu u RH. Plan i program učinjen je na temelju pozitivnih iskustava sličnih događanja rada sa mladima u raznim drugim ponudama koje se mogu naći u ljetnim organiziranim druženjima koje redovito organiziraju pri crkvenim pokretima i udrugama kao što su Ljetna animatorska škola, kamp Modrave, Kursiljo tečaj na Krapnju, Prviću, Postirama...

Htjelo se osim običnog odmora mladima ponuditi i sadržaje koji će ih obogatiti, oplemeniti i povezati cjelovitim pristupom za tijelo, dušu i duh. Sudjelovalo je dvadeset petoro studenata, osamnaest djevojaka i sedam mladića. U potpori ovom projektu bio je vojni kapelan iz Vinkovaca vlč. Alojz Kovaček, pomoćnik kapelana Lorenc Tomkić, djelatnica Vojnog ordinarijata Brankica Šandro i medicinska sestra Mirna Ignac.

Dnevni program se sastojao od jutarnje molitve, predavanja na određenu temu, rada u grupama, slobodnog vremena, mise i obilaska nekog mjesta ili područja.

U sedam dana zajedničkog ljetovanja mladi su mogli slušati o temama iz Biblije, antropologije, psihologije, komunikologije... za što su u završnom upitniku dali svoje ocjene koje pokazuju da su jako zadovoljni. Njega su u nekim danima ispunili posjetom gradićima otoka kao što su Mali i Veli Lošinj, Cres, Lubenice, Čunski...

Posebno dojmljiv i rado primljen bio je obilazak akvatorija brodom kroz 8 sati, a posjetili su Susak i Ilovik. Tog predzadnjeg dana druženja mladi su sudjelovali kroz predstavljanje grupa, domaćini kroz bogatu večeru, a voditelji kroz vođeni cjelovečernji program uz recitale, glazbu, ples i druženje.

01. 09. 2013.

Pripadnici Oružanih snaga RH koji čine 22. hrvatski kontingent u mirovnoj misiji ISAF slavili su svetu misu povodom odlaska u mirovnu misiju. U kapelici Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“ u vojarni 91. zrakoplovne baze „pukovnik Marko Živković“ sv. misu predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

04. 09. 2013.

Na mjesnom groblju u Četekovcu obilježena je 22. godina od tragičnog stradavanja 24 mještana Četekovca, Čojluga i Balinaca, koje su srpske paravojne formacije mučki izmasakrirale i ubile u svojom domovima, a među kojima su bila i dva hrvatska policajca.

Na na mjesnom groblju u Četekovcu okupio se veliki broj građana, rodbine poginulih, medija, kao i predstavnika državnih vlasti.

Brojna izaslanstva i ove godine su pohodila komemorativni skup, među kojima su bili kao iza-

slanik predsjednika Republike Hrvatske general bojnik Mato Ostović, izaslanik Hrvatskog sabora i saborski zastupnik Tomislav Žagar, izaslanik predsjednika Vlade RH i ministra unutarnjih poslova načelnik PU virovitičko-podravskoga Mirko Kostelac, izaslanica ministra branitelja Nevenka Benić, župan virovitičko-podravski Tomislav Tolušić, predstavnici lokalne samouprave, te brojne Udruge proizašle iz Domovinskog rata.

Nakon uvodnih riječi izaslanstva su položila vijence kod spomen-obilježja te odala počast nevinim žrtvama. Kraj komemorativnog skupa, obilježen je riječima utjehe i molitve, koje je nazočnik uputio župnik župe BDM iz Nove Bukovice Mario Matijević.

06. 09. 2013.

I ove godine uoči Male Gospe proslavljena je obljetnica BSD-a. Započela je euharistijskim slavljem u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Delnicama, koje je predvodio generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić.

Istoga dana: Prigodnom svečanošću u dvorani Veleučilišta u Koprivnici obilježena je 20. obljetnica osnivanja Specijalne jedinice policije "Ban" Policijske uprave koprivničko-križevačke. Prije ove svečanosti izaslanstvo Udruge položilo je vijenac za sve poginule branitelje kod središnjeg križa na koprivničkom gradskom groblju. Svečanost je nastavljena prigodnom misom u crkvi sv. Petra i Pavla u Peterancu, gdje je uz ovu obljetnicu obilježena i 3. obljetnica Policijske kapelanije "Sv. Marko Križevčanin".

Na početku se nazočnik obratio ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata dr. Ante Nazor, koji se osvrnuo na povijest Hrvatske 90-tih godina i okolnosti u kojima je došlo do stvaranja jedinica specijalne policije i njihova djelovanja u Domovinskom ratu.

Ratni zapovjednik jedinice Ivica Jurenec podsjetio je nazočne da je jedinica dobila naziv u spomen na poginulog pripadnika Dražena Baničeka, te upoznao s jedinicom, njezinim ratnim putem i značajnim događajima

07. 09. 2013.

U sjedištu Antiterorističke jedinice Lučko, pred mnoštvom okupljenih uzvanika, obitelji poginulih, gostiju, dužnosnika i djelatnika MUP-a, aktivnih i umirovljenih pripadnika specijalne policije, svečano je obilježena 23. obljetnica osnivanja ove najelitnije hrvatske postrojbe.

Na kraju svečanosti, a prije polaganja vijenaca i paljenja svijeća kod spomen-obilježja poginulim pripadnicima ATJ Lučko, vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac služio je svetu misu.

Svečanosti su nazočili zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković, glavni ravnatelj policije Vlado Dominić, ravnatelj SOA-e Dragan Lozančić, gradonačelnik Grada Zagreba Milan Bandić, ratni ministar Ivan Jarnjak, stožerni general u mirovini Josip Lucić, domaćini svečanosti: zapovjednik Zapovjedništva specijalne policije Zdravko Janić, zapovjednik Antiterorističke jedinice Lučko Alen Klabot, predsjednik Udruge ratnih pripadnika ATJ Lučko Mladen Grgić, predstavnici Oružanih snaga Republike Hrvatske i drugi.

Ističući kako je žrtva poginulih suboraca utkana u naš mir i budućnost naše djece, predsjednik Udruge ratnih pripadnika ATJ Lučko Mladen Grgić zahvalio je obiteljima poginulih što su Hrvatskoj podarili takve sinove junake. Podsjetio je na velike i ponosne dane i nebrojene borbene zadatke koje je Antiteroristička jedinica Lučko odrađivala na svim dijelovima napadnute Domovine, počevši od uspostavljanja javnog reda i mira, zadaća osiguranja, preko oduzimanja oružja od bivše JNA te naoružavanja i obučavanja jedinica iz kojih je kasnije nastala Hrvatska vojska pa sve do neposrednih borbenih zadataka od početka do samog kraja rata.

Za iznimne rezultate u radu tijekom boravka u mirovnoj misiji u Afganistanu te radu u jedinici, odlukom zapovjednika ATJ Lučko Alena Klabota pohvaljeni su i nagrađeni pripadnici: Krunoslav Zubak, Nikola Emanović, Ivan Sučić, Kristijan Majer, Hrvoje Brkljačić, Ivica Sloga i Stjepan Vučina. Njima je ovom prigodom zapovjednik Klabot uručio nagrade.

Istoga dana: U Vojnom ordinarijatu održan je susret ravnatelja lourdskog svetišta Francisa Diasa s predstavnicima Vojnog ordinarijata u RH.

08. 09. 2013.

Blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije proslavljen je u svetištu Majke Milosrđa u Kloštar Ivaniću. Središnje misno slavlje s procesijom predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Gvardijan i upravitelj župe fra Tomislav Božiček pozdravio ga je u ime sisačkog biskupa Vlade Košića te istaknuo kako se ove godine navršava 920 godina prvog pisanog spomena naseljenosti na prostoru Otoka Ivanića, tj. povijesnog prostora današnjeg grada Ivanić Grada, te općina Kloštar Ivanić i Križ.

Za blagdan Male Gospe vjernici su se pripremali trodnevnicom koju je predvodio župnik iz Lupoglava Mirko Brlić.

Istoga dana: U Vojnom ordinarijatu održan je susret vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca s američkim vojnim kapelanom i generalom vojske SAD-a Patrickom Dolanom.

09. 09. 2013.

Obilježavanje 20. obljetnice vojno-redarstvene operacije „Medački džep“ započelo je svetom misom za sve poginule hrvatske branitelje koju je u kapelici sv. Ivana Nepomuka predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Osim nekadašnjih pripadnika vojnih i policijskih postrojbi na misi su bili članovi obitelji poginulih branitelja, župan Milan Kolić sa zamjenicima, gradonačelnik Grada Gospića Petar Krmpotić, generali Mladen Markač i Željko Sačić, kao i brojni zapovjednici domobranske pukovnije Gospić, specijalne policije i 9. gardijske brigade „Vukovi“.

Nakon mise organizirana je kolona u kojoj su se našli brojni pripadnici domobranskih bojni, policije, 9. gardijske brigade, kao i stotine gostiju pristiglih iz svih dijelova Hrvatske. Tako su ovu vrijednu obljetnicu uveličali bivši specijalci i dragovoljci iz Pule, Rijeke, Primorja, Slunja i Zagreba. Na spomen-obilježju podignutom u čast poginulih hrvatskih branitelja u središtu Gospića vijence su položila izaslanstva predsjednika Republike Hrvatske, Hrvatskog sabora, ministarstava obrane i branitelja, klubovi 9. gardijske brigade i specijalne policije „Tigrovi“, lokalne samouprave i brojne udruge proistekle iz Domovinskog rata. Svijeće su potom zapaljene i podno spomen-poprsta prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

Okupljenom mnoštvu najprije su se obratili Milan Franić, predsjednik Udruge 9. gardijske brigade „Vukovi“ i Miroslav Cindrić u ime specijalne jedinice policije „Tigar“ čiji je zapovjednik bio u operaciji Medački džep. U vrlo emotivnim govorima zamolili su javnost i sve nazočne da nikada ne zaborave poginule hrvatske branitelje jer na to nitko nema prava.

10. 09. 2013.

Zbog potreba svoje provincije iz Vojne biskupije otišao je fra Marijan Jelušić, vojni kapelan VK „Sv. Petar i Pavao apostoli“ u VOB – HKoV. Mjesto vojnog kapelana-poslužitelja preuzeo je p. Mirko Vukoja, vojni kapelan VK „Sv. Martin Tourski“ u BSD i policijski kapelan u PK „Sv. Vid“.

13. 09. 2013.

Više od dvije stotine pripadnika dviju kninskih vojnih kapelanija: Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta (GVHKZ) Druge motorizirane bojne „Pauci“ i Uzvišenja svetog Križa Gardijske motorizirane brigade uz veći broj vjernika iz Knina i okolice, tradicionalno su na svetkovinu Uzvišenja sv. Križa hodočastili u spomen-crkvu Svete Marije u Biskupiji kod Knina. Procesiju i svečano euharistijsko slavlje ispred crkve na otvorenom predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac

u koncelebraciji s vojnim kapelanima fra Božom Ančićem, fra Ilijom Mikulićem te mornaričkim kapelanom don Jozom Mravkom.

Hodočasnici su ujutro krenuli iz Knina prema Biskupiji na čelu s Višeslavovim ophodnim križem te pralikom svoje zaštitnice Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta, a u trosatnom hodočasničkom hodu pjevane su marijanske pjesme i moljena je krunica koje su predvodili kapelani.

Istoga dana: Od 10. do 13. rujna u UJ Valbandon održane su duhovne vježbe za djelatnike tri policijske uprave: bjelovarsko-bilogorske, brodsko-posavske i požeško-slavonske. Na duhovnim vježbama sudjelovalo je dvadeset i pet djelatnika, a voditelj je bio p. Stjepan Harjač, policijski kapelan za MUP - Sjedište i Ravnateljstvo policije.

15. 09. 2013.

Dan Hrvatske ratne mornarice prigodom 22. obljetnice njezina osnivanja svečano je proslavljen u subotu 14. i u nedjelju 15. rujna u Puli. U duhovnom smislu središnji događaj bilo je svečano misno slavlje u pulskoj mornaričkoj crkvi Gospe od mora, koje je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, a koncelebrirali su kapelan Vojne kapelanije „Sv. Nikola biskup“ pri zapovjedništvu HRM-a u Splitu don Branimir Projić, kapelan Policijske kapelanije „Sv. Mauro“ u Puli Ivan Borić te župnik domaćin Milan Milovan.

Na misi u imponantnom ambijentu Mornaričke crkve u svečanim su odorama bili brojni pripadnici vojno pomorskog zapovjedništva HRM, admirali, časnici, dočasnici te brojni mornari iz pulske i drugih pomorskih baza. U svečanim paradnim odorama na slavlju su bili i predstavnici austrijskih i njemačkih vojnih postrojbi, kao spomen na vrijeme kada je Pula bila glavna ratna luka Austro-ugarske monarhije. U uvodnom obraćanju biskup je zapovjednicima pomorskih postrojbi i svim mornarima čestitao njihov dan te pozvao sve nazočne na molitvu za pokoj duša poginulih hrvatskih branitelja.

Na misi je pjevala Klapa HRM-a „Sv. Juraj“, a nakon mise Klapa i Orkestar HRM priredili su svečani koncert na pulskom Riječkom gatu.

Istoga dana: U Zarwancy, nacionalnom marijanskom svetištu u Ukrajini 14. i 15. rujna održano je 5. sveukrajinsko vojno hodočašće. U izaslanstvu koje je poslao Vojni ordinarijat bili su vojni kapelan o. Vladislav Mandura i nadnarednik Mladen Bošković.

16. 09. 2013.

U znak sjećanja na 70 žrtava iz Domovinskog rata, tri hrvatska branitelja i 67 civila, na gradskom groblju sv. Benedikta u Petrinji uz najviše vojne počasti i nazočnost mnogobrojnih branitelja, čla-

nova obitelji stradalih, državnih dužnosnika, te županijskih i gradskih predstavnika, otkriveno je 61. spomen-obilježje masovne grobnice u Republici Hrvatskoj i četvrto u samom gradu Petrinji. Trinaest žrtava velikosrpske agresije ekshumirano je iz četiri masovne grobnice u neposrednoj blizini spomenika, a ostale žrtve ekshumirane su iz pojedinačnih grobova.

Prije otkrivanja spomenika nazočnima su se obratili gradonačelnik Petrinje Darinko Dumbović, sisačko-moslavačka županica Marina Lovrić Merzel, izaslanik predsjednika Vlade ministar branitelja Predrag Matić, izaslanik predsjednika Sabora RH saborski zastupnik Zoran Vasić i predsjednik Republike Hrvatske i vrhovni zapovjednik OS RH Ivo Josipović.

„Ovo je trenutak kada se moramo okrenuti najdubljim ljudskim osjećajima, pijetetu, sućuti prema onima koji su stradali i njihovim obiteljima. Ovo je trenutak kada mora zastati dah jer stradanje, zločin koji se dogodio, je tako strašan, tako velik da pred njim zastaje svaka polemika. Ovdje, u ovom kraju, vođene su teške borbe, ovaj kraj je podnio veliku i strašnu žrtvu. Vi ovdje, zajedno s braniteljima, omogućili ste da Hrvatska danas bude slobodna i demokratska država i na tome vam dugujemo zahvalnost” - rekao je predsjednik Josipović.

Spomen-obilježje zajedno su otkrili predsjednik RH i Tonka Pezelj, udovica prijeratnog predsjednika petrinjskog Općinskog suda Miljenka Pezelja, ubijenog u okupiranoj Petrinji u svibnju 1992. godine, a blagoslovio ga je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac.

Istoga dana: U Petrinji se svake godine tijekom mjeseca rujna održavaju „Dani sjećanja” na poginule, nestale i umrle hrvatske branitelje i civilne žrtve u Domovinskom ratu, te razaranja grada u rujnu 1991. godine. Cijeli rujna obilježen je brojnim kulturnim, vjerskim i sportskim događanjima. Središnja manifestacija održana je na dan kada je velikosrpski agresor učinio najveće i najbrutalnije zločine u ovome gradu. Nakon Vukovarsko-srijemske županije najveće žrtve i razaranja u Domovinskom ratu doživjela je Sisačko-moslavačka županija, a posebno velike grad Petrinja. U spomen na 579 ubijenih branitelja i civila na području Petrinje tijekom Domovinskog rata održana je Kolona sjećanja.

Obilježavanje je započelo svetom misom za poginule, nestale i umrle hrvatske branitelje i civilne žrtve iz Domovinskog rata. Misno slavje u petrinjskoj župnoj crkvi sv. Lovre predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uz koncelebraciju petrinjskog vojnog kapelana don Milenka Majića i trojicu župnika petrinjskih župa. Nakon svete mise umjesto obilaska spomen-obi-

lježja masovnih grobnica, od župne crkve svetog Lovre do spomenika pukovniku Predragu Matanoviću i hrvatskim braniteljima mnogobrojni građani, branitelji, obitelji stradalih, biskup, svećenici te pripadnici Oružanih snaga RH iz petrinjske vojarne, kolonom sjećanja ulicama Petrinje odali su počast svim stradalima. Kod spomenika su pročitana imena svih 579 žrtava Domovinskog rata - poginulih i nestalih hrvatskih branitelja, civilnih žrtava i jednog novinara. U spomen poginulim, ministar branitelja Predrag Matić, izaslanik ministra obrane brigadni general Drago Matanović, gradska, županijska, vojna, policijska i mnogobrojna izaslanstva udruga proisteklih iz Domovinskog rata kao i članovi obitelji poginulih, položili su vijence i zapalili svijeće. Molitvu za pokojne predvodio je biskup Jezerinac.

19. 09. 2013.

U Vojnom ordinarijatu održan je sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 21. hodočašća u nacionalno marijansko svetište.

Istoga dana: U vojarni “Pukovnik Marko Živković” na zagrebačkom Plesu slavljena je sveta misa zahvalnica za sretan povratak pripadnika HRVCON-a iz Afganistana. Misno slavje je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom koji je duhovno skrbio za vojnike.

Po završetku misnog slavlja vojni kapelan fra Marko Medo zahvalio je pripadnicima kontingenta na podršci i pomoći da ostvari svoju svećeničku službu u mirovnoj misiji te naglasio da je svih 199 dana u Afganistanu svakodnevno slavljena sv. misa, te da je Bog pomagao i čuvao naše vojnike u svim situacijama.

20. 09. 2013.

U Policijskoj upravi bjelovarsko-bilogorskoj obilježen je Dan policije i proslavljen Dan Policijske kapelanije „Sv. Matej apostol”. Svečanost je započela svetom misom u crkvi sv. Antuna Padovanskog u Bjelovaru, koju je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Nakon svete mise položeni su vijenci i zapaljene svijeća kod spomen-obilježja poginulim kolegama ispred zgrade PU.

Istoga dana: U Splitu od 17. do 20. rujna održane su duhovne vježbe za vjernike Vojne kapelanije “Sveti Ivan Krstitelj” iz Požege i Vojne kapelanije “Sveta Obitelj” iz Velike bune. Na duhovnim vježbama sudjelovao je trideset i jedan vjernik, a vodio ih je don Darko Poljak, policijski kapelan u PU šibensko-kninskoj.

Sudionici duhovnih vježbi posjetili su grad Split i Trogir te župnu crkvu sv. Jakova u Marini gdje je svetu misu predvodio don Darko uz koncelebraciju vlč. Slavka Rajića i vlč. Željka Volarića.

Pohod braniteljima u kaznionici Lepoglava, 30. srpnja 2013.

Dragi prijatelji! Služeći se prisposodobom kukolja i pšenice Isus je nastojao dati određene poruke. Prisposodobu donosi jedino evanđelista Matej, čija je zajednica vjernika imala neka pitanja, kao na primjer pitanje zla u svijetu, dobrih i zlih ljudi.

Isusovi suvremenici, poput farizeja, zelota i esena, smatrali su sebe pravednima. Oni su isticali podjelu između grešnih i pobožnih ljudi. Grešni ljudi su bili za njih odmetnici i prokletnici, koje je trebalo što prije kazniti i odstraniti iz društva. Isus je upravo ljudima, koji su se smatrali pravednima i bez grijeha, nastojao protumačiti da ne smiju tako postupati jer je "Bog milosrdan i blag, spor na srdžbu - sama ljubav i vjernost", kako kaže psalmista.

Da je i među Isusovim učenicima bilo kukolja to su naglasili i farizeji. Za njih su to bili carinici i javni grešnici, koji prema shvaćanju farizeja i pismoznanaca ne pripadaju među vjernike. Njih je veoma smetalo što se Isus družio s grešnicima i carinicima. Carinike su mrzili jer su ubirali porez za rimsku državu pa su ih zbog toga smatrali otpadnicima.

Isus se nastojao približiti svakom čovjeku, posebno grešnicima, jer je došao radi grešnika, kao što kaže hrvatska božićna pjesma: "S neba siđe dolje radi grešnika, rodi se u štali radi čovjeka". I na pitanje: treba li poći na njivu i iščupati kukolj, Isus odgovara da se to ne smije činiti. Zašto? "Da ne biste, sabirući kukolj, iščupali zajedno s njime i pšenicu. Pustite neka oboje raste do žetve". Ovaj Isusov odgovor ne znači ravnodušnost prema zlu i pomirenje s grešnim načinom življenja ljudi. Štoviše, on je uporno isticao potrebu obraćenja srca. Jasno je rekao koji su uvjeti za ulazak u kraljevstvo: "Uska su vrata i tijesan je put koji vodi u život i malo ih je koji ga nalaze!" (Mt 7, 14). Međutim, Isus nikoga ne želi osuditi, jer mu je stalo do svakog čovjeka.

Isus zna da Bog sije dobro sjeme, a zlo sije Sotona, đavao, ubojica čovjeka od početka, kako ga je nazvao Isus. Sotona se često služi ljudima, a da nisu toga svjesni. Papa Franjo je nedavno govorio da grijeh postoji, da je to nešto više od puke ljudske slabosti i zablude, da postoji vječiti sukob između Boga i Sotone. Kad je pokušao

ukazati argentinskoj vladi na problematično ozakonjenje istospolnih brakova, ovako je postavio taj problem: "Ne budimo naivni. To nije običan politički sukob, već razorni izazov Božjem planu. To nije običan prijedlog zakona već potez oca laži koji pokušava zbuniti i zvesti djecu Božju" (MI, svibanj - lipanj, 2013.).

Nema idealne ljudske i vjerničke zajednice. Zlo i dobro međusobno je pomiješano. Teško ih je razdvojiti. Poneki ljudi bi htjeli silom stvoriti red. Neki znaju reći: "Kad bih imao samo jedan dan vlast, bilo bi drugačije na svijetu". Isus odbija takav pristup i zato na slikovit način iznosi prisposodobu o pšenici i kukolju, da rastu zajedno do žetve, jer bismo mogli čupajući kukolj u isto vrijeme iščupati i pšenicu. To je veliki izazov i poticaj da sazrijevamo kao ljudi, da rastemo u pravednosti, dobroti i ljubavi, da se čuvamo farizejskog licemjerja, ne praveći se pravednima i osuđujući druge.

Nitko ne može zanijekati prisutnost zla u svijetu. Nitko ne može biti odviše siguran da će ustrajati u dobru. To potvrđuje i svakidašnje iskustvo tako da se čovjek poneki puta pita: zašto sam to učinio? Jednako tako niti grešnik ne može tvrditi da će ostati uvijek takav. Štoviše, imamo mnoštvo primjera obraćenja ljudi koji su bili nekada progonitelji Boga i Crkve, a nakon obraćenja postali su veliki zaljubljenici u Boga. Zato je već Ivan Krstitelj pozvao farizeje: "Donosite plodove dostojne obraćenja!" (Mt 3, 8).

Neki ljude vide u svijetu samo zlo, nepravdu, nasilje, zlobu ljudi i laž. Ima i onih koji ne zatvaraju oči pred zlom, nego pokušavaju učiniti svijet boljim. Oni su odabrali najbolji put. Već je sv. Augustin rekao: "Svaki zao čovjek živi zato da se popravi, a da se dobar čovjek po njemu još više učvrsti u dobru". To znači da Bog daje zlima mogućnost obraćenja, a dobrima da rastu u dobroti.

Što je nama činiti? Postupiti onako kako je Isus postupao. Bog nas danomice podnosi. Time nas potiče da i mi podnosimo jedni druge. Zašto? Ako je itko kriv pred Bogom onda smo to mi. A Bog je s nama strpljiv, jer "Bog ne želi smrt grešnika nego da se obrati i da živi", poručuje Isus.

Prisposodoba je ohrabrujuća za sve nas, ali ima ozbiljan završetak: Govori o "peći ognjenoj

gdje će biti plač i škrgut zubiju", Isus želi naglasiti da su njegove riječi vrlo ozbiljne, da on stoji iza njih te da će sudbinu kukolja doživjeti svi oni koji su olako prelazili preko Isusovih riječi. Njemu je stalo do spasenja čovjeka. Na kraju svoje prispodobe Isus veli: "Tko ima uši neka čuje!" Isus želi naglasiti da njegovu riječ treba ozbiljno prihvatiti, jer on nije želio zabavljati svoje slušatelje. Cilj mu je bio skrenuti pažnju čovjeku da je stvoren ne samo za zemaljski nego i vječni život, a za njega se valja ozbiljno pripremiti, jer uska su vrata koja vode u nebo, poručuje Isus.

Ovom misom zahvaljujemo Bogu što nas nije već iščupao iz njive svijeta, nego nam je dao novu šansu da na njoj sijemo dobro sjeme. Neki su nas htjeli iščupati iz ove naše zemlje, ali nisu uspjeli. Stoga slavimo Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan branitelja i zaštitnicu Vojnog ordinarijata Blaženu Djevicu Mariju - Gospu

Velikog hrvatskog krsnog zavjeta, kojoj smo se utjecali i danas utječemo u svojim molitvama.

Zahvalni smo i vama, dragi hrvatski branitelji, u stvaranju slobodne i neovisne Hrvatske. Ostanite i dalje duhom jaki. Možda se mnogi od vas ne bi našli ovdje da nije bilo agresije na Hrvatsku. Što se dogodilo, dogodilo se. Izdržite, budite složni i pomognite jedni drugima nositi svoj križ. Neka to bude iz srca a vi to možete. Povjerite se Kristu i zamolite ga kao prijatelja da vam dadne snage. Molim se svakog dana za vas. Molit ću se i ubuduće.

Uvjeren sam da nadležni sve čine da vam bude bolje. Pokušajte svakog dana učiniti jedni drugima život podnošljivijim. To je vaš križ koji vas vodi prema slobodi. Neka Marija Majka Isusova bude s vama. Neka vas prati zagovor blaženog kardinala Stepinca, nekadašnjeg uznika Lepoglave. Amen ■

Obilježena 22. obljetnica stradanja branitelja Dalja Dalj, 1. kolovoza 2013.

Braćo i sestre! Isus se često služio prispodobama kako bi mogao na što jednostavniji način prenijeti ljudima poruku Oca svoga nebeskoga koju je od njega primio. Stoga su prispodobe uvijek izazivale pažnju kod slušatelja i poticale na razmišljanje. To također vrijedi i za današnju prispodobu koja nam govori da je kraljevstvo nebesko kao mreža bačena u more, koja hvata svakovrsne ribe, dobre i loše. Ribari nakon ulova riba odijele dobre od loših. Dobre skupe a loše bace. Tako će biti na kraju svijeta, poručuje Isus, kad će anđeli odijeliti zle od pravednih i baciti ih u peć ognjenu gdje će biti plač i škrgut zubi" (Mt 13, 49). Kraljevstvo Božje, o kojem govori Isus, je novi svijet, svijet novih me-

đuljudskih odnosa, a temeljni zakon tih odnosa je ljubav prema Bogu i čovjeku. Isus u svojim usporedbama želi istaknuti istinu, koju često zaboravljamo, i želi je ugraditi u pamet i srce čovjeka da za vrijeme našega zemaljskoga života postoji samo jedna šansa: odlučiti se za Boga ili protiv njega, vršiti njegove zapovijedi ili ih odbaciti, slušati Božju Riječ ili je prezirati. Drugog puta nema.

Bog nam je dao ovo vrijeme i ove naše godine da ih proživimo onako kako on želi: u zajedništvu s njime. Drugog života na zemlji nemamo. Stoga je svaki trenutak veoma važan, gotovo sudbonosan. Živjeti, dakle, tako kako bi jednoga dana baštinili vječni život.

Nedavno me pitala jedna intelektualka, profesorica, da li doista postoji pakao? Ja sam joj odgovorio da je Isus upravo zato došao na zemlju da nas otkupi od grijeha i spasi da tako služimo vječni život.

Crkvi je povjerio sredstva spasenja kako bismo postigli vječni život. Bog "nas je ljubio i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeha naše" (1 Iv 4, 10). "Otac je poslao Sina svoga kao Spasitelja svijeta" (1 Iv 4, 14), poručuje sv. Ivan evanđelist.

Braćo i sestre! Prezreti Boga i ustrajati u tome sve do smrti, znači ostati zauvijek odijeljen od njega. To stanje konačnog samoisključenja iz zajedništva s Bogom i s blaženicima, označuje se riječju "pakao" (KKC 1033). Bog nikoga nije unaprijed predodredio za pakao. Zato je potrebno svojevoljno odvratanje od grijeha i ustrajati sve do kraja (KKC 1033). To je jedna vrst borbe i iziskuje puno napora i žrtve. Ljudi koji su se uspjeli visoko dignuti u tome nazivaju se svecima, od kojih je mnoge Crkva proglasila svetima. Među njima ima velik broj i onih koji nisu proglašeni svetima, a nalaze se u mnoštvu svetih i izabranih.

Kada Crkva danas uči da postoji pakao, pozivajući se na Sv. pismo, onda nas poziva da ne zloupotrijebimo slobodu kojom nas je Bog obdario, nego koristimo tako da postignemo vječno blaženstvo.

Isusov poziv je hitan kada kaže: "Uđite na uska vrata! Jer široka vrata su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji idu njime". I nastavlja: O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze" (Mt 7, 13-14). Kad god slušam ove Isusove riječi potiču me na razmišljanje. Kako su uska vrata! Ne radi se o nikakvim fizičkim vratima nego je riječ o zahtjevnosti evanđelja, Riječi Božje, koja nas vodi prema punini života.

Budući da ne znamo ni dana ni časa u koji će nas Gospodin pozvati, Isus nas potiče na budnost, ustrajnost, da živimo s njime u milosti Božjoj, u prijateljstvu s njime, bez teškoga grijeha. Isusov upit u današnjem evanđelju: "Jeste li razumjeli?" potiče nas da Isusovu riječ ozbiljno shvatimo, a ona nas vodi prema vječnom životu. Savjest je nutarnje Božje svjetlo u nama, koje govori mojemu srcu i pomaže mi shvatiti što je volja Božja. Isus nam je u tome posebni uzor. On je slušao svoga Oca i odluku je donio u poslušnosti Ocu svome. "Ne moja volja, nego tvoja neka bude", molio je Isus u Getsemanskom vrtu.

Isus nam ništa ne oduzima, nego nam sve daje, a tko mu se izruči uzvraća stostruko. On želi da dođemo k njemu preko ruku i srca njegove

ve Majke. Nju nam je dao u svojoj oporuci kad je rekao Ivanu: "Evo ti majke" i majci "Ženo, evo ti sina". Nije ništa neobično da ste i vi, dragi hrvatski branitelji, u vrijeme obrane Domovine, zazivali zaštitu i blagoslov Majke Božje. Kad je čovjeku teško, kad je u opasnosti, najprije zove majku. Mnogi su mi branitelji govorili da su zadnje riječi suboraca, koji su umirali, bile: "Majko moja".

Dragi hrvatski branitelji! Mnogi od vas su sa suzom u oku napuštali svoj dom. Možda su vas roditelji zaustavljali, supruga i djeca molili da ne idete u obranu Domovine, da ima drugih ljudi koji će ići umjesto vas. No vaša je ljubav bila veća od obiteljske. I krenuli ste s velikim srcem i ljubavlju, ne s mržnjom i osvetom, već oboružani prije svega vjerom i krunicom oko vrata. Neki se nažalost nisu vratili. Među njima, braneći ovu grudnu hrvatske zemlje 39-ero: pripadnika policije, zbora narodne garde i civilne zaštite. Spominjući se 22. godišnjice njihove pogibije, molimo za pokoj njihovih duša, za sve hrvatske poginule i nestale branitelje.

Molimo danas i za naše sunarodnjake Hrvate koji se nalaze u Hagu. Jedan od naših najpoznatijih znalaca međunarodnog prava je rekao: "Ne postoji međunarodno pravo". Nakon Isusove smrti nema više poštenog suđenja, posebno ne kada je riječ o malom čovjeku i malim narodima. Postoje samo sila, interesi i politika velikih kako im odgovara. Ne može se boriti protiv takvih. Naše poruke ne slušaju. Ali zato naše vapaje čuje Bog, pa nastavimo se moliti.

Dragi hrvatski redarstvenici, dragi branitelji, braćo i sestre! Vjeru u Isusa Krista i ljubav prema Majci Božjoj treba još više živjeti. Čovjek koji je pronašao Boga, ima iskustvo da je on naš najdraži prijatelj. Možda će se vjernik nekima pomalo činiti čudnim, jer ne živi prema njihovim načelima i životu. Na treba se toga stidjeti, jer ono što pobjeđuje svijet, jest vjera naša, poručuje apostol Pavao.

Zato je ova godina proglašena od pape Benedikta XVI. Godinom vjere koja je započela prošle godine i završava ove godine blagdanom Krista Kralja. Cilj je ove godine da produbimo svoju vjeru u Isusa Krista, da otkrijemo Krista u svom njegovom sjaju čovječstva i božanstva.

Dragi prijatelji! Od vremena kad se hrvatski narod zavjetovao da neće tuđe osvajati, a da će svoje braniti, on je odgajan u vjeri, u poštenju i čestitosti. Bilo je to godine 879. kad su Hrvati sklopili sporazum s papom Agatonom. Toga smo se ugovora držali sve do danas i držat ćemo se. Kad je početkom devedesetih godina neprijatelj s istoka zaprijetio Hrvatskoj i njezinoj slobodi, trebalo se pripremiti na obranu domovine.

Kad je ubijen prvi hrvatski redarstvenik Josip Jović, još smo se nadali da zlo neće toliko eskalirati.

Najozbiljnija najava ratnih strahota bilo je ubojstvo 39 hrvatskih branitelja ovdje u Dalju. To je bio očiti znak opasnih namjera i planova onih koji su Boga napustili. Čovjek se neminovno pita: zašto su ubijeni ovi nevini ljudi? Odgovor je jasan. U dnu ratnih zbivanja bila je odsutnost odgovorne savjesti, savjesti koja ne poznaje i ne priznaje Boga. Povijesna je činjenica da država Hrvatska nije htjela rat, da narod hrvatski nije želio rat i da su hrvatski čelnici na čelu s dr. Franjom Tuđmanom učinili sve da do rata ne dođe. Kada u tome nismo uspjeli, bili smo prisiljeni uz najveće žrtve obraniti svoju slobodu i svoju domovinu. Među prvim su se žrtvama našli naši redarstvenici, naši „Daljski mučenici“.

Dragi prijatelji! Spominjući se danas njihove pogibije dolaze nam u pamet Isusove rije-

či: „Nema veće ljubavi od ove kad netko položi život svoj za prijatelje svoje“. Tu su nam ljubav ostavili i kao svjedočanstvo povijesti i kao zalog budućnosti. Čvrsto smo uvjereni da će ih dobri Bog na kraju povijesti dodijeliti pravednicima.

Neka njihova prolivena krv bude zalogom naše sretnije budućnosti! Vama pak, dragi roditelji poginulih redarstvenika i branitelja, vama drage supruge i djeca, želimo poručiti: neka vas tješi misao da su vaši najmiliji poginuli braneci vas i sve nas, braneci svoja ognjišta i svoju Domovinu.

Vama pak dragi branitelji, koji nosite ožiljke rata, bilo na tijelu, bilo na duši, želimo i Boga molimo, da drugi prepoznaju vašu ljubav i žrtvu, kao one koji su stali na braniku svoje Domovine, da Hrvatska ne bude žrtvovana i predana u ruke onih koji su je htjeli ne samo okupirati nego i uništiti hrvatski narod koji živi ovdje od stoljeća sedmog. Svima vama hvala na ovom misnom sudjelovanju. Amen ■

Zavjetna „alkarska“ misa na Gospinu Gradu Sinj, 4. kolovoza 2013.

Dragi alkari i braćo vjernici. Slušajući Riječ Božju koju smo pročitali iz Knjige Propovjednika, stječe se dojam kako je besmisleno truditi se oko bilo čega: truditi se oko dobra, truditi se oko pametnog korištenja vremena, truditi se oko stjecanja znanja i vještina, truditi se oko odgoja djece i čuvanja vrijednosti itd. Starozavjetni pisac, Propovjednik, sav ljudski trud naziva „ispraznošću“, a svoj zaključak temelji na činjenici da „sve svoje mora ostaviti čovjeku koji se oko toga nije trudio“. Taj Propovjednik nadalje tvrdi kako su čovjekovi „dani muka i poslovi njegovi jad“ te da od brige srca i ljudskog truda ništa nema. I doista, Propovjednik nije daleko od istine, osobito kada vidimo i sami da je ulog u vlastitu djecu i obitelj iznevjeren, kad je ulog u izgradnju Crkve i domovine jalov, kad je sav napor oko poboljšanja

vlastitog duhovnog i moralnog života gotovo neprimjetan. Sigurno i vi, dragi alkari, niste daleko od tih iskustava u svojem osobnom, obiteljskom i društvenom životu. Ali, vi ste tu i niste klonuli. Niste prihvatili pesimizam Propovjednika, nego ste se okrenuli pozitivnoj strani rada, muke i jada što ga život nosi sa sobom. Stoga, od vas alkara se očekuje da budete dostojni nasljednici svojih prethodnika. Vi trebate biti časni ljudi, poštteni, čvrsto usidreni na zemlji, ali i s pogledom prema Bogu.

Alkar Gospe Sinjske je svjestan da je sve alkare naše povijesti resilo domoljublje, čovjekoljublje i bogoljublje zajedno. Već samo ime alkar budi u čovjeku spomen na veličanstvenu obranu grada Sinja i zaštitu Majke Božje. Stoga se organizira svake godine ova sveta misa za alkare kako

bi obnovili zavjet svojih prethodnika, zavjet vjere, ali i spomen na sve pokojne alkare i sve branitelje domovine.

Očito je, dragi alkari, da svojim radom i vježbom otkrivajte važnost poruke koju sveti Pavao upućuje ljudima našeg vremena: „tražite što je gore“! Tražiti „što je gore“ znači ne zatvoriti se u „ispraznost“ prolaznosti čija vrijednost završava s grobom. Tražiti „što je gore“ znači imati oči i vidjeti jednu potpuno novu stvarnost koja nadilazi besmisao i prazninu onih koji se okreću interesima egoizma i zatvorenosti u ovozemaljsku stvarnost.

Znadem, dragi alkari, da nitko od nas ljudi ne može živjeti bez kruha i posla. Stoga, nisam utopista kad vam govorim sa svetim Pavlom „tražite što je gore“. Ponavljajući vama i sebi Apostolove riječ, želim zajedno s vama ispovjediti duboku istinu o čovjeku: stvoren je za neprolazno, stvoren je za više od vidljivoga, stvoren je za drugačije ciljeve i ideale od pukog egoizma, stvoren je za ljepotu, za izgradnju, za radost, za vječnost, za svoje potpuno ostvarenje na razini tijela i duha. Velika je istina našeg starozavjetnog Propovjednika kada kaže da je sve „ispraznost“, ako čovjeka zatvorimo u obzorje zemaljskih vrijednosti i u njemu ubijamo težnju duha i vapaje duše. Ovo naše vrijeme često se oslanja na moć novca i položaja, na ono što čovjeku osigurava život bez granica dopuštenoga.

Vi ste, dragi alkari, odličan pokazatelj što je sve potrebno da bi čovjek i kroz ovozemaljske vrednote pokazao svoju sreću i svoje zadovoljstvo: sve što činite, činite to da drugi osjete sreću i zadovoljstvo, te da okuse ljepotu povijesti i vještina onih koji su vam prethodili u stvaranju sustava vrednota koje vi danas pronosite. Vi ste, tako, svjedoci o onim davnim ljudima, i njihovim vrednotama, koji se iz Rame pokrenuše pod pritiskom najezde Turaka uzevši sa sobom dragocjenost naroda i Crkve, sliku „Majke Božje od milosti“ ili svima poznatu „Gospu Sinjsku“ i tako udariše temelj ovom slavnom svetištu hrvatskog juga.

Muka je rodila ovo mjesto utjehe. Bijeg je rodio ovo mjesto sigurnosti. Beznađe je rodilo ovo mjesto nade. Tama vjere je rodila ovo mjesto sigurnosti vjere.

Gospa ljudske muke, Gospa ljudskog bijega, Gospa čovjekova beznađa, Gospa vjernih sumnji okupljala je tijekom stoljeća upravo takve, gradila je u takvima utjehu, rađala sigurnost, nudila nadu i svjetlo vjere. Zato se ovo Svetište može nazivati Svetištem beznadnih koji se napuniše nadom, Svetištem nesigurnih koji nađuše sigurnost, Svetištem sumnjičavih koji djeluju jasnoćom vjere. Možemo ove Svetište nazvati

„Svetištem ljudske novosti“ koja se događa prisutnošću i snagom putnice, izbjeglice, žene i majke naroda i Crkve Marije.

Draga braćo i sestre, dragi alkari, ovdje je uvijek ostalo živo sjeme vjerničkog, ljudskog i narodnog duha. Gospa Sinjska nadahnjivala je i pratila tisuće muškaraca i žena, mladića i djevojačka da se odluče za duhovni poziv i stave potpuno na raspolaganje Crkvi i narodu. Ona je dovodila pred svoju sliku mladiće i djevojke da prepoznaju snagu sakramenta braka, odgajala ih je da ga žive, da se ljube, da se žrtvu jedno za drugo i za obitelj. Ona je odgajala savjesti milijuna vjernika koji su tražili izlaze iz svojih nutarnjih duševnih i duhovnih nesigurnosti i problema. Ona je dovodila ovdje velike grešnike i kao brižna majka učinila je sve da odu čista srca svojim kućama i obiteljima.

Znala je Marija, draga braćo i sestre i dragi alkari, da narod i Crkva imaju svoje duhovne i duševne rane. Znala je ona da u nama postoje „apetiti“ čijim bi udovoljenjima udovoljili velikim i još većim ranama ljudske osobe i društva. Zato je odgajala savjesti da poštuju prirodni porijek u sebi i u ljudskom društvu. Ona nije htjela zanijekati postojanje tih razornih „apetita“ u nama i u našoj braći, nego je preko Crkve svoga Sina Isusa Krista, kojoj i sama po vjeri pripada, pomagala čovjeku da u sebi sve to tako složi da može živjeti u skladu s onim što je i zašto je. Ova njezina pedagoška uloga ni danas ne smije biti bačena u stranu.

I da zaključim, dragi alkari, današnja liturgijska čitanja pozivaju nas da prepoznamo svoje prioritete u životu. Oni moraju biti prepoznati. I kada se oni podržavaju te ih se nastoji živjeti, onda se mogu očekivati i plodovi. I kad netko upita vaše dijete koji je prioritet tate i mame, neka dijete ne bude u sumnji što će reći. Danas mu recite mu ono što je vama povijest rekla. Recite mu ono što vam vjera poviješću natopljena danas govori. Recite mu da postoje vrednote koje čovjeku nije dopušteno gaziti. Recite mu da je Bog za čovjeka i da je čovjek dijete Božje.

Već sam vam rekao da su Sinjani tijekom povijesti bili poznati kao ljudi prepoznatljivog identiteta, obilježeni vjerom u Boga Isusa Krista, i ljubavlju prema Majci Božjoj Sinjskoj. Ostanite i danas stameni kao kamen, ponosni kao hrašće, jaki kao bura, blagi kao Majka. Amen.

Što se događa kada se čovjek nađe u opasnosti za svoj vlastiti život? Nije teško odgovoriti. Ljudi tada ponesu sa sobom ono što im je najmilije.

Hrvati, rodom iz Rame, pred naletom Turaka ponijeli su sa sobom svoju najdražu sveti-

nju, sliku majke Božje od milosti. Godine 1691. godine, nakon čestog seljenja, bila je konačno prenesena u Sinj, gdje se danas posebno štuje.

Sinjsko svetište je nastalo u najtežim trenucima za Sinj, sinjsku krajinu i Dalmaciju, u vrijeme opsade sinjske tvrđave 1715. godine.

Naime, Sinj i okolica bili su često na udaru stranih osvajača, koji su palili sve, do čega su došli; pokušali su nametnuti svoj jezik vjeru i običaje.

Najžešća bitka za Sinj odigrala se 23. srpnja 1715. godine s ciljem osvajanja sinjske tvrđave. Velika turska vojska koja je brojila deset tisuća vojnika, spustila se u Cetinu 23. srpnja i opustošila sva sela i 5. kolovoza opsjela sinjsku tvrđavu. Malobrojni branitelji, njih oko 700, zajedno s narodom, sklonili su se u tvrđavu. U tom trenutku preostala je još jedino nada u pomoć s neba.

Sinjski franjevci su shvatili da neće biti kadri oduprijeti se ogromnoj vojsci pa su odlučili zajedno s narodom obratiti se za pomoć i zaštitu Majci Božjoj, Gospi Sinjskoj.

Kad je započelo osvajanje grada Sinja i njegove tvrđave, prema pričanju samih Turaka, oni su vidjeli ženu, obasjanu svjetlom, kako hoda po zidinama i počeli su bježati. I tako je Sinj ostao neosvojen.

Postoje razne teorije zašto su Turci odustali od daljnjih osvajanja sinjske tvrđave, no ni jedna od njih nema sigurnog uporišta. Već sama činjenica da je sinjskih branitelja bilo samo 700, a Turaka 10.000 govori dovoljno da je po srijedi bio nadnaravni zahvat. Puk sinjski kao i branitelji grada Sinja pobjedu nad Turcima pripisivali su zagovoru i zaštiti Gospe Sinjske, da je pobjeda bila djelo "Majke Božje od milosti". Da je to bila Marijina pobjeda prvi povjesničar tih događaja fra P. Filipović piše: "...to je bila Marijina pobjeda, nema nikakve sumnje".

Sinj su opjevali mnogi pjesnici, a posebno fra Andrija Kačić Miošić u spomen na veličanstvenu pobjedu nad Turcima 1715. godine: "Sinje grade, zlatni buzdovane od davnine junački megdane".

U zahvalu za pomoć časnici, vojnici i vjerni sinjski puk naručio je u Veneciji zlatnu krunu i križ da se okruni Gospin lik. Tom je krunom svečano okrunjena Gospa Sinjska 22. rujna 1716. godine i konačno prenesena u novu crkvu u kojoj se i danas nalazi.

U spomen na tu slavnu bitku Sinjani su u znak zahvalnost i prema Majci Božjoj utemeljili vitešku igru, Alku, koja se održava svake godine na današnji dan i tako sve do danas.

Mnogi su pokušali prisvojiti Alku sebi i odijeliti je od religioznog odnosno crkvenog sadržaja. No, ona se očuvala zahvaljujući vjernim Sinjanima i Hrvatima ovog podneblja.

Alka je, kao što vam je poznato, uvrštena u nematerijalnu baštinu, koja je od zaštitom UNESCO.

Dragi alkari! Vi ste nasljednici slavnih hrvatskih alkara koji prenose ne samo slavu sinjskih branitelja nego i vrijednosti koje su ih resile, a to je vjera i ljubav prema Majci Božjoj, Gospi Sinjskoj, ljubav prema domovini. Budite ponosni što danas stupate u povorci sinjskih alkara koja traje već tri stoljeća.

Divno vas je gledati dok hodate. Svaki put budi se u mnogima ponos na Sinjane, na njihovu vjernost, vjeru u Boga, ljubav prema Majci Božjoj i na ljubav prema rodnoj grudi.

Dragi alkari, braćo i sestre! Svi ste čuli za Alfreda Nobela. Jednog je dana otvorio novine i pročitao je svoju vlastitu osmrtnicu. Francuski reporter zabunom je objavio njegovu smrt. Kad je to Alfred pročitao, bio je šokiran. Po prvi puta je vidio sebe onako kako ga drugi ljudi doživljavaju. Opisali su ga kao "kralja dinamita", koji je cijelog života radio na instrumentima za uništavanje ljudi. Tog jutra Alfred je odlučio promijeniti sliku o sebi. Njegova je odluka bila osnovati godišnju nagradu za fiziku, kemiju, medicinu, književnost i mir.

Današnje evanđelje govori u svojoj paraboli o pohlepnom seljaku. Ono nam govori da nije toliko važno koliko smo tijekom života skupili materijalnih dobara, nego koje vrijednosti smo stekli, koje bi nas mogle vrijednosti vječno usrećiti.

Ono nas poziva da u sebi pročitamo svoju vlastitu osmrtnicu. Poziva nas da vidimo sebe kako nas drugi ljudi doživljavaju. Poziva nas da sebe prepoznamo onakvima kakvima nas Bog želi vidjeti, kako se na nama ne bi ispunila riječ današnjeg evanđelja: "Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe! A što si pripratio, čije će to biti!" (Lk 12, 20). Stoga nas sv. Pavao potiče da upremo svoj pogled prema Kristu. "Za onim gore težite, a ne za zemaljskim!" (Kol 1, 2).

Neka današnja Alka prođe u ozračju vjere, zahvalnosti prema Bogu i Majci Božjoj, u ponovnom otkrivanju vrijednosti koje su resile sinjske alkare.

Svim alkarima želim uspjeh. Neka današnja svečanost bude pod Božjim blagoslovom i za govorom Gospe Sinjske. Amen ■

Proslava Dana Vojne biskupije Knin, 5. kolovoza 2013.

„Veselite se, nebesa i svi nebesnici!“, poručuje sveti Ivan u Knjizi Otkrivenja. Razlog ovakvom optimističnom pozivu sa strane svetog Ivana u onako teškim vremenima za Crkvu, nalazimo u njegovom saznanju da „Zmaju“ i anđelima njegovim „ne bijaše više mjesta na nebu“, jer „zbačen je Zmaj veliki, stara zmija – imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega svijeta“. Činjenica da mu nema više mjesta „na nebu“ govori da počelo „zla“ nije izjednačeno s početom „dobra“, da nebeska neizmijerna prostranstva pripadaju svjetlosti, dobroti, Bogu ljubitelju čovjeka i svega što učini. Taj Bog ne dopušta da zlo bude proglašeno „božanstvom“, iako ima svoju razornu moć te ponekad se čini kao da je jače od dobra. Ovim činom zbacivanja sotone s nebesa, Biblija želi reći da čovjek može s nebesa očekivati samo svjetlo; da vjera u Boga koji, prema biblijskom slikovitom govoru, obitava nebesa, ne može biti otuđenje i ne može imati u sebi nikakve primjese zla, ili da bi vjera bila smisao i pokretač mržnje i nasilja.

„Nebesnici“ o kojima Ivan govori, to su ljudi koji su prošli iskustvo strahote zla, progona, mržnje i ubijanja – djela što ih čini „zavodnik svega svijeta“. Riječ je o ljudima koji su na svojoj koži osjetili svu gorčinu ljudske, režimske i svake druge nepravde. Njima Ivan javlja: „veselite se...“!

Draga braćo i sestre, danas slavimo Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja, i zaštitnicu Vojnog ordinarijata Blaženu Djevicu Mariju – Gospu Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta. Četiri događaja, četiri svetiđe, četiri sadržaja od presudne važnosti za ovu zemlju. Svi su oni tako povezani da jedan drugog rađa i opravdava.

Ova zemlja i Crkva u svojoj je nedavnoj prošlosti iskusila snagu „zmaja“. Upravo danas

se spominjemo povijesnog događaja, „Oluje“ iz 1995. godine, u kojoj se zbio „zbacivanje“ jednog čudnog „ognjenog“ zmaja koji je planirao provesti stravičnu akciju „spaljene zemlje“ na „nebu“ Hrvatske. I ne bi mu dano. „Zbačen“ je snagom slobode i ljubavi, molitve i odlučnosti naših sinova i kćeri koji su priželjkivali dan kada će biti „zbačen tužitelj braće naše koji (nas) je dan i noć optuživao pred Bogom našim“. Uspjeli su, jer „nisu ljubili života svoga – sve do smrti“.

Ovo se zaboraviti ne smije. Ovo je povijest u kojoj je nastala samostalna država Hrvatska. Ovo je djelo koje u svojoj najdubljoj jezgri nalazi sva opravdanja sa stajališta morala i etike. I zato je dužnost svih nas čuvati dragocjenost slobode i memorije ovoga dana; njegovati vrijednosti slobode; graditi zemlju u skladu s nevino prolijevanom krvi i uloženoj ljubavi; ne dopustiti da sve bude svedeno na ljudsku „odvažnost“ i „oružje“, jer da nije bilo nutarnje motivacije koja je kadra izdržati sva iskušenja smrti, sloboda ne bi bila polučena.

Naši su branitelji, naime, poučeni iskustvom Boga pravednosti i ljubitelja čovjekove slobode, o čemu doslovno svjedoči biblijska povijest, svoju duboku motivaciju oslonili na privrženu vjeru u Boga i iskustvo snage vjere.

Drugi veliki sadržaj ovoga dana je Dan domovinske zahvalnosti. Riječ je o „domovinskoj“ zahvalnosti. Ona se simbolično, ali i konkretno, izriče kroz službene predstavnike vlasti; ali zahvalnost je čin svih građana države, jer domovina smo mi. Predstavnici državne vlasti svojim gestama jasno izražavaju stav sveukupnosti građana, te na taj način iznalaze geste koje će odraziti narav i snagu naše sveukupne domovinske zahvalnosti.

U taj se kontekst smješta i današnja euharistija, jer je upravo ona po svojoj definiciji „zahvalnica“; stoga je primjereno da ona danas bude mjesto građanske i vjerničke domovinske zahvalnosti za ovaj dan.

Treći sadržaj ovoga dana je Dan hrvatskih branitelja. Dragi branitelji, vama dugujemo svjedočanstvo snage domoljublja. Vama dugujemo svjedočanstvo snage vjere. Vama dugujemo svjedočanstvo jakosti molitve. Vama dugujemo ljepotu osjećaja slobode. Vama dugujemo osjećaj povijesnog ponosa i dostojanstva. Danas, pri odmaku vremena od povijesnih događaja oslobađanja domovine, lako je pasti u napast nedovoljne pažnje vašem braniteljskom ulogu u stvaranju slobodne Hrvatske. Oprostite nam! Nemojte mjeriti važnost svojeg uloga prema metru našega sjećanja i naše pažnje. Ove dvije „mjere“ su neusporedive.

Danas, draga braćo i sestre, slavimo i zaštitnicu Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj Gospu Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta. Ona je poveznica naše sveukupne povijesti. Ona je nadahnjivala pređe naše da se bore za „krs slavni i slobodu časnu“, a bez njezine majčinske ruke nije prošao niti put u slobodu Domovinski rat. Osim što nas je vjerom jačala, ona je u nama gasila želju za osvetom, otklanjala je niske strasti ubijanja i pljačke, mnoge je nadahnjivala da zlim djelima ne počine zlo sebi ni drugima, a žalosna je zbog zlih djela što ih pojedina Kristova braća počinise u obrani zemlje.

Prvi put slavimo ova četiri događaja u ovom novom stanju naše zemlje kao stalne članice Europske unije. Događaj „pobjede“ stvara o nama sliku hrabrih, nesebičnih i slobodi privrženih ljudi; događaj „zahvalnosti“ stvara o nama sliku zrelih i odgovornih ljudi koji prepoznaju i priznaju ulogu ispružene prijateljske ruke; događaj „branitelja“ stvara o nama sliku ljudi koji cijene svoju

povijest i spremnost obraniti vrednote na kojima je narod nastao i opstao; događaj „zaštitnice“ stvara o nama sliku ljudi svjesnih svojeg korijena i svoje duhovne snage te nam ulijeva u dušu mir.

Ova četiri događaja u ovim novim uvjetima moraju u svima nama roditi nadom da možemo više, bolje i drugačije graditi ovu zemlju u zajedništvu europskih naroda.

Promatrajući nas danas u novom kontekstu europske demokracije i osjećaja za pravo, kao vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj, odgovaran za dušobrižništvo katoličkih vjernika u Ministarstvu obrane, Ministarstvu unutarnjih poslova i u Oružanim snagama Republike Hrvatske, želim da se vjernička prava djelatnika Ministarstva obrane i pripadnika Oružanih snaga doista poštuju i zakonom zaštite u skladu s Ustavom i međunarodnim ugovorima. Svako zakonsko, ili drugim načinom učinjeno, sužavanje tih osnovnih demokratskih prava nosi sa sobom pogibeljne posljedice na individualnoj i društvenoj razini.

Braćo i sestre, danas jako molimo Boga da sve razine hrvatskog društva spoznaju svoje mogućnosti i ulože svoj trud da se u novoj situaciji otvore novi putevi za hrvatsko društvo, a posebno za one najmanje među nama. Neka poraste svijest o ljudskim pravima i slobodama. Neka poraste odgovornost za sve i za pojedinca. Neka u vojsci i policiji, a to je Crkva Vojnog ordinarijata, vladaju osjećaji poštivanja različitosti, međusobne solidarnosti i zajedništva. Neka Bog udjeli svima ono svjetlo kojim ćemo vidjeti dobro drugih i pomoći da se ono i dogodi.

Predstavnicima civilne vlasti, ministarstvima obrane i unutarnjih poslova, Oružanim snagama kao i cijeloj Hrvatskoj u ime Vojnog ordinarijata čestitam ovaj dan i neka nam svima bude blagoslovljen te postane danom naše budućnosti. Amen ■

Hodočašće policije i vatrogasaca Ludbreg, 30. kolovoza 2013.

Poštovani i dragi policajci, dragi vatrogasci, braćo svećenici, dragi hodočasnici koji ste došli iz svojih župa, braćo i sestre u Isusu Kristu! Slaveći danas Predragocjenu krv Kristovu s pravom se može reći za Isusa Krista: više nam nije mogao darovati nego kad je prolio svoju krv za nas na križu.

Današnja čitanja uvode nas u tajnu Kristove ljubavi, u tajnu Isusove prolivene krvi. Taj je događaj bio najavljen još u Starom zavjetu, koji je sav usmjeren da pripremi dolazak Isusa Krista kao sveopćeg spasitelja svijeta,

Prvo čitanje govori o sklapanju saveza s Izraelskim narodom. Bog se preko Mojsija obvezao da će blagosloviti narod bude li čuvao njegove zapovjedi, a narod je uzvratilo obećanjem da će izvršavati savez. Mojsije je tada krvlju poškropio žrtvenik i narod, govoreći: "Ovo je krv Saveza koji Gospodin sada sklapa na temelju svih ovih riječi". I tako je savez bio sklopljen između Boga i čovjeka. Bog je ostao vjeran savezu za razliku od čovjeka koji ga je prekršio.

Kada je narod prekršio savez i počeo činiti djela mrska Bogu, proroci su pozivali narod da ponovno uspostavi savez, kojeg su preci sklopili preko Mojsija. I tako je Stari zavjet upravljen prema Novome. Oni se međusobno osvjetljavaju. I jedan i drugi su prava riječ Božja. Poznata je izreka: Novi zavjet se u Starom skriva, a Stari se u Novom otkriva. To se posebno vidi u današ-

njem evanđelju. Evanđelista Ivan piše kako je Isus uzevši kruh u svoje ruke i čašu ispunjenu vinom izgovorio nad njima riječi: "Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen" (Lk 22, 19). A nad čašom, nakon što su večerali, kaže: "Ova čaša novi je savez u mojoj krvi, koja se za vas proljeva" (Lk 22, 20).

Isusova prolivena krv najveća je objava Božje ljubavi. "Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni" (Iv 3, 16), rekao je Isus uglednom židovskom učitelju Nikodemu.

Isus je apostolima protumačio smisao svoje žrtve, muke i prolivene krvi kao uspostave Novog saveza. Kao što su kruh i vino znak tjelesnog života tako su tijelo i krv Kristova znak duhovnog života. Pretvarajući kruh u tijelo Kristovo, vino u krv Kristovu, Isus im poručuje da je on istinska hrana koju Bog daje ljudima. Zato i kaže Isus: "Ovo činite meni na spomen". Nije to neko puko sjećanje na neki prošli događaj, nego je to navješćivanje sadašnjih čudesnih djela što ih Bog čini ljudima. U liturgijskom slavlju ti događaji postaju, na neki način, stvarnost. Euharistija je, dakle, spomen Kristove smrti, ali i prisutnost njegove žrtve i predokus njegova slavnog uskrsnuća. Ona je sakrament trajne spasenjske blizine uskrslog Gospodina. Isus Krist je doista prisutan kao uskrsnuli i živi i djeluje snagom Duha Svetoga.

Uoči svoje smrti Pavao je uputio pismo biskupima: "Pazite na sebe i na svoje stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima, da pasete Crkvu Božju koju steče krvlju svojom" (Dj 20, 28). I tako euharistija hrani snagom Duha Svetoga vjeru u dušama ljudi. Euharistija hrani kršćanski život i budi nadu u konačni susret vjernika sa svojim Gospodinom. Možemo odvažno reći: kada se pričestujemo, ne samo da primamo Gospodina Isusa, nego i on nas prima (Wojtyła: "Put do Krista", str. 155.). Euharistija je najveći sakrament naše vjere, sakrament u kojem se zapravo sve skuplja. Isus je prisutan i kao Čovjek, Sin Božji, Sin Marijin; prisutan je snagom riječi, prisutan je pod prilikama kruha i vina koje je sam izabrao kao znakove svoje prisutnosti.

Braćo i sestre! U svakome od nas, koji vjerom prihvaćamo euharistiju, događa se preobrazba. "Onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja" (Iv 1, 12), piše sv. Ivan. A na drugom mjestu dodaje: "Sinovi Božji se zovemo i jesmo" (1 Iv 3, 2). To je stvarnost. Sinovi smo, dakle, Božji i kćeri Božje. Blago dušama koje u to vjeruju!

Najnoviji blaženik dr. Ivan Merz, kojeg je blaženi papa Ivan Pavao II. proglasio blaženim, bio je veliki zaljubljenik i promotor euharistije. Za njega je papa rekao u zagrebačkoj katedrali 10. rujna 1994. godine da je "Merz istaknuti laik u svjedočenju evanđelja", nazvan "Svjetlo na gori", "Vitez Božji", "Papin čovjek". Sudjelovao je 1915. godine kao mladi časnik na talijanskoj fronti. Tom je zgodom napisao ocu pismo: "Zahvalan sam Bogu što sam sudjelovao u ratu, jer me je rat naučio mnogočemu, što ne bih inače nikada spoznao. Želim živo da svoj život uredim prema Evanđelju". Nakon rata ozbiljno radi na sebi. Na jednom mjestu je zapisao: "Baza našega života mora biti naš preporod u Isusu Kristu, ostalo se sve samo od sebe niže". Svojoj majci je pisao: "Znadeš da me je život na sveučilištu u Beču, onda rat, studij i napokon Lurd, uvjerio o istinitosti katoličke vjere i da se zato moj cijeli život kreće oko Gospodina".

Merčevo poznato geslo bilo je: "Žrtva, Euharistija i Apostolat". Živio je intenzivnim duhovnim životom, štujući posebno euharistiju. Svakodnevno se pričestivao u Zagrebu u Palmotičevoj ulici, gdje mu se danas nalazi i grob. Za pričest kaže da ona najbrže i najlakše preporuča i obnavlja naš unutarnji život. Po svetoj pričesti u našoj duši počinju strujati vode prema vječnom životu" (usp. Iv 4, 14). Dakako, potrebno je pristupiti euharistiji čista srca, bez teškoga grijeha. Sv. Pavao izričito poručuje: "Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije" (1 Kor 11, 28). U euharistiji primamo Krista, ali i

Krist prima nas. On nas snagom euharistije preobražava. Ne samo da postajemo jedno s njime, nego i međusobno.

Dragi policajci, dragi vatrogasci, braćo i sestre! Mnogima je poznato, posebno vama koji ste bili u ratu, koliko je značila ljudska krv da bi ranjenik preživio. Zahvaljujući ljudskoj krvi mnogi su ostali na životu. No, na još uzvišeniji način, zahvaljujući Kristovoj krvi, mi nastavljamo živjeti u Božjoj milosti. Po svetoj Pričesti svaki vjernik prima božansku "infuziju" Krvi Kristove, koja mu znači život. Danas nam je ta "infuzija" jako potrebna.

Po euharistiji se sjedinjujemo s Isusom Kristom. To mogu shvatiti samo ljudi vjere. Svoju su sumnju u Isusovu prisutnost u znaku kruha i vina izrazili Isusovi suvremenici, pitajući se: "Kako nam ovaj može dati tijelo za svoje jelo?" (usp. Iv 6, 52), Isus im odgovara: "Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete njegove krvi, nemate života u sebi!" Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan" (Iv 6, 53-54).

Braćo i sestre! Kad govorimo o krvi Kristovoj, onda se sjećamo i krvi naših branitelja. Njihova krv je spasila ovu zemlju i donijela je mir. Stoga treba cijeniti žrtve i krv hrvatskih branitelja. Najodgovorniji ove zemlje moraju s time računati. Hrvatska krv u vrijeme Domovinskog rata bila je prolivena isključivo u obrani vlastite zemlje. Na poginule hrvatske branitelje mogu se primijeniti Isusove riječi: "Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko svoj život položi za svoje prijatelje" (Iv 13, 15).

Braćo i sestre, dragi hodočasnici! Želim da ovo hodočašće bude poticaj rastu naše vjere. A vjera nije neki ukras, kako reče papa Franjo 18. kolovoza ove godine. Vjera nije ukrasni predmet. Vjerovati znači izabrati Boga za svoga prijatelja. On je kriterij našega života.

Otkako je Bog postao čovjekom u osobi Isusa Krista, čovjek ne može biti više neutralan: ili će ga ispovijedati ili prezirati. Odbijanje Boga Isusa Krista iz života našega života može imati katastrofalne posljedice.

I na kraju, zahvaljujem organizatorima ovoga hodočašća, prije svega načelnicima policijskih postaja, kao i MUP-ovoj Samostalnoj službi za suradnju s Vojnim ordinarijatom. Posebno zahvaljujem policijskim svećenicima na brizi i organizaciji. Svima vama želim da vas obuzme osjećaj zahvalnosti najprije prema Isusu Kristu, koji nas je spasio svojim križem, da nikada ne zaboravite prolivenu krv naših branitelja, kao i Kristovu krv. Stoga i molimo: Krvi Kristova spasi nas! Amen ■

Ispraćaj pripadnika 22. HRVCON-a u Afganistan Zagreb, 1. rujna 2013.

Vraćajući se u utorak iz Kanade, jedan mi je suputnik rekao da ne vidi razloga zašto bi Crkva bila prisutna sa svojim poslanjem u vojsci. Rekao je: "Vojske je tu prije svega da ubija". Odgovorio sam da je prisutnost vojske u jednoj zemlji i u svijetu garancija mira, stabilnosti, da zaštiti mir, ukoliko je ugrožen, da čuva granicu od osvajača. A budući da vojnik ima pravo, kao i svaki drugi građanin, da slobodno ispovijeda svoju vjeru i da po njoj živi, Crkva ustanovljuje vojne ordinarijate, odnosno vojne biskupije, kako bi katolicima vojnicima i policajcima navijestila Radosnu vijest i tako omogućila redovitu duhovnu skrb ne samo njima nego i onima koji to žele, kako ne bi bili prikraćeni u svojim pravima. Ona je dakle u službi svakoga čovjeka pa tako i u službi vojnika i policajca kako bi bili svjesni svoga kršćanskog poziva. A evanđelje je poput kvasca koje se širi i oplemenjuje čovjeka.

Današnji čovjek teži da se što više uzdigne iznad drugih, boreći se za vlastitu karijeru, da bude slavan. Najgore je kada u želji da se uzdigne nastoje poniziti druge, umjesto da im služe. Svjedoci smo u svakodnevnom životu kako se mnogi ljudi bore da zauzmu položaje, a da nisu uopće sposobni izvršiti zadatke koje očekuje od njih služba i položaj. Štoviše, na položaj dolaze često oni, oni koji su nesposobni pridonijeti dobru bližnjih i zajednice, i umjesto da joj pomognu, često je upropaštavaju.

Isus se žestoko obara na sve oblike oholosti i nezdravih ambicija, ukazujući da je sve to izraz taštine i samoljublja. Ljudi se guraju na prva mjesta. Nisu ni svjesni da će prije ili kasnije morati ustupiti mjesto drugima, bilo milom ili silom.

Isus postavlja novi red stvarnosti i daje prednost poniznosti i pravednosti. Biti ponizan ne znači negirati svoju vrijednost. Poniznost je

nešto dublje od toga. Poniznost ne znači loše misliti o sebi. Poniznost znači misliti prvenstveno o drugima. U pravom smislu riječi, poniznost znači biti poput Isusa. Poniznost znači da živimo kao što je Isus živio - ne zbog sebe, nego zbog drugih. To znači da iskoristimo svoje talente i darove kao što je on koristio svoje - ne zbog sebe i svoje vlastite slave nego zbog drugih i njihovih potreba. Ponizni ljudi ne traže svoju slavu, nego slavu drugoga, prije svega Boga. Zato se oslanjaju na njega i mole mu se, svjesni da sva snaga i mudrost dolazi od Boga.

Maršal Radetsky bio je bez sumnje jedan od velikih vojskovođa. To ga nije smetalo da često uzima krunicu u ruku i da svakodnevno moli. Vojnici su ga poštivali ne samo kao vojskovođu nego i kao čovjeka vjere. Hrvatski ban Josip Jelačić nije izgubio ništa na ugledu, kad bi skidao sablju i pred svima ulazio u ispovjedaonicu.

Isus nas u današnjem evanđelju želi poučiti da mislimo više na druge, da budemo ponizni, nalik na njega: "Jer ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge" (Mk 10, 45).

Stoga se on suprotstavio umišljenim ljudima u vlastitu veličinu. Ohola čovjeka uspoređuje s uzvanikom koji bira prvo mjesto, ne vodeći računa da oko njega postoje i drugi ljudi koji su časniji od njega. Isusov slikovit opis ohola čovjeka izriče svu problematiku oholosti. Ohol je, dakle, onaj čovjek koji neprestano sebe stavlja u središte života. Oko kojega se stalno netko mora vrtjeti. Takav čovjek želi da se neprestano bavimo njime; da mu se divimo, da s njim suosjećamo i da ga sažalijevamo. Time u stvari pokazuje svoju nutarnju prazninu. Što više nastoji sebe istaknuti, pokazuje koliko je neukorijenjen u Bogu i u sebi. Ohol čovjek ne dopušta niti Bogu da dođe k nje-

mu, a kamoli čovjeku.

Za razliku od oholog čovjeka, ponizna osoba daje prednost Bogu, i ponižava se pred njime, kako bi Bog mogao što više djelovati u njemu, o čemu je posvjedočio general Radetsky i mnogi drugi. Sv Petar piše: "Svi se jedni prema drugima pripašite poniznošću, jer Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost. Ponizite se dakle pred snažnom rukom Božjom da vas uzvisi u pravo vrijeme" (1 Pt 5, 5-6).

Dragi prijatelji! Vaša odvažnost kojom odlazite u tu daleku zemlju postat će izvorom radosti mnogim ljudima u toj zemlji, ljudima koji žude za mirom upravo onako kako smo i mi težili u vrijeme kada smo bili napadnuti.

Ako je danas čovjek ičega gladan, onda je to glad za mirom, srećom, kako u osobnom životu tako u obitelji, među narodima i u svijetu. Vi idete u Afganistan kako biste donijeli mir toj ratom izmučenoj zemlji. Istovremeno, dok donosite mir drugim ljudima, čuvajte mir savjesti i duhovno poštenje. Poštujte sve i svakoga u njegovom uvjerenju i životnom opredjeljenju. Ukoliko niste znali, Afganistanci su nazvali naše vojnike "anđelima". To znači da su se hrvatski vojnici odnosno policajci, istakli u vrlinama koje su opće poznate poput poniznosti. Poštujuću druge, vi ćete na taj način graditi mostove zajedništva i suživota.

S vama ide i vojni kapelan vlč. Željko Savić. Šaljem vam ga da vam bude brat i prijatelj, kolega, prije svega svećenik i osoba posebnog povjerenja, kome se možete povjeriti i tražiti pomoć. Iako je veoma mlad, na početku svog svećeničkog života, njegova blizina bit će dragocjena u duhovnoj pomoći. On će vam pomoći da

ostanete svoji, da pronađete oslonac u krizama vašega života, da snagom vjere, molitve, svetih sakramenata, a posebno snagom svete mise ojačate svoje srce i dušu.

Dragi prijatelji! Želim vam da se vratite svojim kućama, svojim obiteljima i u svoju dragu domovinu, ponosno i ispunjene duše, radosti što ste mogli sudjelovati u tako časnoj misiji, kao što je misija mira u koju idete. Mi ćemo vas iz Vojnog ordinarijata pratiti svojim molitvama i svakim drugim oblikom podrške. Poštujte svoje zapovjednike, a međusobno gradite povjerenje i prijateljstvo, držeći se one Isusove: "Što želite da vama drugi čini, vi najprije činite drugome". Tako ćete graditi međusobno povjerenje i prijateljstvo. Bog će tada biti s vama i u vašem djelovanju. Želim da vas prati Božji blagoslov. Budite u kontaktu sa svojim dragim obiteljima. To će im puno značiti, posebno vi koji imate djecu. Njihova će vas molitva pratiti: molitva oca i majke, molitva djece i žene, prijatelja.

Tijekom dana, a posebno navečer, nađite vremena za molitvu. Neka s molitvom započne vaš dan i neka tako završi. Preporučite se zagovoru Blažene Djevice Marije. Osjetit ćete tada snagu, jakost: hrabrost biti čovjek mira i pravednosti.

Budite svjesni da predstavljate svoju državu, svoj narod, i građane svoje Domovine, prije svega svoju vojsku. Imajući to pred očima, pomoći će vam da sačuvate svoje ljudsko i kršćansko dostojanstvo. I dok se opraštamo s vama, mi vam obećavamo svoju molitvenu podršku. Želimo vam reći "Doviđenja", što znači: pođite sretno. I sretno se vratite u svoju voljenu zemlju, u svoje postrojbe, svojim dragim obiteljima. Amen ■

Obljetnica ATJ Lučko Zagreb, 9. rujna 2013.

Obitelj je osnovna stanica ljudskoga društva. Veliko zajedništvo obitelji zove se narod. Svaki narod ima svoju povijest, svoju kulturu, teritorij i svoju domovinu. Da bi se narod mogao ostvariti, mora imati svoja prava, kojima će biti zaštićen. Pravo je svakog naroda da ima i svoju državu, a to se zajedništvo osniva na temeljima pravednosti, slobode i ljubavi.

Katolička Crkva, koju je osnovao Isus Krist, ima svoje sigurno polazište u svakom vremenu i u svakom narodu, u državama i u svijetu kada govori, a to je evanđelje koje nam otkriva istinu o čovjeku, njegovom dostojanstvu i dostojanstvu svakog ljudskog života. U evanđelju nalazimo

osnovna načela koja su nužna za suživot u nacionalnoj i međunarodnoj zajednici. To su: istina, pravednost, sloboda i ljubav. To su četiri temeljna stupa na kojima počiva jedno društvo i zajednica. Ako je jedan od njih nesiguran dolazi u pitanje opstojnost društva i zajednice. Istina, pravednost, ljubav i sloboda isključuju svako nasilje i svaku mržnju: osobnu, obiteljsku, nacionalnu, klasnu i vjersku.

Na slobodnim i demokratskim izborima, koji su se održali devedesetih godina u Hrvatskoj, hrvatski narod je izabrao novu vlast, svoj sabor, svoje vrhovništvo. Rezultat tih izbora bila je vlada kojoj je povjerenje da na području cijele

Hrvatske, mandatom koje je primila od naroda, vrši svoju vlast kako bi naša Domovina bila za sve građane, bez obzira na nacionalnu pripadnost, vjersko opredjeljenje i političko uvjerenje, domovina sklada, mira, blagostanja i suživota.

Međutim, došlo je do pobune onih kojima nije bila draga sloboda Hrvatske i njezina samostalnost. I tako su ti ljudi posijali nemir i strah. Strah uvijek izvire iz nekoga zla. Snage zla bile su vođene pohlepom osvajanja hrvatskih prostora u želji da se stvori Velika Srbija.

Nakon što su bile iscrpljene sve mogućnosti i pokušaji da ne dođe do velikih nemira i rata, zlo je prevladalo u ljudima. Nije preostalo drugo nego se pripremiti za obranu od osvajača. I tako su nastajale prve obrambene vojno-redarstvene formacije, sastavljene od hrvatskih rodoljuba, spremne obraniti svaku grudicu hrvatske zemlje, i svaki život uz cijenu vlastitoga života. To je istina koja se ne smije iskrivljivati, nego čuvati i poštovati.

Među prvim organiziranim jedinicama bila je osnovana 7. rujna 1990. godine Antiteroristička jedinica Lučko specijalne policije Republike Hrvatske. Ona je jedna od najelitnijih postrojbi Republike Hrvatske, koja je u vrijeme Domovinskog rata učinila velike podvige u obrani hrvatskog suvereniteta i zaštiti stanovnika.

Poznato je da je blaženi papa Ivan Pavao II. pozvao sve biskupe svijeta da popišu mučenike svoje zemlje koji su poginuli zbog vjere, ali i mučenike koji su poginuli zbog istine, pravde, ljubavi i slobode. U ovu se grupu s pravom mogu ubrojiti brojni naši poginuli branitelji, koji su pali u obrani pravde, istine, slobode, iz ljubavi prema

svome narodu i domovini. Na njihovu smrt mnogi su mislili kao na nesreću, i to što nas napuštaju kao propast, ali oni su u miru (usp. Mudr 3, 2-3). Uvjeren sam da su mnogi od njih za malo muke zadobili dobra velika (usp. Mudr 34).

Obilježavajući pojedine godišnjice osnutka vojnih formacija u vrijeme Domovinskog rata, one nemaju za cilj tek da ih se usput spomene, kao i osobe koje su bile u njih uključene, nego da iz njih izvučemo važne pouke. Kao vjernici mi se nadahnjujemo prije svega na evanđelju i njegovoj poruci. To posebno vrijedi za današnja liturgijska čitanja, kada slavimo i blagdan sv. Marka Križevčanina. Njegova se sudbina može donekle usporediti sa sudbinom naših poginulih branitelja.

Sv. Marko Križevčanin podnio je mučeničku smrt iz ljubavi prema Bogu i Kristovom evanđelju, a naši hrvatski branitelji podnijeli su mučeničku smrt zbog ideala slobode, mira i ljubavi prema svome narodu.

Što iz ovoga možemo zaključiti? U svijetu kako i u nama samima postoji trajni sukob između dobra i zla, istine i laži, mržnje i ljubavi, između Boga i Sotone. Kad je riječ o Sotoni njega se rijetko spominje. I njegov je najveći uspjeh u svijetu što je uvjerio svijet da on ne postoji. Papa Franjo često spominje u svojim govorima Sotonu. Na svojoj prvoj misi, koju je slavio kao papa za vrijeme homilije, citirao je francuskog pisca Leona Bloya: "Tko se ne moli Bogu, moli se đavlu". A onda je nastavio svojim riječima: "Tko ne ispovijeda Isusa Krista, ispovijeda đavolsku svjetovnost". Papa se ne ustručava otvoreno i opetovano progovoriti o Sotoni. On je više puta spomenuo

kako se vodi rat između Sotone i Boga te molitvi kao najснаžnijem oružju u borbi protiv njega.

Što nam je činiti? Valja se boriti protiv zla u sebi i oko sebe. Treba se okrenuti naprijed i prionuti uz duhovnu obnovu, kako reče u ponedjeljak general Gotovina. A duhovna obnova nije ništa drugo nego odvrćanje od zla, grijeha, a prihvaćanje milosti koju nam je zaslužio Isus Krist na križu.

Nije lako ostati vjeran Bogu Isusu Kristu i njegovom evanđelju, istrošiti svoje sile, rad, u širenju istine, pravde, slobode, mira, jednom riječju, u širenju Božjega kraljevstva ovdje na zemlji. A to ne ide bez odricanja i žrtve. Unatoč toga kršćanska patnja je izvor radosti. To je suživot s Kristom. Sv. Pavao piše: "Smatram uistinu: sve patnje sadašnjeg vremena nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati u nama" (Rim 8, 18). Naši pokojni branitelji prihvatili su patnju i smrt da sutrašnjica bude svima bolja. A da bi ona to doista i bila, potrebno je svakodnevno se boriti protiv zla u sebi i oko sebe. A to je dugi put koji traje cijeli život. Stoga je svaki dan veoma važan, jer tko ne napreduje taj nazaduje.

Dragi prijatelji! Ne možemo kroz noć stvoriti novi svijet. Da bi nastao novi svijet, novi međuljudski odnosi u zemlji, potrebna je iznad svega razboritost što i kada učiniti neke poteze da se ne stvori neraspoloženje i obezvrijede vrijednosti Domovinskog rata. Sve ima svoje vrijeme, jer su preduboke rane onih koji su ranjeni na duši i tijelu. Ništa se silom ne rješava, štoviše, postiže se negativan učinak i stvara neraspoloženje, ubacuje sumnja i povećava se strah pred budućnošću. Zlatno je pravilo da treba imati uvijek pred očima osjećaj za pravednost i pravu mjeru, prije svega osjećaj za mir.

Papa Franjo govorio je nedavno obzirom na sadašnju situaciju u svijetu da svaka oružana intervencija u svijetu izaziva nova krvoprolića, nove neprijatelje, stvara mržnju i želju za osvetom. Mir je predragocjena stvar koju valja štiti. Kultura sukoba nije put miru u obiteljima i među narodima. Jedini put do mira je kultura susreta, kultura dijaloga, poručuje papa. Samo dijalogom, a nadasve molitvom, dolazi se do mira, suživota, zajedništva, sloge i ljubavi. Vjerujem da mnogi od vas imaju takvo iskustvo, posebno bračni parovi.

Zakoni nemaju sami sebi svrhu nego su dani za opće dobro čovjeka, a ne protiv čovjeka. U ime zakona bio je ubijen Isus Krist i mnogi pravednici tijekom stoljeća. U ime zakona bio je

suđen blaženi kardinal Stepinac. Stoga se zakoni donose za dobro čovjeka i naroda, a ne protiv njega. Traži se mudrost kako ih i kada primijeniti da budu učinkoviti, zadovoljan čovjek, narod i svi građani zemlje.

Poštovani pripadnici Antiterorističke jedinice Lučko! Želimo da i dalje budete antiteroristička jedinica, koja će se najprije boriti na terenu koje se zove vlastito srce i to sa snagama zla, koje su u nama i oko nas. Možemo pobijediti samo snagom Božjom, snagom križa. U borbi protiv zla oko sebe bit ćete toliko učinkoviti koliko se budete borili protiv zla u sebi. Traži se hrabrost, odlučnost, jaka volja, da se pobijedi zlo u nama i oko nas. Stoga je u tom smislu apostol Pavao pisao kršćanima grada Efeza: "Obucite svu opremu Božju, a to znači vjeru, istinu, pravednost, Riječ Božju - Evanđelje, stavljajući posebno na srce molitvu, kako bismo se mogli oduprijeti lukavstvima đavolskim" (usp. Ef 6, 10-15).

Krist nas poziva da "uzmemo svoj križ", da sudjelujemo u Božjem naumu spasenja. "Uzeti križ" znači slijediti Krista i njegovo evanđelje. "Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga: a tko izgubi svoj život poradi mene, taj će ga spasiti". Život se spašava ako ga se izgubi poradi Isusa Krista i njegova evanđelja. Isus misli na život s Bogom u vječnosti. Ako Boga nema, ako vječnosti nema, onda se ne isplati niti boriti se za bolji svijet. Vjere se ne treba stidjeti. Isus je veoma zahtjevan kada kaže: "Doista, tko se zastidi mene i mojih riječi, toga će se i Sin čovječji stidjeti kada dođe u slavi svojoj i Očevoj i svetih anđela" (Lk 9, 26).

I na kraju, želim vam staviti na srce ovaj sveti prostor, podignut u vašoj životnoj i radnoj sredini. Zaustavite se u njemu češće i bit ćete čvršći, smireniji, puniji Boga i vrijednosti koje izgrađuju čovjeka. Bit ćete tada sretniji u osobnom i obiteljskom životu i na radnom mjestu. Zajedno sa svojim kapelanom Stjepanom i njegovim pomoćnikom stvarajte programe, slavite misu u ovoj kapeli, koja je posvećena blaženom Stepincu, barem jednom tjedno, molite i slušajte riječ Božju. Neka ovo mjesto postane mjestom vaše snage i vaše novosti i istinske mudrosti.

Neka naša molitva bude u znaku zahvale Bogu i našim braniteljima. I ovom zgodom zahvaljujemo i vama dragi hrvatski branitelji na svemu što ste učinili za svoj narod i svoju Hrvatsku. Pokojnima braniteljima želimo da se nađu među spašenima i otkupljenima u vječnosti prema kojoj svi mi putujemo. Amen ■

Sv. Hrvatski mučenici - Dan kapelanije Gospić, 9. rujna 2013.

Sama riječ "mučenik" (u starogrčkom jeziku "martir") znači "svjedok". Kršćanski mučenik je čovjek koji je iz ljubavi prema Bogu Isusu Kristu žrtvovao svoj život, prihvaćajući patnju i samu smrt. Prvi su kršćani posebno štovali takve ljude i žene, spominjući ih u svetoj misi, osobito na godišnjicu smrti. Od 4. stoljeća pa nadalje gradile su se crkve na njihovim grobovima, a njihovim relikvijama pripisivale su se čudotvorne moći zaštite od bolesti i nesreće.

Pojam mučenik ima i šire značenje. Mučenici u širem smislu označuju i osobe koje svjesno podnose patnju, na primjer iz političkih uvjerenja. U novije vrijeme puno se govori o mučenicima koji su bili žrtve totalitarnih režima, kao što su fašizam, nacizam i komunizam. Papa Ivan Pavao II. pozvao je, kao što vam je poznato, Crkvu širom svijeta da se popišu svi mučenici, jer su oni jamstvo bolje budućnosti.

Potaknut pozivom pape Ivana Pavla II. gospićko-senjski biskup mons. Mile Bogović prvi je pokrenuo gradnju crkve Hrvatskih mučenika na Udbini.

Slaveći danas Hrvatske mučenike, spominjemo se prije svega ljudi koji su umirali s vjerom u Boga, ne mrzeći nikoga. Naime, svaki mučenik je žrtva ali svaka žrtva nije mučenik, jer neki umiru proklinjući, a neki umiru predajući se u Božje ruke. U širem smislu mučenicima se mogu nazvati ljudi koji su podnijeli žrtvu za velike ideale, kao što su istina, pravda, sloboda, mir. To su narodni junaci i vitezovi naroda. Tu se mogu ubroji mnogi naši branitelji iz Domovinskog rata.

Slaveći danas dan svetih Hrvatskih mučenika spominjemo se riječi pape Ivana Pavla II. koji je prigodom proglašenja kardinala Stepinca 3. X. 1998. godine rekao: "Velik je broj mučenika koji su tijekom stoljeća nikli u ovim krajevima, počevši od vremena Rimskoga carstva, s likovima kao što su Venancije, Anastazija, Kvirin, Euzebije, Polion, Mavro i toliki drugi. Njima su se u kasnijim stoljećima pridružili Nikola Tavelić, Marko Križevčanin, zatim mnogi svjedoci vjere u vremenu otomanske vladavine te onih iz naših vremena, među kojima se ističe svijetla osoba kardinala Stepinca. Oni su svojom žrtvom, ujedinjenom Kristovim patnjama posebno svjedočanstvom koje, unatoč zuba vremena ništa ne gubi na svojoj rječitosti, nastavlja isijavati svjetlo i širiti nadu. Osim njih ima i drugih pastira i običnih muževa i žena, koji su krvlju potvrdili svoju vjernost".

Poruka mučenika, tih vjernih svjedoka ljubavi prema Bogu i čovjeku, i danas je veoma suvremena. Najnoviji primjer je i novi budući blaženik Miroslav Bulešić, koji će biti proglašen blaženim 28. rujna ove godine u Puli. Tri mjeseca prije svoje smrti govorio je o svom mogućem mučeništvu, a sjemeništarcima je rekao tih dana: "Biti svećenik znači biti mučenik".

Bulešić se rodio 13. svibnja 1920. godine u župi Svetvinčeta u Istri. 1939. godine odlazi u Rim na studij. Tu je boravio od 1939. do 1943. godine. Jedanaestog travnja 1943. zaređen je za svećenika. Za svoje mladomisničko geslo uzeo je sveto-pisamske riječi: "Dođi kraljevstvo Tvoje! Budi volja Tvoja!"

U svakom čovjeku nastojao je vidjeti najprije čovjeka. Kao mladi svećenik u vrijeme rata rekao je: "Ja sam katolički svećenik i podijelit ću sakramente svima koji to zatraže: Hrvatima, Nijemcima i Talijanima". Zbog takvog odlučnog stava stizale su mu često prijetnje smrću.

U svom je Dnevniku 1944. godine zapisao: "Obraćam se Bogu: Ako me hoćeš k sebi, evo me pripravna. Moj život ti sasvim dajem za Tvoje stado. Uz Tvoju milost, i ako me Ti učiniš dostojnim, ne bojim se mučeništva, već ga žudim. Neka bude volja Tvoja!" Neprijateljima je poručio: "Moja osveta je oprost!"

1945. godine imenovan je župnikom u Kamfanaru. Gledajući kako narod ide na misu, neki su članovi komunističke partije zaključili: "Dok je ovaj živ, narod neće ići za nama, niti dolaziti na naše sastanke. Nagovarali su njegovu rodbinu da napusti župu i da se vrati u Rim. On je odgovorio: "Ako me ubiju, ubit će me za vjeru i Boga".

23. kolovoza 1947. godine komunisti su upali u crkvu na dan krizme i htjeli su je spriječiti. On je branio svetohranište i rekao: "Ovamo možete proći samo preko mene mrtvoga". Krizma se ipak održala. Nakon završetka krizme, mladog su župnika zaklali u župnom stanu. Prema riječima očevidaca, Bulešić je, osjetivši da umire, zazivao: "Isuse, primi dušu moju". Komunističke vlasti nisu dopustile da se njegovo tijelo pokopa u rodnoj župi, u Svetvinčentu, nego su odredili da ga se pokopa u župi Lanišće. Tek 1958. godine njegovi su posmrtni ostaci preneseni na župno groblje, odnosno crkvu, gdje se i danas nalazi. Slušajući današnja liturgijska čitanja vidimo da se ona svojim sadržajem i svojom porukom savršeno podudaraju sa životom mučenika.

Isus u današnjem evanđelju govori svojim učenicima da ih čeka sudbina baš kao i njega. "Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas. Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; no budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi" (Iv 15, 18-19).

Pod pojmom "svijet" misli se na ljude nevjere, jer vjernik u odnosu na nevjernika drugačije razmišlja i živi. On se pokušava ravnati prema evanđelju i zastupa načela koja proizlaze iz evanđelja, za razliku od nevjernika, koji ima svoje kriterije, jer ne poznaju onoga koga je poslao na zemlju Otac nebeski. I zbog toga postaju trajni sukobi i nesporazumi među ljudima vjere i nevjere. Često dovode ne samo do međusobne podijeljenosti nego i progona, posebno u slučajevima kada su na čelu naroda ljudi nevjerničke opcije.

To nam posebno potvrđuje 1. čitanje iz Knjige Makabejaca. Kada se, naime, narod židovski vratio iz babilonskog ropstva, živio je pod tuđinskom vlašću, koja je s početka poštovala njegove narodne običaje i vjeru u pravoga Boga. Međutim, došlo je do strašnih progona, posebno u vrijeme kralja Antioha koji je dao pogubiti sedmero braće pred njihovom junačkom majkom. Jedan od njih je rekao u ime braće: "Mi smo odlučili prije umrijeti nego prestupiti zakone otaca". Kad je bio mučen treći ove velike žene, odgovorio je: "Ti nam oduzimaš život vremeniti. Bog će nas uskrisiti na život vječni, nas koji umiremo za zakone njegove". Nakon sinova bila je pogubljena i majka. Ona ne samo da nije odvrćala svoje sinove od smrti nego ih je čak poticala da ustraju vjerni Bogu i predaji otaca uz cijenu vlastitog života.

I tako kroz cijelu povijest imamo mnoštvo primjera vjernosti Bogu, posebno u hrvatskom narodu. Zato i slavimo sv. Hrvatske mučenike, u čemu je posebno prednjačio blaženi kardinal Stepinac, koji je otvoreno rekao na sudu u Zagrebu da je spreman umrijeti za Isusa Krista i da će mu to biti radost. O njemu se danas vodi proces za proglašenje svetim.

Sv. Ivan evanđelist, Isusov učenik, kaže da svijet pobjeđuje samo onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji. Ivan veli da je svjedočanstvo koje on donosi veće od svakog ljudskog svjedočanstva. Tko ne vjeruje u to svjedočanstvo čini Boga lašcem. Poslanica Ivanova završava kao i njegovo evanđelje: "To napisah vama koji vjerujete u Ime Sina Božjega da imate život vječni". Život vječni je zapravo sažetak kršćanskog spasenja.

Što iz rečenoga možemo zaključiti? Ili još konkretnije: Što nam govori Božja Riječ? Pred nas se postavlja životno pitanje: hoću li prihvatiti vjeru u Boga Isusa Krista ili ga odbaciti. Hoću li u svijetu nevjere, biti čovjek vjere? Sve su to veoma važna pitanja, dapače jedno od najvažnijih pitanja ljudske egzistencije, jer o tome ovisi moja vječnost. Ona može biti blagoslovljena ali i prokleta. Na meni je da se odlučim. Ako se odlučim moram računati na žrtvu, pa i prezir, o čemu svjedoče i sveti Hrvatski mučenici.

Neka nam sveti Hrvatski mučenici budu zagovornici i pomoćnici kako i na koji način ostvariti u sebi čovjeka vjernika. Stoga je i cilj ove proslave probuditi vjeru u Isusa Krista živa i uskrsloga. I drugo: izraziti i čuvati poštovanje i zahvalnost prema našim braniteljima koji su, mnogi od njih, bili pravi mučenici vjere i naše slobode. Amen ■

Gospa Velikoga hrvatskog krsnoga zavjeta i Uzvišenje sv. Križa - Dan kapelanija Knin, 13. rujna 2013.

Nalazimo se u Biskupiji, u neposrednoj blizini kraljevskog grada Knina, na svetom hrvatskom tlu, veoma važnom za našu nacionalnu i crkvenu povijest. Nalazimo se na temeljima nekadašnje katedrale koju je 1078. dao podići hrvatski kralj Zvonimir "hrvatskom biskupu", koji je stolovao ovdje. Naime, Biskupija je u 11. stoljeću postala sjedište hrvatskog dvorskog biskupa, čiji se boravak u Biskupiji spominje oko 1040. godine kada je bio u pratnji hrvatskog kralja.

Katedrala je bila posvećena svetoj Mariji. Bila je to trobrodna bazilika, najveća crkva tada

u Hrvatskoj, na čijim je ruševinama 1938. godine, prema nacrtu Ivana Meštrovića podignuta spomen-crkva kao zadužbina cijelog hrvatskog naroda. U njoj je, kao što je mnogima poznato, 1978. godine bilo organizirano svehrvatsko hodočašće.

Ova je Meštrovićeva crkva srećom preživjela Domovinski rat, ali je bila i prilično devastirana, a neki Meštrovićevi radovi bili su iz nje ukradeni. Stoga mi se čini ovo mjesto hodočašća idealnim za hrvatske vojske i policije, jer su oni nasljednici slavne Zvonimirove vojske.

U ruševinama stare bazilike, nad kojima su

prohujali mnogi osvajači, pronađen je u kamenu uklesan lik Majke Božje Moliteljice. Taj su lik preuzeli naši biskupi i slili ga u zlato i srebro, kako bi nam lik Gospe Velikog hrvatskog zavjeta bio trajno prisutan pred očima. Taj lik Gospe obišao je gotovo sve kontinente svijeta, u vrijeme velike duhovne obnove našega naroda, kao znak naše vjernosti Kristu, naše ljubavi prema Majci Mariji i Crkvi. Taj smo lik kao Vojna biskupija i mi preuzeli i nazvali ga Gospom Velikog hrvatskog krsnog zavjeta. I kao što se vjerni hrvatski katolički puk, počevši od pokrštenja sve do danas, stavljao pod zaštitu Majke Božje, tako je i nama lik Majke Božje postao posebno nadahnuće vjere i naše ljubavi prema Isusu Kristu, njegovoj Majci Mariji i Majci Crkvi.

Braćo i sestre! U Knjizi Otkrivenja slušali smo o Ženi koja je obasjana suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od 12 zvijezda" (Otk 12, 1). Ivan nadalje govori o Zmaju, koji želi uništiti novorođeno dijete. Sv. Ivan u stvari oslikava stanje Crkve svojega vremena i daje naslutiti život Crkve u budućim vremenima. Sunce koje obasjava Mariju je Isus Krist. Marija mu je ne samo majka nego i učenica, prva vjernica i savršeni plod Otkupljenja, budući da je bila unaprijed otkupljena već u svom začecu time što njezina duša nije okusila zlo grijeha.

Tko je ta Žena iz knjige Otkrivenja? Ona je prije svega znak Marije, Isusove majke, koja je sudjelovala u rađanju Crkve, kad je stajala pod križem. Isus joj je prije svoje smrti uputio riječi: "Ženo, evo ti sina", a Ivanu: "Evo ti majke" (usp. Iv 19, 26-27). U toj međusobnoj pripadnosti čitamo odnos Marije i Crkve i odnos Crkve i Marije.

Dobro je podsjetiti se da su upravo ove zvijezde, koje okružuju Mariju, osnivači europske obitelji stavili u zastavu Europske unije kao podsjetnik da se Europa ne može graditi bez kršćanskih temelja i bez Božje riječi, bez vjere i bez Majke Božje.

Žena je i znak Crkve, koja rađa svoju djecu, često u mukama. Tko imalo pozna povijest Crkve može s pravom reći da je Crkva od svojih prvih početaka prolazila progone pa i smrt zbog vjernosti Isusu Kristu i njegovom Evandjelju, zbog svojeg odnosa prema vrijednosti čovjeka i života, morala i zdravog nauka. Crkva je uvijek smetala svima koji grade društvo bez Boga. Knjiga Otkrivenja nas upućuje i na jedno drugo stvorenje koje stoji protiv Žene i njezina Djeteta. To je Zmaj, đavao, protivnik Božji i protivnik čovjeka, a koji je izvor svega zla. U toj istoj knjizi dalje čitamo: "I nastala rat na nebu. Mihael i njegovi anđeli zarate se sa Zmajem. Zmaj uđe u rat i anđeli njegovi, ali ne nadvlada... Zbačen je Zmaj veliki, Stara zmija, imenom Đavao, Sotona, zavodnik svega

svijeta. Bačen je na zemlju, a s njime su bačeni i anđeli njegovi" (Otk 12, 7). Nakon što je čovjek uskratio svoju vjeru i povjerenje Bogu, i čovjek je izgubio uporište svoje vrijednosti te se okreće nasilju i ratu. Rat protiv istine, ljubavi, pravednosti i mira, rat protiv čovjeka.

Braćo i sestre! Drama između dobra i zla, koju opisuje Knjiga Otkrivenja, prisutna je u životu svakog od nas. Naše nepovjerenje u Boga, a posebno naš bijeg od Boga, izobličuje nas u našem dostojanstvu. Prazninu u ljudskom biću pokazao je agresorski rat na Hrvatsku. To nije bila samo zemaljska borba nego i duhovna borba između dobra i zla. To nije bila borba samo protiv čovjeka nego i borba protiv samoga Boga. Sistematsko širenje bezboštva nakon 2. svjetskog rata, posebno u školama, vojsci i miliciji, nije ostalo bez posljedica. Zato je rat bio toliko strašan i krvav.

Da bi se mogli obraniti od zla i Zloga, hrvatski su vladari tijekom povijesti podizali crkve u čast Majke Božje, ta mjesta naše preobrazbe. Možemo sa sigurnošću reći da nas je u vjernosti Isusu Kristu i Crkvi uvijek podržavala i sačuvala Blažena Djeвица Marija sve do naših dana. Zato s Marijom želimo ići i u buduća vjernička stoljeća da nas štiti, zagovara, vodi i učvršćuje u vjeri u Isusa Krista, jedinog našega Spasitelja i Otkupitelja, koji je Put, Istina i Život (usp. Iv 14, 6).

Marija je uvijek bila utočište grešnicima, utjeha žalosnih i uzrok naše radosti i naše nade. Ona nam je bila poput svjetla na putu našega života. Na Mariji Bistrici stoji natpis na svetištu: "Dušo duše Hrvatske, Isusova Mati, Sunce naših stradanja ne prestani nam sjati". Samo s Marijom, majkom Isusovom, možemo ići sigurno naprijed. Samo njezinim zagovorom i pomoći možemo se održati. To nije lako. Traži se napor, i iziskuje mnoge žrtve i križ, ali je moguće održati se kao vjernik i kao čovjek sa svim ljudskim pozitivnim vrlinama, zagovorom Majke Božje.

Ove dvije kapelanije međusobno se isprepliću i nadopunjuju po svojem nazivu. Marija je uzor vjernice, koja je prihvatila križ, spremna ga nositi do kraja, kad je rekla anđelu prigodom navještenja: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po Tvojoj riječi". Prihvaćajući križ osjetila je duboku radost u sebi, koja dolazi od prihvaćanja križa. Stoga i kliče: "Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju". Križ je nakon Isusove smrti postao znakom ljubavi i sposobnosti žrtve za druge. Prije Isusa Krista križ je bio znak sramote. Apostol Pavao piše da je križ sablazan za pogane, a za nas znak spasenja. Sam naziv "Uzvišenje sv. Križa", kome je posvećena kapelanija, odnosi se na događaj kada je car Heraklije nakon pobjede nad Perzijskim kraljem 629.

godine vratio sveti križ u Jeruzalem u velikom slavlju i izložio ga na štovanje vjernicima. Križ je prije toga pronašla kraljica Jelena 320. godine.

Dragi branitelji, vojnici, dragi prijatelji! Križ je mnogima dao snagu. Branitelji su ga s ljubavlju nosili, kao i krunicu oko vrata. Svaka krunica započinje s križem. Svaka naša molitva započinje znakom križa. Slaveći danas Uzvišenje sv. Križa, vidimo koliko nas Krist ljubi, kako ljubi Ljubav. Ponukani njegovom ljubavlju Krist očekuje uzvratanje ljubavi. Uzvratiti ljubav znači obratiti se, mijenjati prije svega svoj vlastiti život, odvratiti se od grijeha i prihvatiti milost koju nam je Isus zaslužio na križu. Zato je i došao da nas oslobodi od grijeha i tako spasi. Zato nam je i dao svoju majku da nam bude majka po milosti, da nam svojim zagovorom pomogne da se možemo oduprijeti zlu i grijehu, uvjereni da je snagom Božjom sve moguće, kao i zagovorom Majke Božje.

Svaki je Isusov učenik pozvan da na putu križa slijediti Isusa Krista, uvjeren da nije sam, da je s nama Isus Krist i njegova majka Marija, kako govori crkvena hrvatska pjesma: "Na putu života križ čeka nas ljut. Daj Majko nam kaži ti u nebo put".

Dragi prijatelji, braćo i sestre! Kršćani rado nose križ oko vrata, makar to bio i mali, zlatni ili drveni križ. On je znak naše pripadnosti i ljubavi prema Isusu Kristu. No prava ljubav i prava pripadnost Kristu nije u nošenju zlatnog križića na prsima nego u strpljivu podnošenju vlastitog križa, svih nevolja i neprilika koje nas prate u na-

šem životu. Prava se ljubav prema Isusu Kristu najbolje očituje obraćenjem vlastitoga srca, promjenom našega života, da naše srce bude čisto, bez grijeha. Snaga križa se očituje u savjesnosti djelovanja, u odgovornosti za obitelj i djecu, u sposobnosti činjenja djela ljubavi. Netko je rekao: "Kako je malo kršćana koji se diče križem i koji smatraju odlikovanjem i počašću kad trpe i kad su opterećeni križem.

Svijet je glede križa podijeljen. Dok je jednima propovijed o križu ludost, drugima je križ spasonosna moć. U tome su nam posebni uzori sveci. Sveci redovito gledaju na križ kao veliku čast koju Bog daje da idemo istim putem, kojim je on išao. Vjera u Raspetoga, a to znači stvarno prianjanje uza nj, osigurava nam vječni život. Križ je most kojim se dižemo prema Bogu. Zar nam to ne govori naš Domovinski rat? U njemu smo kao narod doživjeli svu težinu križa, ali i proslavu, koju su nam donijeli naši hrvatski branitelji. Da oni nisu prihvatili tada križ nacije na koju se okomilo toliko zlo, ne bi bilo ni slobode. Stoga smo zahvalni svim hrvatskim braniteljima koji su prihvatili svoj križ, braneći slobodu od agresora.

Vama danas stavljamo na srce potrebu čuvanja i poštivanja vrijednosti Domovinskog rata. I ovom zgodom izričem hvalu zapovjednicima, svim vojnicima, kao i fra Boži i fra Iliji, vašim kapelanima, na svemu što čine kao svećenici među vama. Marija, majka Isusova, koju danas slavimo kao Gospu Velikog krsnog zavjeta, bila nam svima pomoćnicom i zagovornicom, a naročito u nošenju vlastitog križa i križa nacije. Amen ■

Dan Hrvatske ratne mornarice Pula, 14. rujna 2013.

Mislim da nije potrebno govoriti vama, pripadnicima Hrvatske ratne mornarice o ljepoti mora, kad je ono mirno, ali i o njegovoj surovosti, kad se nađete na pučini. Današnje evanđelje opisuje upravo jedan takav slučaj. Nakon Isusovog poziva učenika da ga slijede, evanđelist Matej izvještava da je Isus ušao u lađu i da su za njim pošli i njegovi učenici. Našli su se na otvorenom Genezaretskom jezeru. Neki ga nazivaju i morem. Ono je dugo 21 kilometar, široko 12, a duboko 43 metra. Nalazi se ispod razine mora 213 metara. Jezero je redovito mirno, urešeno brojnim gradićima. No, znaju nastupiti iznenada oluje koje mogu potopiti i lađe.

Evanđelist Matej piše kako je Isus, umoran od puta, zaspao u lađi. Dok je tako spavao

odjednom je nastao žestok vihor na moru tako da lađu prekrivahu valovi (usp. Mt 8, 23). Kad je nastala oluja apostoli su vidjeli da im ne može pomoći nikakvo njihovo ribarsko umijeće pa su probudili Isusa da im pomogne, govoreći: "Gospodine, spasi, pogibosmo!" (Mt 8, 26). Vjera koju su apostoli imali nije bila dovoljna za ovu situaciju. Isus ih je prekorio: "Što ste plašljivi, malovjerni?". Ustao je i zaprijetio moru te nastade velika utiha. Ljudi koji su bili na drugim lađama, vidjevši što je Isus učinio, pitali se u čudu: "Tko je ovaj, da mu se vjetrovi i more pokoravaju?" (Mt 8, 27).

Da bismo bolje razumjeli ovo evanđelje valja se prisjetiti vremena u kojem je ono pisano i zašto je uopće evanđelist zabilježio ovaj doga-

đaj. Kad je Matej pisao svoje evanđelje već su se rasplamsali progoni protiv kršćana zbog vjere u Isusa Krista. Vjernike je trebalo ojačati da ne klonu u tim teškim vremenima. To je učinio Matej sa svojim pisanjem Evanđelja. Na apostolima i kršćanima obistinile su se Isusove riječi: „Ako su mene progonili, i vas će progoniti... A sve će to poduzimati protiv vas poradi imena mog, jer ne znaju onoga koji mene posla“ (usp. Iv 15, 20 -21).

Braćo i sestre! Kadgod se čitalo današnje evanđelje kršćani su u njemu nalazili snagu. Njihovo se pouzdanje temeljilo na činjenici Isusovog uskrsnuća, to jest da je Isus uskrsnuo i živ među nama. To im je dalo novu nadu da izdrže sve teškoće za koje su im se ponekad činilo da će vječno trajati.

Što nama govori današnje evanđelje? Isto ono što je govorilo i kršćanima prvih stoljeća. Apostol Pavao zapisao je u Poslanici Rimljanima: „Uistinu, što je nekoć napisano, nama je za pokuku napisano da po postojanosti i utjesi Pisama imamo nadu“ (Rim 15, 4). Tu su nadu u najvećim kušnjama nalazili vjernici i danas također.

Dok je Crkva na jednom kontinentu mirna, na drugom ju progone, uskraćujući vjernicima najosnovnija prava. Zar ne vidite paradoks ovog našeg vremena: dok se na jednom kontinentu obilno daju prava vjernicima drugih religija (Bogu hvala da je tako, jer je to pravo svake civilizacije dostojne čovjeka), ali ta ista prava, pa i ona najosnovnija, ne uživaju katolici u tim istim zemljama. Oni su predmet izrugivanja i progona. Vjerujem da se sjećate vijesti o sudbini pakistanske katolkinje Asie Noren Bibi (rođene 1971. godine), majke petero djece, koja je osuđena na smrt 2010. godine samo zato jer je kršćanka i katolkinja.

Talijanski katolički list *Avvenire* 8. prosinca 1912. godine objavio je njezino pismo: Između ostalog ta majka piše: „Pišem muškarcima i ženama dobre volje, iz svoje zatvorske ćelije bez prozora. Jedinu moj zločin u ovoj mojoj velikoj zemlji, koju silno volim, jest to što sam katolkinja“. Piše kako ju je posjetio sudac i rekao da će je osloboditi od smrti, ukoliko prijeđe na islam. „Od srca sam mu zahvalila na prijedlogu, ali sam mu iskreno odgovorila da ću radije umrijeti kao kršćanka. Vjerujem u Boga i njegovu ljubav. Ako ste me vi osudili na smrt zato što volim Boga,

ponosno ću žrtvovati svoj život za njega“. I doista, unatoč svih molbi ljudi dobre volje, posebno muža i djece, bila je ubijena.

Svima je jasno, osobito onima koji joj sude, da nije učinila nikakvo zlo, da nije vrijeđala ljude, ni proroke, osobito ne Boga. Kriva je samo zato što je kršćanka jer vjeruje da je Krist svojom smrću na križu otkupio sve grešnike, da je umro, pokopan i treći dan uskrsnuo. To je vjera Crkve koju ispovijedamo u Kristu Isusu Gospodinu našemu.

Dragi pripadnici Hrvatske ratne mornarice, braćo i sestre u Isusu Kristu! Poznato vam je da je ova Godina proglašena Godinom vjere i da završava ove godine na blagdan Krista Kralja. Bogu hvala, ovdje u nas nema više izričitog progona ljudi zbog vjere, kakvi su bili nakon 2. svjetskog rata, kada su mnogi bili osuđivani i kažnjavani zbog nje i kad su im bila uskraćivana najosnovnija ljudska prava, kao što su pravo na rad, pravo na slobodno ispovijedanje vjere. No, to nas ne oslobađa potrebe da sada ne izgrađujemo svoju vjeru. Štoviše, ovo je posebno vrijeme, koje nas potiče da svoju vjeru produbljujemo i živimo. Današnji „progon vjere mnogo je perfidniji jer se progonitelji pozivaju na

čovjeka, a u stvari riječ je o njihovim ideologijama u čiju službu stavljaju i vlast i narod koji ih bira. Smisao proglašenja Godine vjere sadržana je u ponovnom otkrivanju, naviještanju i svjedočenju kršćanske vjere, vjere u Isusa Krista koji našem životu trajno otvara nove prostore nade i životne usmjerenosti", rekao je papa Benedikt XVI. Moderna kultura krenula je putem sekularizacije svijeta i ateističke negacije Boga. Stoga se današnji vjernik opravdano pita: kako učvrstiti vjeru?

Vjera je Božji dar koja traži našu aktivnu suradnju, koja ponekad, nažalost, uzmanjka u našem životu. Doživljavamo tada nesigurnost i nesnalaženje, a neki i brodolome. Da bi vjera rasla potrebno je prije svega upoznati i produbiti je jer je neznanje najopasnije u životu čovjeka. Vjera nije naš izum ili naša tvorevina. Vjera je veliki dar Božji koji je Isus podario Crkvi. Dar treba odmotati i vidjeti što je. Tako je i s vjerom: bogatstvo je unutra, u daru. Da bi vjera kao dar rasla u nama, trebamo se najprije susresti s Bogom Isusom Kristom i primiti taj dar u njegovoj Riječi, u Evanđelju, a posebno u molitvi.

U današnjem vremenu, koje je obilježeno raznim burama i olujama, valja se držati vjere i snage koja je u njoj. Apostol Pavao pisao je Korinćanima, potičući ih na vjeru: "Doživljem vam, braćo, u pamet evanđelje koje vam navijestih, koje primiste, u kojem stojite" (1 Kor 15, 1). Očito je, dakle, da bez čvrste vjere čovjek će biti izložen na milost i nemilost krivim nauka-ma vremena.

Prigodom ovogodišnjeg međunarodnog hodočašća vojno-redarstvenih snaga u Lurdu papa Franjo je poslao svoju poruku hodočasnicima, u kojoj posebno ističe vjeru u Isusa Krista koji je početak i svršetak naše vjere (Heb 12, 2), stavljajući im na srce da ju pretvore u djelo, da se ne boje svjedočiti svoju vjeru, jer će moći na taj način dati svoj veliki doprinos boljitku društva. I nastavio je riječima: "Dajte se poučiti u vjeri Crkve, ona će vam pomoći izdržati u vašem zahtjevnom vojničkom pozivu. Nemojte se bojati ispovijedati svoju vjeru, vi koji se često susrećete sa zlom, nasiljem i mržnjom, koji zarobljavaju čovjekovo srce. Nemojte se bojati ispovijedati vjeru Crkve, sami, u grupi ili u obitelji. Nađite vremena kao bi hranili svoju vjeru meditirajući Božju Riječ, živeći po sakramentima i nauku Crkve. Tako ćete otkriti bogatstvo vjere koja nas povezuje. Nosite hrabro radosnu vijest onima koje susretnete".

Primjer jedne takve vjere nalazimo kod apostola Pavla. Prvo čitanje opisuje posljednje

dane njegova zemaljskog života. Piše kako je prispjelo vrijeme njegove smrti. Izvršio je svoje poslanje. Očekuje da će primiti nagradu od pravednog Suca Isusa Krista. Kao apostol doživio je mnoge brodolome, nevolje i oluje. Bio je više puta izložen smrtnoj opasnosti i sada ostavljen od svojih najbližih suradnika, čeka presudu smrti. Teška je ova riječ Pavlova: "Nitko ne bijaše uza me, svi me ostaviše". Vjerojatno je to posljednja riječ što ju je napisao. Bio je sličan Isusu Kristu na križu, ostavljen od svojih najbližih suradnika Ali, kao kod Isusa Krista tako i kod Pavla osamljenost i napuštenost bila je osvjetljena vjerom Božje prisutnosti. Stoga Pavao piše iz zatvora: "Izbavit će me Gospodin od svakoga zla djela i spasiti za svoje kraljevstvo" (Tim 4, 18). To pismo Pavao je pisao svom učeniku Timoteju i svima nama: "Vjerodostojna je riječ i vrijedna da se posve prihvati: Isus Krist dođe spasiti grešnike, od kojih sam prvi ja" (1 Tim 1, 15).

Dragi mornari, braćo i sestre! Onaj koji vjeruje pronašao je svjetionik koji omogućava sigurnu plovidbu. Onaj koji vjeruje pogodio je pravi put i nikada se neće nasukati na grebenima lažnih obećanja. Lakše je prilagoditi se i skrivati vjeru. Prihvatiti vjeru danas znači živjeti i ploviti protiv struje. Riječ je o izboru koji traži snagu.

Prije nekoliko vremena jedan je novinar ispričao događaj iz svoje mladosti. Kao vojnik služio je u engleskom kraljevskom zrakoplovstvu. Prve noći donio je veliku odluku. On je imao naviku pomoliti se prije jela i na večer. Treba li se moliti kad se nalazi u vojnoj službi? I rekao je sam sebi: "Zašto bih se ja mijenjao što me ljudi promatraju? Kad se prekrizio i pomolio, ustanovio je da je on jedini katolik među vojnicima. Posljednjeg dana logorovanja jedan mu je vojnik rekao: "Ti si najbolji kršćanin, kojeg sam ikada susreo". On je odgovorio: "Možda i nisam, ali sam prvi koji se ne skriva očitovati svoju vjeru. Ipak, hvala ti, što si i to rekao".

Vjere se dakle ne treba stidjeti, štoviše, treba biti zahvalan Bogu i roditeljima koji su je prenijeli nama i posvjedočili svojim životom. Samo čovjek vjere bit će kadar svladati bure i oluje koje ga prate na njegovom životnom putu. U tom duhu čestitam vam, dragi hrvatski mornari, braćo i sestre, Dan Hrvatske ratne mornarice. Želim vam sreću, mir i Božji blagoslov. Neka vas Božja ruka vodi i čuva na našem hrvatskom moru i na vašim morima života. Usidrite se u vjeri, okrijepite se nadom kako biste osjetili snagu i ljepotu Božje ljubavi. Amen ■

Otkrivanje grobnice na gradskom groblju Petrinja, 16. rujna 2013.

Draga braćo i sestre! Još uvijek mi je svježe sjećanje na teške dane 1991. godine. Sredinom 1991. godine velika kolona Srba napuštala je Hrvatsku, odlazeći na traktorima. Iako je pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman pozivao preko radija da ostanu i da se ne boje, oni su i dalje odlazili. Toga sam dana i ja bio u Petrinji. Kada je jedan od Hrvata upitao jednog Srbina, zašto napušta Hrvatsku, odgovorio je: "Ne pitaj mene, pitaj Miloševića". Dva mjeseca nakon njihovog odlaska bila su ubijena devetorica Hrvata. Ja sam tada vodio njihov sprovod. Bio je to nagovještaj velikog i krvavog rata kome se nitko nije nadao. Štoviše, bio je smišljeno i organizirano pripreman. Dovoljno je spomenuti velečasnog Horvata, župnika u Topuskom, koji je rekao kako mu se povjerio pravoslavni svećenik iz Topuskoga da mora napustiti Topusko, da će, ukoliko to ne učini, snositi posljedice. Dakle, čini se da je unaprijed sve bilo smišljeno i organizirano kako pokrenuti osvajački rat. I tako su započele vojne akcije najprije s prepadima, napadima i na kraju ubijanjem nevinih ljudi.

Na današnji dan, 16. rujna 1991. godine, dogodio se drugi napad na grad Petrinju, kojeg su počinili pobunjeni Srbi, razne srpske paravojsne postrojbe i pripadnici tzv. "jugoslavenske armije". Nešto prije podne iz smjera vojarne započeo je topnički napad na grad Petrinju, Brest i Mošćenicu. Tih dana bili su počinjeni mnogi zločini nad braniteljima i civilnim stanovništvom.

Novine su tih dana pisale o brojnim zlodjelima koja su se dogodila kod Vile "Gavrilović". Tada je bila zarobljena jedna grupa pripadnika Zbora narodne garde, njih dvadesetak, koji su bili streljani. Među njima su bili Petrinjci i branitelji iz Siska kao i iz drugih krajeva Hrvatske. Postoji spomenik u spomen na njih, a to je masovna grobnica, koja nije jedina u Hrvatskoj. Samo u gradu Petrinji imamo četiri takva spomenika poginulih branitelja i civila. U Domovinskom ratu, u Petrinji, poginulo je preko 600 osoba, od toga 270 branitelja i više od 330 civila.

Valja spomenuti da je na današnji dan od krhotina neprijateljskih granata bio teško ranjen i petrinjski župnik vlč. Stjepan Levanić. Kad sam ga posjetio na Rebru, u Zagrebu, dežurni mi je liječnik rekao da svećenik neće preživjeti, da se može uskoro očekivati i njegova smrt. Bogu hvala, ostao je ipak na životu, nažalost s velikim posljedicama.

Braćo i sestre! Za nekoliko sati otkrit ćemo

i četvrti spomenik masovne grobnice u Petrinji, a nalazi se na Petrinjskom gradskom groblju sv. Benedikta. U njemu je u zajedničkim grobovima, ili pojedinačno, sahranjeno 70 osoba, civilnih žrtava i branitelja, od kojih su mnogi ubijeni ili poginuli upravo na današnji dan, a drugi u rujnu nakon pada Petrinje.

Osam dana nakon tih nemilih događaja koji su se dogodili u Petrinji, 16. runa zagrebački nadbiskup i hrvatski kardinal rekao je u svojoj propovijedi u zagrebačkoj katedrali: "Proživljavamo najtežu nesreću i najokrutnije nasilje, a to je rat! Hrvatsku, hrvatski narod i sve građane naše domovine satire takav rat kakav nije bio zamisliv na ovim prostorima u ovo vrijeme kad Europa živi u miru i govori kako je rat isključen zauvijek iz njezinih planova". I kardinal je postavio pitanje: "Po kojem je to Ustavu nametnut teroristički i osvajački rat na području Hrvatske? Po kojem je to Ustavu terorizam zaštićen? Po kojem to Ustavu ginu zakoniti branitelji reda i mira?" S druge strane bili smo svjedoci da se našem narodu uskraćivala njegova zakonita obrana i sloboda.

Braćo i sestre! Crkva je kroz cijelo vrijeme propovijedala Kristov ustav, bez kojega nijedan drugi ustav ne može biti jamac sigurnosti. Taj je ustav navijestio Isus Krist i danas ga prenosi preko svoje Crkve. Ovdje se nameće neminovno pitanje: zašto i odakle toliko zlo? Odgovor je jasan. Povijest je satkana od dobra i zla, od istine i laži od ljubavi i mržnje od svetosti i grijeha, vjere i nevjere. Sve se to događa u ljudskom srcu. Kakvo je srce takav je i čovjek. Isus nam poručuje: "Po plodovima se stablo prepoznaje".

Dragi vjernici! Iako se današnje društvo uzdiglo svojim znanjem i tehnikom, ono se u isto vrijeme sve više udaljava od duhovnih vrijednosti, bez kojih nema budućnosti. To nam svjedoči i teror ljudi bez vrijednosti duha. Na moralnom području nastala je velika pomutnja da se niječe grijeh, da se izvrću moralne vrijednosti. Ono što je dobro i u skladu s čovjekovom prirodom proglašuje se zlim i obratno. Već je davno rekao prorok Izaija: "Jao onima koji zlo nazivaju dobrom, a dobro zlom, koji od tame svjetlost prave, a od svjetlosti tamu..." (Iz 5, 20).

Stoga možemo reći da je nedavni Domovinski rat bio posljedica nijekanja tih vrijednosti i Boga. Naime, kada jedno društvo odbija Boga, kada prezire božanske zakone, kao sastavnice ljudske naravi, onda se ne poštuje Boga ni čovjeka. "Čovjek nije više prvotno dobro države nego

postaje objekt i sredstvo za postizanje protuljudskih ciljeva. A povijest nas uči da prava vjera u Isusa Krista daje najsigurniji oslonac za očuvanje i promicanje ljudskog dostojanstva (papa Ivan Pavao II., "Govori u Hrvatskoj", str. 38).

Današnje evanđelje stavlja pred nas čovjeka duboke vjere. I to ne bilo koga, nego nekadašnjeg rimskog vojnika koji je pripadao okupatorskoj vojsci. On je nastojao, zajedno s drugim vojnicima, očuvati mir u Palestini, koju su okupirali Rimljani. Služba mu nije bila lagana. Naime, poznato je da je rimska vojska nastojala, ukoliko bi došlo do pobune među Židovima, ugušiti ustanak ne birajući sredstva.

Ne znamo je li spomenuti rimski satnik bio vjernik. Znamo da je iskazivao veliko poštovanje i simpatiju prema Židovima kao vjernicima. Volio je židovski narod, čak im je pomogao sagraditi i sinagogu. Vjerovao je u jednoga Boga i prihvaćao moralni zakon. Bio je zadivljen vjerom Židova. Znamo također da se u odnosu na druge vojnike, koji nisu bili vjernici, sasvim drugačije ponašao. I upravo se njemu dogodilo da mu je obolio njegov sluga, koga je posebno volio. I kad je Isus čuo da mu je sluga teško bolestan, uputio se prema kući stotnika. Stotnik je, čuvši da dolazi Isus, poručio Isusu: "Gospodine, ne muči se. Nisam dostojan da udeš pod krov moj", kao da mu želi reći: Isuse, ja vjerujem da si ti Sin Božji, koji si došao na svijet, da ćeš, budući da si Bog, uslišati moju molbu. Isus je pohvalio stotnika zbog njegove vjere, rekavši: "Kažem vam, ni u Izraelu ne nađoh tolike vjere". I kad su se vratili kući našli su slugu zdrava.

Braćo i sestre! Isus i nama stavlja za uzor ovog rimskog časnika sa željom da učvrstimo svoju vjeru u njega, kako bismo bili kadri svjedočiti za njega pred ljudima, da nam ona bude svjetlo u našem životu. Na to nas potiče i ova godina proglašena Godinom vjere, koja završava na blagdan Krista Kralja. Isus je rekao za sebe da je on svjetlo svijeta. Sv. Ivan apostol piše: "Tko to pobjeđuje svijet ako ne onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji?" (1 Iv 5, 5).

Zato i apostol Pavao potiče svog učenika Timoteja, kako smo to čuli u 1. čitanju, da se obavljaju "prošnje, molitve, zahvalnice za sve ljude, za kraljeve i za sve koji su na vlasti". Tada je vladao veliki neprijatelj kršćanstva car Neron koji je 64. godine naredio stravičan pokolj kršćana. Pavao iznosi i razloge molitve: "da provodimo miran i spokojan život u svojoj bogoljubnosti i ozbiljnosti". Pavao završava riječima: "Hoću da muškarci mole na svakom mjestu, podižući čiste ruke bez srdžbe i rasprave" (1 Tim 2, 8). Podizanje ruku kod Rimljana, Grka i Egipćana bio je drevni običaj, ali Pavao naglašava da one budu bez srdžbe i bez rasprava.

Spominjući se danas nestalih i umrlih hrvatskih branitelja, kao i civilnih žrtava Domovinskog rata, i mi danas podižemo svoje ruke prema Bogu, moleći ga prije svega za sve poginule i nestale, za sve civilne žrtve Domovinskog rata Petrinje i okolice, kao i za sve poginule i žrtve da im svima dobri Bog bude milostiv. Pokojni branitelji i civilne žrtve Domovinskog rata upućuju nam poziv na opraštanje i pomirbu. Na to nas je pozvao blaženi Ivan Pavao II. 11. rujna 1994. godine, kad je rekao: "Imajte hrabrosti oprostiti i prihvatiti bližnjega. Očito", nastavlja papa, "oprostiti ne znači odustati od zakonskih prava pravne države, kojoj je dužnost voditi istragu protiv počinitelja zločina. Oprostiti znači osloboditi srce od osjećaja osvete, koja nije spojiva s izgradnjom kulture ljubavi u kojoj sudjeluje svojim vlastitim doprinosom svaki čovjek dobre volje".

Stoga se očekuje da će naša država, za koju su poginuli naši branitelji i civili smoci snage provesti svoje zakone o amnestiji i oprost za pobunu, ali i za ratne zločine. Prijeći preko zločina, kao da se nije ništa dogodilo, to bi značilo dati zeleno svjetlo, da se takvi zločini mogu činiti i ubuduće bez ikakvih posljedica. A to bi bilo veoma pogubno, uvredljivo i nedostojno prolivene krvi. Oduzeti nekome život i to još u njegovoj kući, selu i gradu, samo zato što je druge narodnosti, ili vjere, bio on Hrvat, Židov, Rom ili Srbin, zločin je u svakom društvu i u svakoj zemlji, koja poštuje čovjeka.

Naša je vjernička dužnost poticati na oprost, moliti se za svoje neprijatelje. No, naše je i iskazivati svoje poštovanje svima koji su nam omogućili da živimo u slobodi i miru, poštujući osjećaje preživjelih i većine građana ove zemlje. Ova zemlja sebe duguje njima. Zato naš odnos prema braniteljima, osobito odnos odgovornih ljudi i institucija ove zemlje ne smije imati maćehinska obilježja.

Danas je veoma suvremena Isusova riječ: "Znate da vladari gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Neće tako biti među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude svima poslužitelj. I tko god hoće da među vama bude prvim, neka vam bude sluga" (Mt 20, 25-27). U ovom trenutku budimo veliki, prvi, kao što su bili veliki naši branitelji pred Bogom i pred ljudima u vrijeme Domovinskog rata. Na to nas posebno potiču nestali, umrli, civilne žrtve petrinjskog područja kao i svi hrvatski branitelji i civilne žrtve Domovinskog rata. Neka nam evanđelje bude svjetlo u tmini koju je zlo stvorilo. Neka nam Isus sa svojim bogoljubljem i čovjekoljubljem bude snaga kojom ćemo graditi svijet u kojem će središnja vrijednost biti ljubav. Ne bojte se biti i činiti u stilu našega Gospodina Isusa Krista. Amen ■

Dan pristožerne postrojbe – Bojne za specijalna djelovanja

Propovijed generalnog vikara o. Jakova Mamića, Delnice, 6. rujna 2013.

Poštovana braćo i sestre, geslo pristožerne postrojbe – Bojne za specijalna djelovanja glasi: „Svi su pozvani, rijetki su odabrani“, kao da parafrazira riječi svetog evanđelja „Mnogo je zvanih, malo odabranih“. Dan osnutka vaše bojne poklapa se s blagdanom Male Gospe. Dva podatka puna govora i poruke.

Sa stajališta blagdana Male Gospe, osnutak bojne govori o jednoj nedokučivoj tajni. Ona postoji kao stvarnost, ali joj ne možemo sagledati ni granice ni dosege. Imamo pred očima rođendan Blažene Djevice Marije – Male Gospe: rođeno je dijete za koje nitko od svjedoka rođenja, nitko od zemaljskih i nebeskih stanovnika nije znao što znači ovo rođeno dijete, kakav plan Bog ima s njime, kako će rasti i odnositi se prema životu i Bogu. Sve to znao je samo Bog. On jedini ima svu našu stvarnost u svojem srcu i u svojoj ruci. On jedini znao je da će ovo dijete, Marija, jednog dana kao mlada djevojka prihvatiti Božju volju i postati Majkom Isusa Krista Spasitelja svijeta. On jedini je znao da će ona proći svu golgotu koju odgovoran život nosi sa sobom: neimaštinu, odbijanje ljudi da pruže uslugu toj trudnici da rodi Isusa u kući gdje žive ljudi; znao je da će morat s djetetom i Josipom bježati od Heroda koji je nakanio ubiti dijete Isusa; znao je da će morat prihvatiti boravak u tuđini – Egiptu; da će cijeli svoj život ostati u anonimnosti i biti sluškinja Božja; znao je da će kao majka pratiti i iskusiti svu gorčinu življenja, muke i smrti svog sina Isusa; znao

je da će na kraju imati ono najgore iskustvo što ga majka može imati: držati na vlastitim koljenima mrtvo tijelo svojeg sina.

Braćo i sestre, život je nedokučiva tajna čije srce samo Bog poznaje. Vaš i moj život je tajna: a što mi znademo o svojem „sutra“? Sve što znademo samo su predviđanja, slutnje, nade koje nerijetko postaju vrlo varljivi oslonci. Ta, ovog časa sve može postati drugačije od onoga što mislimo ili snujemo. Zato je mudro povjeriti svoj život onomu koji ga je stvorio s nakanom da ga ostvarimo, onomu koji nas je pozvao na život s ciljem pune sreće, onomu koji ozbiljno računa s nama prema svojem očinskom planu i našim mogućnostima. Mudro je ojačati tu dubinsku poveznicu svoje krhke egzistencije s mudrošću Božjom koja je neprolazna i vječna, a sva je za nas. U nesigurnosti ovog vremena nađimo oslonac u sigurnosti povjerenja što ga vjera daje.

Eto, vaša „Bojna za specijalna djelovanja“ nosi obilježje ovog dana, dana Male Gospe. Isto kao i naša voljena zemlja. U razmjerima jakih vojski i velikih država, vaša bojna i naša zemlja jesu kao zrno u klasu: mala i naizgled beznačajna. Od onih „velikih“, tko je imao sluha i sposobnosti da sagleda vrijednost onih malenih kao što su bile vaše postrojbe iz kojih ste nastali ili vrijednost naše zemlje s kojom su se „kockali“ slijedeći nerijetko prljave prohtjeve određenih interesa ne pitajući se za prave i za zemlju valjane izlaze.

No, život i djelovanje vaše postrojbe, ali i

onih iz kojih je ona nastala, izrekli su samo mali, ali dragocjeni dio vaše stvarnosti: velika je djela Bog položio u vas, velika su djela branitelji položili u vas, veliku nadu je zemlja položila u vas. Malo i skromno sjeme postalo je klas pun zrnja, izvor nade i sigurnosti mnogih i ponos ove zemlje. Ova početna „malenost“, pa ni sadašnja skromna brojka od 300 ljudi u okrutnim i vrlo složenim sustavima međunarodnih napetosti i poremećenih odnosa, može biti nada samo onoj zemlji koja je iskusila vašu vrijednost. Upravo ova „malenost“, ali istovremeno i skrivena snaga u vama, dovodi vas u životni odnos s datumom vašega osnutka: s blagdanom Male Gospe – s rođenjem (za mnoge) jednog beznačajnog djeteta, ali za Boga, za Crkvu izvora spasenja svijeta, a za vas izvora izazova i ponosa.

Dragi pripadnici Bojne za specijalna djelovanja, čas je da se prepoznate u cjelovitoj svojoj stvarnosti ljudi, koji pokazuju što se sve može naučiti i kako naučeno najbolje primijeniti na dobrobit naroda i države, ali i ljudi koji su okrenuti životu koji se ostvaruje korak po korak, s jakim osjećajem povezanosti i zajedništva, ne štedeći sebe, jer je u svakome od vas odgovor na sigurnost ili nesigurnost drugoga. Rana našega naroda upravo je sve dublje rastakanje zajedništva u identitetu naroda: da smo kao narod uz veliku povijesnu ulogu Crkve preživjeli strašne trenutke svoje turbulentne povijesti koja nas nikada nije štedjela. Spasilo nas je zajedništvo, osjećaj povezanosti i međusobne odgovornosti. Spasila nas vjera u Boga naše povijesti i vidljiva institucija te vjere – Crkva. Grozni su tragovi svih „mesijanizama“ koji su ovom narodu nuđeni kao „s neba“, a nedavna naša povijest svjedoči kako je sve što

nastaje mimo povijesnog bića čovjeka i naroda, ustvari najbolji put u smrt čovjeka i naroda.

Vi ste ljudi koji se po svojem pozivu ne bavite politikom, i ne trebate se njome baviti kao ni ja, ali nitko od nas nije pošteđen velikih pitanja koja nam, unatoč svemu, postavlja život, a jedno od njih je: kakav duhovni zrak udišemo i je li doista čist? Svi su izgledi da je kao i ovaj prirodni prezagađen i nepodnošljiv za poštenog čovjeka. Naš duhovni zrak pun je individualizma i lažnih ideala; prezasićen je lažima o boljem životu bez odricanja i sposobnosti integriranja križa u svoju ljudsku, bračnu i društvenu egzistenciju. Pun je nasrtaja sa strane ljudi i medija koji bi trebali imati ulogu služenja narodu, ljudi politike i kulture, a nažalost i nezrelih ljudi Crkve, da nas oblikuju u skladu sa svojim kalupima te se svi oni troše više u to, nego da istinski poštuju objektivne potrebe čovjeka i naroda. Ovakav „duhovni zrak“ razara. No, nitko nas ne može uništiti, ako sami znademo da smo slobodni u svome duhu, u svojoj duši i tijelu.

Poštovana braćo i sestre, dan vaše postrojbe i dan Male Gospe, neka ostanu zajedno. Neka vas povezuju sa životom i međusobno. Neka vam uliju snagu i optimizam da vaša nada neće biti iznevjerena. Neka vaša žrtva koju podnosite da biste dosegli kote koje mi „smrtnici“ možemo samo zamišljati, urodi u vama imperativom izgradnje ljudi duha, duše i tijela. Duhom ponirite u dubinu Boga i čovjeka; dušom prihvaćajte slobodu i odgovornost ljudskih bića, a tijelom svojim progovorite o dubokoj našoj međusobnoj povezanosti, bliskosti i prijateljstvu: budimo oslonci jedni drugima na putu koji vodi dobru i jednog dana k zagrljaju s Ocem koji nas vječno ljubi. Amen ■

Hrvatsko vojno učilište - zaziv Duha Svetoga

Propovijed generalnog vikara o. Jakova Mamića, Zagreb, 19. rujna 2013.

Ovdje smo da molimo Boga, tvorca i izvor mudrosti, da ustanovu HVU-a prosvjetljuje i vodi k što boljem i dubljem razumijevanju nauka što će ga polaznici svladavati tijekom svoje izobrazbe. U duhu časne povijesti ovoga učilišta, kao i objektivnih potreba našega vremena, vjera ima svoje mjesto i svoju težinu u cjelovitoj izobrazbi hrvatskog vojnika. Posrednik i darovatelj svetog znanja vjere Duh je Sveti koji nas otvara spoznajama; on u nama stvara novo srce i novu pamet i time nas čini novim ljudima – izazovom ovom vremenu.

Parafrazirajući riječi apostola Pavla upućene Timoteju, ističem: budi(te) uzor (vjernicima) u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći... Posveti(te) se čitanju, hrabrenju, poučavanju... Ne zanemari(te) milosnog dara koji je u (vama)... Oko toga nastoj(te), u tom budi(te), da (vaš) napredak bude svima očit“. Tako sveti Pavao piše mladom Timoteju koji je istovremeno u procesu nastajanja, ali i u ulozi učitelja vjere.

Početak vaše akademske godine razlog je vaše nade; vaša izobrazba je jamac vaše uzornosti na području kulture riječi, kulture vladanja, kulture darivanja (ljubavi) te vašeg izrastanja u vjeri i čistoći cjelovite osobe. Vaša riječ pokazatelj je sadržaja „srca“, a vaše vladanje pokazatelj je vaše kreposnosti (izgrađenosti); vaša ljubav pokazatelj je koliko je „božanskoga“ u vama, a vjera vaša pokazatelj je nove kvalitete vašeg razmišljanja i hoda neuhodanim putovima; čistoća, pak, o kojoj Pavao piše Timoteju odnosi se na higijenu nutrine i nemojte ju svesti samo na područje tjelesnosti.

Važno je, poštovana i draga braćo, da postati svjesni neoborive činjenice da sve što imamo od drugih smo dobili: svoje postojanje, svoje nastajanje, svoje ostvarenje. To je besplatnost – milosnost onih koji su se u nas uložili, a prije svega naš Bog iz čijeg smo srca nastali. O tom „milosnom“ daru Pavao piše svom učeniku Timoteju. Pavao inzistira da Timotej boravi u toj svijesti darovanosti, jer će samo tako dobro razumjeti sebe i svoj „dug“ prema onima koji sebe ulažu da on kvalitetno bude. Čovjek koji je svjestan uloge drugih u svojem nastajanju, naučit će biti zahvalan te će i sam biti sposoban uložiti sebe da drugi izrastaju.

Osim svijesti „darovanosti“ i odgovorne zahvalnosti potrebno je pokazati „očitost“ svojeg napretka. Nitko tko je polučio novost života snagom vlastitog rada i milosti Božje, ne treba skrivati novost svoje egzistencije. Dapače, kvalitetna egzistencija treba biti pokazatelj i ponuda drugim ljudima da pronađu i slijede put ljudske i kršćanske novosti.

Dragi polaznici HVU-a, braćo i sestre, poštovani profesori, nastavnici i djelatnici, danas zazivamo Duha Svetoga na vas i na osoblje HVU-a. Uloga Duha Svetoga je da vas obdaru darom znanja koje će postati vaša mudrost. Povremeno se u našim medijima ponavlja izjava „znanje je moć“. Time se insinuiraju da „moć“ treba imati ulogu motivacije učenja, rada, žrtve. Isus nas ipak uči da znanje koje Duh Sveti udjeljuje i čovjek svojim trudom stječe nije moć, nego mudrost i služenje. Ljudi i društvo koji svoju vrijednost, svoje motivacije za rad i žrtvu, temelje na cilju „moći“, idu prema egoizmu i isključivosti. U svim takvim slučajevima „znanje“ je u funkciji „moći“ i time prestaje biti „znanje“, i ostaje samo „moć“. Logika takvog hoda je da se „moć“ pretvori u „položaj“, a položaj postaje sredstvom pokazivanja „moći“ do koje je dovelo takvo „znanje“. A to nije mudrost, jer svojstvo mudrosti je razboritost.

Da, „znanje“ nam je danas odista potrebno. Mi smo djeca vremena znanja i znanosti. Svaki napor koji valja uložiti da se znanje stekne valja prihvatiti i cijeliti. Jer znanje je put čovjekova izrastanja i dar je Božji čovjeku da opstane i ostane.

Neka vam vjera koju ispovijedate bude dostatnom ili dodatnom motivacijom da se uložite u stjecanje onog znanja koje vam HVU preko svojih profesora i programa nudi. Ostanite privrženi jednostavnosti u kojoj nije najvažnije koliko „znadeš“ nego kako „živiš“. Napuhani baloni lete visoko. Na njih se ipak ne može osloniti ni „nebo“ ni „zemlja“. Postoje dok ne puknu ili dok se ne izgube.

Neka baloni ne budu slika vašeg uloga, izobrazbe i ostvarenja. Neka vas izobrazba učini sposobnima biti ljudi, s ljudima i za ljude. Neka vas izobrazba učini mudrima, a Duh Sveti pomogao vam biti izazov u dobru svima nama koji želimo dobro vidjeti i slijediti. Amen ■

<p align="center">Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p> <p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660 josip.stanic@morh.hr</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p align="center">Samostalni odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p> <p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, voditelj Odjela tel: +385 1 4670 657 perica.klaric@morh.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Mladen Čobanović, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 570 mladen.cobanovic@morh.hr</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p align="center">Samostalna služba za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p> <p>Policijska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, voditelj Službe tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>
--	---	--

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSORRH Staničeva 4 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	stn Srećko Zmalec srecko.zmalec@morh.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-388 (536) faks: 047/626-456	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	stn Dražen Čulić drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	prč Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Paučić“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel/faks: 022/617-841	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I PZO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenc Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori tel: 021/354-323 mob: 098/9554-177
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	nprč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	Nenad Veriga mob: 098/906-0816
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	Logistička pukovnija Petrijna	tel: 044/562-149 faks: 044/562-230	dom Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	prč Mario Barišić
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alozj.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dakic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Božo Ančić mob: 098/760-979	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	1. motorizirana bojna „Vuković“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983	
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Sv. Valentin“ 14. veljače	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hećimović jurica.hecimovic@gs.k-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić, dekan Zagreb mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Gabrijel arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujčić mob: 098/337-162	prč Marijan Puljić mob: 099/2486-662
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	SzOIDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	ZZP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vlč. Slavko Raičić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 095/519-1977
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Središnjica El Zagreb	tel/faks: 01/6631-422	vlč. Željko Savić mob: 099/873-2239	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
	Pješaka pukovnija vojarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-156	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	

„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrijska 20 10 000 Zagreb	tel.: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	v.č. Marin Drago Kozčić mob: 095/8888-991	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil arkanđeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	fra Frano Musić mob: 099/2584-982	Luka Galić tel. 021/307 511 (specijal 41 987) fax. 021/307 512 mob: 098/9591333
„Sv. Mihael arkanđeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel/faks: 01/2391-490 (specijal 26 490)		Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	
„Sv. Mihael arkanđeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić mob: 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varažinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel.: 042 372 392 (spec. 86 087)	v.č. Ivica Horvat tel/faks: 042/749-400 mob: 099/2680-732	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	v.č. Damir Vrabec mob: 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Škorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak mob: 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar		o. Ivo Topalović mob: 098/423-533	
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU kopriwničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		v.č. Ozren Bizek mob: 098/551-421	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU ličko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	tel/faks: 053/572-380	v.č. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983	
„Sv. Josip“ 19. ožujka	MUP PU karlovačka Trg hrvatskih redarstvenika 6 47 000 Karlovac		v.č. Andrija Markač mob: 098/213-393	
„Sv. Vinko Palloti“ 22. siječnja	MUP PU požeško-slavonska Josipa Runjanina 1 34 000 Požega		v.č. Željko Volarić mob: 098/340-798	
„Sv. Kvirin Sisacki“ 4. lipnja	MUP PU sisacko-moslavačka Rimska 19 44 000 Sisak		don Milenko Majić mob: 098/924-1483	
„Sv. Euzebije i Polion“ 29. svibnja	MUP PU vukovarsko-srijemska Glagoljska 27b 32 100 Vinkovci		p. Željko Rakošec zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885	
„Sv. Marko evanđelist“ 25. travnja	MUP PU brodsko-posavska Ivana Mažuranića 9 35 000 Slavonski Brod			
„Sv. Vlaho“ 3. veljače	MUP PU dubrovačko-neretvanska Dr. Ante Starčevića 13 20 000 Dubrovnik			
„Sv. Nikola biskup“ 6. prosinca	MUP PU krapinsko-zagorska Matije Gubca 53 49210 Zabok		v.č. Marin Drago Kozčić mob: 095/8888-991	
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	MUP PU međimurska Jakova Gotovca 7 40 000 Čakovec		v.č. Ivica Horvat mob: 099/2680-732	
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	MUP PU virovitičko-podravska Trg bana Josipa Jelačića 19 33 000 Virovitica		v.č. Ozren Bizek mob: 098/551-421	